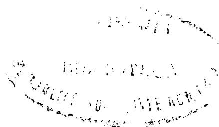
Editura Eminescu

București
1975

ioan Alexandru

Imne

1964—1973

Prezentare grafică

Constantin Guluță

IUBIT CITITOR,

Cartea de faţă a fost scrisă în zece ani de zile şi de nopţi. Din cînd în cînd am rupt firul şi am spus : *Cum să vă spun, Viaţa deocamdată, Infernul discutabil, Vămile Pustiei, Imnele bucuriei,* apoi l-am înnodat din nou şi l-am ţesut mai departe. Cu *Imnele bucuriei* socot că veşmîntul început acum zece ani este gata : bun, rău, vei socoti în cele din urmă dumneata, iubit frate cititor ; cît te va putea el o roti de vremi, cît va fi el credinciosul veşmînt potrivit cuvioasei Dumitale staturi, vei hotărî dumneata singur, de mă vei învrednici cu bucuria de-a-l purta măcar o zi şi-o noapte din preţioasa dumitale vieţuire. De bună seamă că rîvna mea a fost să ctitoresc veşmîntul cel trainic, cămaşa dintr-un fir potrivită în zi de trudă ca şi de sărbătoare, giulgiul blînd ce acoperă faţa celui adormit, cămaşa de toate zilele a pruncului, faţa de masă în zilele vegherii la lumina lămpii, voalul miresei, steag desfăşurat în porţile de taină ale nunţii, prapor în bobote tîrît prin ploi pe dealurile blîndei Transilvanii.

Intraţi în grai sîntem pe-un drum ca pe un fel de scară ce mijloceşte marele urcuş. Oricît te-ai învîrti pe loc de te-ai decis cu adevărat întru călătorie, într-o bună zi trebuie să ieşi, să apuci pîrtia peste colină, să te desprinzi de pe vale măcar pentru cel mai umil deal din depărtare de unde toate cele natale se văd altfel. Şi odată drumul început nu mai ai încotro, trebuie să-l urmezi, el are o ţintă precisă ce o rîvnesc toţi călătorii ; drumul de-acasă, aşadar, din vatra şi căldura maicii, către acea austeritate comunitară, acel topos de foc, plai înalt, ţinut năucitor, unde se revelează atotputernicia unei Patrii, unde vieţuie şi bîntuie duhul şi tăria strămoşilor

părinţi. Drumul este de acasă spre ceilalţi, cei ce alcătuiesc realitatea nepieritoare a unei Patrii, de acasă spre originile tuturor, de la izvorul satului la izvorul universului.

IOAN ALEXANDRU

ULVINEI
şi copiilor mei
Ştefan
Maria
Ioachim
Rut-Elena

cum să vă spun

1964

autoportret

De ce mă simt eu, oare, în fiecare zi
Învins de-o bucurie aproape ne-nţeleasă ?
Că-n fiecare tînăr eu însumi par a fi
Şi fiecare fată mi-o socotesc mireasă.

Că-ngenunchez frenetic în faţa orişicui
Şi-s pregătit de jertfă în fiecare clipă.
Că nu mă tem de-acuma de spada nimănui
Şi fiece idee de-a mea e cu aripă.

Că ard în nerăbdare la locul de popas,
Mereu mi-e dor de zări necunoscute,
Deşi atîrn pre crucea fiecărui pas,
Mă obsedează numai alpinele redute.

De ce mă simt eu, oare, în fiecare zi
Robit de mine însumi c-o patimă nebună ?
Stau ca un smoc de lună în prag de-a se-oglindi
În cuiburile-albastre de ape din fîntînă

Şi nu-nţeleg decît că-mi este dat
Să distilez în ritmuri această tulburătoare vreme.
Ioan Alexandru din nou entuziasmat
Citeşte la cenacluri o mie de poeme.

Cînd venii pe lume, războiul era pe sfîrşite.
Se-mpuşcau ultimele ordine. În cîmp
Se spînzurau ultimele tunuri de propria lor umbră,
În casa noastră se-mpărţeau darurile.
Mai întîi ţie, Ioane, zise războiul, din colţul mesei, tatii —
Pentru că mi-ai slujit cu credinţă
Îţi înmînez acest picior de lemn.
Şi să-l porţi sănătos întru pomenirea mea.
E zdravăn, din trunchiul unui stejar bătrîn ;

Cînd vei muri şi tu o să te legene pădurile
În vîrfurile privirilor ca pe unul din confraţii lor.
Mîna dreaptă, pentru că şi-aşa nu ştia carte,
Ţi-am smuls-o din cot şi-am dăruit-o pămîntului
S-o înveţe a scrie.
Ţie, Maria, zise războiul mamei —
Pentru că mi-ai adăpat caii în lacrimile tale,
Şi-ai rămas cu doi feciori pe cîmpul de luptă
Să-mi lustruiască cismele, şi-ai crescut

Două fecioare cu care mi-am petrecut nopţile,
Uite că-ţi dărui acest mănunchi frumos de păr alb
Să-ţi împodobească tîmplele
Şi-acest mănunchi mai mare de nesomn,

Precum şi-această casă goală fără-acoperişe.
Ţie, Gheorghe a lui Petre de pe Deal —
Pentru doi ochi căprui ce spui că i-ai avut,
Iată, îţi dau în stăpînire toate hotarele întunericului
Să le culegi roadele, tu şi cu nevasta ta,

Pentru totdeauna.
Pentru vatra satului las numai patruzeci de copii orfani
Sub şase luni, zece case goale şi celelalte-n dărămături,
Precum şi cerul dinspre apus ars pe jumătate.
Turnul fără clopote ; şapte femei spînzurate-n cimitir
Cu capul în jos ; douăzeci de cai morţi în casa vecinului.

Ţie noule născut, pentru că şi aşa nu ne cunoaştem îndeajuns,
Las ugerul vacilor sterp,
Prunii arşi de vii în grădină.
Ochiul fîntînii mort,
Şi să te hrănească văzduhul cu stelele lui,
Şi te botez în numele Domnului.

ploaia

Ploaia a trecut. Clopotul ei de pe deal
Îl mai aud în hohote piezişe.
Fă-mă, Doamne, copita unui cal
Ori nezvîntat un steag pe-acoperişe !

Drum de pămînt cu aripile-n fum,
Creangă cu prune roşii ruptă de furtună
Pe-o uliţă cu foarte mulţi copii,
Ori curcubeu strigînd într-o fîntînă ;

Punte tremurată peste-un rîu
Venit din munţi pe ape-nvolburate,
Şi-atît de limpede c-ai vrea să-l treci
Cu ochii-nchişi şi mîinile la spate ;

Culoarea răstignită în frunzele de plop,
Dorul aprins în zarea-aceea udă...
Ploaia a trecut. Clopotul ei, în deal,
Pe limbi de-argint uşoare mai asudă.

sentimentul mării

Într-adevăr e foarte lung drumul pînă la tine mare !
De douăzeci de ani încheiaţi călătoresc.
Noaptea orientîndu-mă după focuri şi aripi
Ziua după drumuri şi săgeţi.

Nimeni nu te cunoaşte cu adevărat.
Pădurile te bănuiesc o zare,
Fluierele din satul meu — vis.
Clopotele — cer.

Pe la copilărie, pe-acasă, te-am căutat :
Era toamnă, am furat împreună gutui,
Seara, obosiţi, am adormit în fîn,
Şi la despărţire am plîns
În coamele cailor.

Într-adevăr e foarte lung drumul pînă la tine mare !
Nu ştiu de unde şi cînd spre mine-ai să vii,
Te aştept cu toate corăbiile luminate
Rotindu-mă — pămînt în jurul axei sale ;
Buimace farurile din toate porturile te strigă
În rotocoale.

Luna cînd îmi trage umerii — maree,
Şi umblu-n vis în imponderabilitate
Perfectă, din coasta mea stîngă te rupi
Necunoscută iar cu nopţile toate.

Mi-aşa de dor, mare !
Clipa fără tine mi-e c-o zi mai lungă.
Am acum sentimente atît de puternice,
Că umblu-ntr-o dungă.

Astăzi în zori te-am ajuns, în sfîrşit.
Dacă ar fi să te desenez
Mi-aş face autoportretul dintr-o linie înfrigurată.

Prea învolburate sînt aceste clipe.
Prea adevărate.
Dacă n-ai fi tu pe-acoperişul lor
Le-aş abandona pe toate.
E greu să duci pe umeri atîtea-ntrebări,
Şi răspunsuri uluitoare.
Invidios pămîntul pe urmele mele
Mă-mpletică de picioare.
Toate fluxurile vreau să se prelungească
În mine, anume,
Toate aripile să le port pe lume.

Iată, ultimii adolescenţi se desprind de mine,
Zi şi noapte prin dreptul ferestrelor mele

Luminile lor le-aud zuruind, retrăgîndu-se.
Rămas pe propriile mele picioare,
Fără scuturi şi săbii, — atît de limpede
Că îmi strevăd sensibilitatea pînă la stea
Vibrantă şi subţire ca o lamă de cuţit,
Cu multă grijă cred că se poate trece pe ea
Ca pe ghiaţa unui rîu de munte.
De un ultim copil cu puţină nostalgie
Acum mă despart ;
Îmi pare rău, copile, că trebuie să pleci
Aşa curînd din gesturile mele.
Ce-o să mă fac eu singur printre atîtea legi
Şi numere ciudate şi nume foarte grele ?

Sînt trist puţin — de ce să mă ascund !
Îmi pare rău, copile, că te părăsesc.
Îmi voi găsi eu oare mai profund
Un prieten ca şi tine de firesc ?

Pune-ţi căciula albă de miel din mărţişor,
Ia sania uşoară din podul şurii noastre,
Şi pleacă pe zăpadă, spre-o zare unde noi
N-am fost nicicînd să rîdem în dimineţi albastre.

Ia-ţi caii tăi cei roşii cu coame încîlcite
Pe care-ntîia oară ai învăţat un zbor,
Şi buciumele stranii din scoarţă de răchită,
Briceagul cu plăsele din corn de căprior.

Vin alte înţelesuri, cu pumni bubuitori,
Bat ne-ntrerupt în geamuri şi-n clopotele mele,
Şi mă grăbesc, copile, mai iute să deschid
Şi să mă-mprietenesc mai repede cu ele.

Rămîi copilărie !... mă cheamă mai departe
Alţi ani înalţi, pe creştet să-i sărut.
Credinţa mea e mai presus de stele,
Văpaia ei mi-e flamură şi scut.

Cu pumnii ridicaţi în văzduh,
Mare, biciue rugina de pe mine !
Şi tu, soare, sapă-mi în cer
Statui amintirilor !

Dacă nu ne-am fi cunoscut, mare !
Soarele-acesta puţin întunecat, aici, ar exista.
Şi vîntul nebun ar exista.
Şi caişii-nfloriţi,
Şi oraşul meu undeva.

Toate ar fi existat şi fără tine ;
Eu cu caietul de versuri mereu neterminate.
Netuns, şi cu atîta entuziasm,
Încît vîntul să-mi bată prielnic din spate.

Şi prietenul meu ar exista, transfigurat,
Jumătate pămînt, jumătate zare.
Şi satul acesta abia dezlegat
De clopote şi icoane bizare.

Toate ar fi existat şi fără de tine.
Dar, oare, de ce umblu aşa alergînd ?
De ce mi-am pierdut toate lucrurile
Ce nu se ţineau bine de mine ?

De ce intru-n toate casele rîzînd fără ruşine ?
De ce nu mai pot dormi fără vis ?
Spuneţi-mi, şi de ce în fiecare zori de zi
Mă tem că mă voi prăbuşi ?...

Stau răsturnat pe o plajă-nclinată,
Şi înţeleg totul dintr-o dată ;
Mare, trebuie să existăm de-acum împreună
Cum un răsărit cu celălalt de lună.

Încă un cîntec se naşte prin mine în lume
— Un cînt abia cîntat —
Melodiile sale —arme uşoare,
Se-ntrupează în preocupările mele treptat.

Întinse aripile. Sub luceafăr
Atîta depărtare grozavă mă înfioară.
Ceasul cu paşi de fosfor
Calcă prin geamuri afară.

Albăstrui se mută-n securi
Razele lunii. Şi-n pluguri
Crapă rugina învinsă de-un dor
Împins de sub brazdele-n muguri.

Deodată pornit, zborul mă arde,
Pînă unde voi răzbi, pînă unde ?
Neînduplecat gîndul întreabă,
Aripa vîjîind răspunde.

Călcîiul desculţ în vis mi se coace
De-atîtea drumuri încă neumblate pe pămînt,
Viitorul în adîncul ochilor mei încet se depune
Din ape, din soare, din vînt.

Întinse aripile. Sub luceafăr,
Pînă unde voi răzbi, pînă unde ?
Neînduplecat gîndul întreabă.
Aripa vîjîind răspunde.

Mare neagră, mare-albastră
Ce frămînţi gîndirea noastră
Noaptea, de cînd te-am văzut

Sînt mai grav şi mai tăcut,
Faţa mi-e mai tulbure,
Buzele în murmure,
Şi de-ncerc să te-nţeleg
Mai neînţeles m-aleg.
Mare, vis de Prometeu,
Ce mă-nhumi în somn mereu !
Sete simt, covîrşitoare,
De-ai vorbi cuiva mai mare
Despre mine, ritm ciudat,
O idee de. bărbat.
Sînt stîrnită vijelie
În oglinzi şi colivie,
Apă tare ce se bea
Într-un ciob nebun de stea.
Piatră vie de fîntînă
Cu izvoarele-ntr-o mînă.
Şi cu cealaltă sînt
Dus în miezul de pămînt.
Vin aici ulcior virgin,
Plin de toamne şi de vin,
Vin aici ulcior uscat,
Ne-nceput şi terminat.
Ce e zborul meu acum
Decît drumul în nedrum,
Fire în nefire şi
Singur sens ce va veni !
Port aici, mare, în piept,
În stîngul şi-n ochiul drept
Prima mea iubire, iată,
Luminos împodobată.
Am găsit-o-n umbra mea
Semănînd, şi descînta,
Şi lumina stea cu stea :

„Eu sînt tînără femeie,
Cuib de sori și curcubeie,
În sămînța ce-o-ngrijesc
Caut rod să mă-mplinesc".
Tu, iubita mea, femeie,
Cuib de sori și curcubeie,
Zvon din lumi ce nu mai sînt,
Măr de ceartă pe pămînt,
Umbră ceruită-n vin,
Coif cu coamă de rubin.
Liniște din neliniști,
Neliniște din liniști.
Ochii puri și față suptă,
Coasta din icoană ruptă,
Sînii — pumni la luna nouă,
Taină — brațele-amîndouă,
Părul — vînt stîrnit în zori,
Rîsul — ceartă de culori,
Și mai e și noaptea ta
Coborîtă dintr-o stea
Să frămînte firea mea.
Tu, iubita mea, femeie,
Smulge-ți cerul din priviri,
Buzele din amintiri,
Scoate-ți marea de pe față,
Vreau !...
Marea m-ascultă tăcut.
Și-am rămas ca la-nceput
Eu cu mine, ea cu ea,
Teama doar mă stăpînea.
Ritmul monoton al meu
Fluxu-l înnoia mereu,
Și am înțeles, acum,
Că sînt la-nceput de drum.

*

Printre lumini săgetate de seară-n pămînt
Umbra mea albă mă trage-nainte,
Înainte, şi zarea topită pe suluri de fum
Grăbeşte şi strigă şi tace,
Iubirea în mine plajă rotundă desface.

Crîmpeie de cer foşnitor argintînd,
Steaua balansuri de cearcăn naşte.
Mi-e frig şi aripa-mi sărată zuruie
Lovind coama unui val pierdut.

Alge albe, alge negre, alge brune,
Scoici goale din adînc
Pe coloane mari de ape se ridică, şi recad,
Numai sunetul rămîne în urechea aţintită
Pe o trombă ţuguiată înclinînd spre tîmpla mea.

Mi-am smuls vîrsta din făptură
Şi-am întins-o la picioare,
Talisman din gropi ceţoase întrupat primejdios
Şi mă văd întîia oară prin craniu către genunchi
Într-o foarte aiurită gălăgie de frumos.

Mi-ating mîna, nu e mînă, şi tresare
Vîslă-n pumnuri înnodate de pescari bărboşi de veac
Pe o scorbură-mpietrită cu fălcoase zări în spate,
Şi speranţa amăgită în rachiuri şi tabac.
Mi-ating ochiul cu privirea ; unde-i ochiul ?

Marea iar îndepărtată —
Un miraj de țărm de-o stîncă se apucă biata mare,
Un miraj de țărm de-o stîncă se apucă și mă trage,
Oare unde mă atrage biata mare,
Și m-atrage, și m-atrage, și m-atrage
Marea mare, marea mare, marea mare.

Liniște-i în jur și pace.
Din pămînt
Aburi colorați și noapte se ridică.
Sînt la baza lumii dus
Cu călcîiele înfipte
Într-o stîncă, veche, roasă
De un val
Ce-a vuit primordial.
O povară simt, de ape,
Dedesubt, deasupra mea.
Și-aș dori să-mi bucur vîrsta
Și nu pot și s-ar putea.
Salt un umăr,
Înc-un umăr,
Bate inima mea dură,
Gîndurile încoifate
Se-mpleteau peste măsură.
Și-auzeam atunci, deodată,
Iarăși marea agitată.
(O vale a soarelui în adîncul apelor trăia.
Și înclinat pluteam — statuie mișcătoare,
Cîntecul peștilor fosforescenți se zbătea
În clopotele mării și ele mișcătoare,
Și eu eram îndrăgostit în vis
Și-aveam o încredere oarbă-n mișcare,

Şi-o fată călătorea paralel cu mine
Şi-nţelegeam că niciodată n-o voi întîlni,
Şi marea călătorea paralelă cu ea.

Într-o groapă albastră a mării ţi-am văzut,
Necunoscuto, surîsul, şoapta, nopţile suspendate,
Şi-nţelegeam prin vis că pămîntul rotund
E lichid şi curge mai mult de jumătate.)

*

Dragă mamă, mă simt nespus de bine.
Să ştii că pe drum nu mi s-a întîmplat nimic,
Numai pe fereastra vagonului deschisă noaptea
Luceafărul m-a zgîriat pe frunte un pic.

Din sat de la noi pînă aici — ai impresia
Că mai mult urci decît cobori,
Asta cu siguranţă şi pentru că
Eşti mult mai aproape de nori.

Marea, e-aşa cum ne-o imaginam,
Mereu agitată şi rotundă,
Liniştea niciodată pe ea
Şi vîntul nu pot să se-ascundă...
Aici soarele cade drept în trup,
Pot să-l aud răsărind în mine
Neliniştea din suflet dacă mi-o rup.

Părul din blond mi s-a aurit mai mult,
Şi ochii au parcă mai multe culori,
Dacă-i învîrt peste zare o dată
E ca şi cum aş clipi de o mie de ori.

Spinul din pădure ce-mi intrase-n călcîi,
— Îl ştii dumneata destul de bine —
Fără să-l simt aici
A ieşit de la sine,

Seara mă plimb singur pe faleză,
Adică pe lu nea dintre pămînt şi mare,
O mînă-mi miroase a foc şi păduri,
Cealaltă a peşti şi a mare.

★

Răsare luna, seară de seară
Luna nu ştie decît să răsară.
Mare, luna nu ştie decît să răsară şi-apună,
Luna ne ţine mereu împreună.
Ce deosebire e între tine şi ea,
Ce deosebire, dragostea mea,
Ce-asemănare între mine şi tine,
Deosebirile sînt aşa de puţine.
Desculţ alerg seară de seară
Pe plăjile-aprinse, cu zgomot de ceară.
Marea de glezne şi tălpi pătimaş mă sărută,
Luna mă smulge de ochi, nevăzută,
Pămîntul mă muşcă de sînge cu dinţi de mătase,
Din satul meu munţii mă strigă prin oase.

Luna răsare, seară de seară,
Mare, ce am putea face să nu mai răsară ?
Prea e frumos şi mult — cum să vă spun —
De parcă-n elemente din nou mă descompun...

Ne despărţim, mare !
Drum bun. Alte lumini
Paşii tăi îi vor lovi de-acum,
Tu o iei la stînga, eu la dreapta,
Tu cu drum, eu cu drum.
Drum bun. De astăzi parcă mai încet
Umblu pe străzi şi mai concret
Mă-ntorc devreme seara acasă
Şi stau prea mult cu coatele pe masă,
Mama îmi pune cina şi-mi mîngîie
Obrazul ca-n copilărie,
Nu-ntreabă, nu insistă, nu caută să-mi spună
Decît să-mi scot cămaşa, un nasture să-mi pună.
Luna răsare, o vreme, iarăşi, fără mine,
Şi toate geamurile o privesc străine.
Marea iar e numai vis şi pămînt,
Şi se frămîntă albă sub palele de vînt.

la zece ani

Mă ridic din somn mereu odată cu soarele,
Fîntînile așteaptă-n genunchi a botezare,
Rumenă pîinea înfiptă în cuțit,
Laptele-ajuns abia din cîmp cu Carul Mare,

Aripile-ngropate în streșini de cu seară,
Mutate peste noapte la umerele mele.
Poate de-aceea-n zori și cînd e vînt
Mi-așa de greu să umblu cu pasul pe pămînt.

cîntec

La marginea drumului trăieşte izvorul
Îndrăgostit de stele.
Noaptea îl poţi auzi
Din prund
Suspinînd după ele.

Ziua ţintuit în pămînt,
Numai oglinzi şi răcoare,
Izvorul se dăruie tuturor
Cu-nfrigurare.

Îl iau în pumni,
Ori în genunchi, mă plec
Cu inima-nsetată.
Izvorul — coloană-n adînc
Ridicată.

Acum a îngheţat.
Peste ape,
Un flux de lumini plîngînd l-a ţesut.
Dedesubt — izvorul ce face ?
Şi cum a fost la început ?

Sînt într-un pod de şură pe un fîn de an.
Cu mîinile sub cap încrucişate.
Îmi curg prin minte amintiri noian
Şi treburile lumii destul de complicate.

Mi-e proaspătă-n pupile o sfîntă întîmplare
Ce vreau de-acum o clipă a nu mă părăsi.
Eram pe cîmp, cînd răsăritul soare
Întemeia în mine, strigînd, o nouă zi.

Întinsă pe pămînt o iapă înspumată
Gemea aşa de gravă şi necheza uşor.
Mi-am suflecat cămaşa, îngenuncheat îndată
Şi cum ştiui am dat un ajutor.

Puiul acela — mînzul — cu umedul lui bot,
Cu coama lui măruntă şi nările subţiri,
Cînd năvăli-n lumină mă-nfiorai de tot
Şi faţa-mi era numai crispatele priviri.

Se ridicase mînzul — întîi pe un genunchi,
Apoi pe celălalt, pe o copită.
Şi dintr-o dată lumea din haos se-nchega
Şi-şi părăsea pămîntul întîia lui clipită.

Văzduhul era negru, căci mînzul era făt.
Dar presimţea lumina cum dă în el năvală,
Şi arborii pădurii din depărtare, hăt,
Îi frămîntau auzul trăsnind pe verticală :

Rîuri veneau în goană cu străluciri de stea
Şi vînturi cu miresme de ierburi necosite,
Şi dintre toate-acestea mai iute se-afirma
Pămîntul — el vorbea cu mînzul prin copite.

adolescent

Într-o poiană largă am înălţat un foc
Cum ştiu să-nalţe focuri ardelenii unii ;
Pui vreascuri piramidă, frunzare la mijloc,
Te-aşterni apoi pe burtă şi îţi încerci plămînii.

Slănina încrestată, înfiptă pe frigare,
Ce lacom o-nveşmîntă al flăcărilor rit.
Şi pîinea este moale şi cornul e cu sare
Şi mama se-ngrijise de ceapă şi cuţit.

E-o noapte aşa de bună, ca apa de izvor
Ce-o sorb cu toată faţa răsturnată pe unde,
Mi-s mîinile-afumate şi freamătă uşor,
Şi-o gravă bucurie mă pătrunde.

E zgomot în pădure, frunzişul tremurînd.
Şi gîngurit de păsări în taină colosală.
Ce-ndrăgostit de stele şi cît de pe pămînt
Mă simt în noaptea asta profundă şi reală !

La ce mi-e gîndul oare ? — duioase rămurele,
Făptura voastră mică o să se împlinească !
Într-o poiană largă cu faţa către stele
Adolescentul doarme. El trebuie să crească.

beau lapte

Beau lapte din şiştar şi mă cuprind fiori,
Că prea-i bun laptele şi proaspăt — cum să spun,
Parcă beau soare amestecat cu nori,
Sînt zeul tinereţii ce-n lapte mă răzbun !

Beau lapte din şiştar cu botul, zgomotos,
Gîtlejul îmi pocneşte, ce straşnic, de plăcere,
Mă simt în seara asta nespus de bucuros
Şi freamăt de iubire şi putere.

Mă laud cu aceasta — ştiu — sînt un lăudăros.
Aşa-s toţi ardelenii şi poate le stă bine,
Cînd şi-au găsit filonul şi pare viguros
Îşi ies din minţi cu toţii — ascultă-mă pe mine ;

Căciulile se-neacă smintite în tavane,
Horinca ardeleană întunecă mărgele.
Femeile bronzate pe ţîţe, frate Ioane,
Te trag de după masă şi să fii om de ele.

Şi chefu-n toată legea se-ncinge dimineaţa,
E ţuica-n zori mai cutră şi mai tare.
Eu am trăit această prea încîlcită viaţă
Şi-am împlîntat adesea cuţitu-ntre pahare.

Acum am alte rosturi ; beau lapte, zgomotos,
Vreau, cîte vreau, o, Doamne, dintr-o dată !
Întîi şi-ntîi această minunată zi
Aşa-i că nu mai vine, mamă, niciodată ?

Beau lapte din şiştar şi mă cuprind fiori,
Că prea-i bun laptele şi proaspăt — cum să spun,
Parcă beau soare amestecat cu nori,
Sînt zeul tinereţii ce-n lapte mă răzbun !

viaţa deocamdată

1965

teribilul actor

Actori de comedie, de cinema actori,
Actori de dramă supţi de tragedie.
Erau regizori aspri cu întrebări din munţi
Ce le puneau pe scenă luminilor şi mie.

Unul mai prim cînd debutam soldat
În piesa unui Schiller adus în România,
Mă prinse de bărbia grimată cu mustăţi —
Ce caută copila-aceasta-n tragedie ?

Oh, figuranţi studenţi şi coregrafi
Tunşi scurt şi ţuguiaţi într-o ţigară.
Dar un peruchier cărunt mă pipăia
Cînd îmi mijea sudoarea subţioară.

Copil de casă cu o faclă-n mîini
Fugind din veacuri cu eroi de seamă ;
Domniţele din Shakespeare mă sărutau pe ochi ;
Şi adormeam cu capul în poală la vreo damă.

Culise şi costume cu false străluciri,
O baie la subsol unde-mi spălam ciorapii...
Apoi am spart cu pumnii decorul unui cor
Şi se născu în lume Teribilul actor.

invers

Atîta toamnă cade peste noi,
Atîta lună luminos de mare,
S-a inversat lumina. Parcă de acum
Răsare numai luna şi în soare.

De păsări pămîntul atîrnă. Seara-l vezi
Abia plutind subt aripi de departe,
Razele-nfipte primăvara-n el
Abia acum ajung de cealaltă parte.

Le simţi prin tălpi amare cum te străbat cîntînd
Şi-aproape-ngenunchiază la orice răsuflare,
Parcă-ai urca înfiorat
Continuu într-o scufundare.

De clopot turnul atîrnă şi de urma mea
Nu cel ce-am fost, ci cel ce o să fie,
Cel din oglinzi e trupul meu,
Crescînd din moarte spre copilărie.

La arbori rădăcini coroanele-s de-acum
Lansate-adînc în univers spre stele,
Hrănesc tăcut, ascunsul dedesubt
Depus la baza existenţei mele.

Şi dorul mi-e invers. Mi-aşa de dor
De tine cînd mi-eşti foarte aproape,
De-aceea am hotărît ca între noi
Să bată veşnic vîntul şi mai multe ape.

Şi cîntecul — cînd mi-l îndemni şoptit —
Se-aprind în zare focurile toate
Şi-s de găsit acasă numai cînd
Mi-s geamurile stinse şi uşile-ncuiate.

Pretutindeni exişti tu, pămîntule,
Ars de roţi, frămîntat de lumini,
Supt de oceane,
Dar eu te ştiu dintr-un anume loc
Şi timp anume ;
Mergînd sub turme de oi
Cum merg norii lăsînd în urma lor
Lămpile aprinse
Şi-n crengile prunilor
O linişte de moarte.
Mai ales dintr-o groapă te ştiu
De argilă — făceam gloanţe ovale

Şi le puneam în vîrful unei nuiele de răchită
Şi le zvîrleam spre cer în zilele însorite
Atît de sus — cînd coborau
Erau ca piatra globuri uscate de cerul sterp pe drum.
Şi-apoi toamna singuri acasă
Frigeam bureţi tîrzii pe-o sobă înnoptată
Ieşea fumul încet pe hornuri cu viaţa
Şi ne trezeam deodată în zori
Opriţi de ninsoare — nimeni nu ştia
De vom porni din nou vreodată.
Pe faţa casei locuiai gol în ger cu noi
Încălzindu-ne unul de celălalt,

Dar iar te revărsai în martie din nou
Şi iar credeam că nu ne vom mai revedea vreodată...
Pretutindeni exişti tu, pămîntule,
Ars de roţi, frămîntat de lumini,
Supt de oceane,
Dar eu te ştiu dintr-un anume loc
Şi timp anume.

Cu banii primiţi pentru prima mea carte de versuri
Mi-am cumpărat un bivol cu lapte.
În tîrg am fost cu alţi cunoscători
Şi l-am ales pe garanţie,
Nici prea tînăr, nici prea bătrîn,
Ca o stea neagră-i la cap
Şi ochii lui sînt călcîiul lui Achile.
Singura mea sursă de energie
Trunchiul acesta de pămînt însufleţit.
M-am săturat de oale anonime,
Laptele lui — singurul meu cosmos.

E o păşune în Ardeal cu arbori străvechi
Înnegriţi de umbră şi scorburi mari
Cu viespi şi roiuri de furnicare
Şi muri copţi cînd grîul dă în pîrgă.
Pe dealuri ard noaptea urme de picior desculţ
Aprinse de lună, şi în colibe de lemn pe roţi
Ciurdarii visează mereu rîpa aceea prăbuşită
De un cutremur la începutul pămîntului.
Creşte iarba pînă la burta cailor
Şi flori de toate neamurile se-mpreună
Una cu cealaltă aici.

Bivolul meu aici să se hrănească.
Fulgere lungi de caracatiţe spuzate
În ochii lui cu timpul s-or depune,
Aşa cum soarta farurilor în zăpuşeala mării.
Cînd seceta va bate în pămînt
Ţăruşi de sare şi de piatră mută
Răgind bivolul meu
Să-mi spargă-n coarne pieptul cu fîntîni
Şi-n hohote să năvălească-n mine.

elegie

Cei mai zvelţi şi dezgheţaţi din munţi
Pleacă brazii tineri pe ninsoare,
Rădăcinile rămase în pămînt
Sîngerînd îngheaţă sub picioare.

Atît de mulţi şi limpezi aleargă prin oraş
Şi sunt primiţi cu bine în fiecare casă,
Unii ajung cu capul pînă-n grindă,
Alţii abia cu coatele pe masă.

La loc de cinste şi împodobit
Un brad înalt înseamnă demnitate.
De Anul Nou în casă c-un astfel de străin
Mai bubuit e focul şi vinul e mai vin.

C-un măr în mînă şi cu-o lumînare,
C-un ursuleţ şi-o vulpe de carton
Stau brazii nedormiţi cîteva nopţi şi-o seară,
Apoi un dor de piatră începe să îi doară.

Braţele se-ndoaie, luminile se sting,
Pe la genunchi şi coate un fel de furnicare.
Culoarea se-nnegreşte şi o mînă gravă
Înghesuie-ntr-o tindă coroana lor bolnavă.

Ar vrea să plece brazii... puterile nu-i ţin,
Munţii-s aşa de-aproape, se-mpiedică şi cad,
Paznicul de stradă întunecat i-a prins
Şi scos tîrîş din urbe, — şi vîntul i-a aprins.

Şi era iarnă grea
Şi drumurile toate strînse de pe lume.
Prin zăpada groasă
Şoarecii îşi săpau găuri
Să poată respira
Şi lupii mureau de foame
Cu ultimul urlet stins
Sub bolta îngheţată.
Şi se îmbolnăviseră copiii greu de iarnă
La casele din capătul satului de animale
Şi trebuia un medic uman
Şi nu creştea aşa ceva prin apropiere,
Numai unii specializaţi în boli de animale.
În sănii mari trase de cai în grabă i-au adus ;

Ce-i de făcut copiii să-şi revină ?
Dar medicii de animale nu înţelegeau
Ce spuneau oamenii în limba lor barbară.
Îmbrăcaţi cu coarne-n căciuli de berbec
Şi copitele în cisme de boi
Medicii de animale înţelegeau
Doar graiul bovinesc.

Copiii sunt bolnavi, ce-i de făcut ?
Dar medicii de animale nu pricepeau —
Şi chiar de-ar fi înţeles, ce rost ?
Copiii nu sînt cai, nici capre,
Nici catîri : ei au plămînul mai firav
Şi respiraţia mai străvezie,
Pulsul mai blînd şi ochii mai lumini,

Pasul mai crud şi graiul mai de lacrimi,
Auzul pur şi somnul mai felin.
Medicii de animale nu pricepeau ;
Aşa că pruncii singuri, bolnavi şi tuşind,
Fură nevoiţi să-şi sape drum de cîrtiţe
Prin marile zăpezi, cu trudă multă
Nopţi şi săptămîni în şir,
Poate şi-acum se mai aud săpînd,
Pînă la oraşul bolilor de oameni.

veghe

Vremea plecării păsărilor călătoare —
Zi şi noapte la marginea globului de stai
Încolonate trec prin somnul vameşilor
Culorile lor călătoare de un veşted putred.
Se golesc ochii mei de imagini.
Cîntă grozav în limba lor minoră
Şi-aprind în noi cei ce-am rămas
De veghe lîngă cuiburi
Un dor ce nu se spune.
E aşa săracă ţara, ca după foc,
Pustiu rămîne aerul sub nori

Şi ia proporţii fiece mişcare ;
Piciorul tău clintit, femeie, în munţi,
Răsună ca o armă în somnul meu pierdut,
Galopul unui cal cutremură o pădure,
Cad lacurile-n cer la un lătrat,
Fetele îşi împletesc cozile
Cu sfori de cînepă topită
Şi-n lacăt cheia s-a umflat de ploaie.
Albinele se-mpreună de moarte în stupi,
Mama îşi spune rugăciunile de seară sub icoane
Şi-n lună fierb bostanii pentru porci.

Dar păsările cele mai frumoase pleacă.
Şi eu mă voi îndrăgosti
De ciorile ce scurmă-n bălegar
Şi noaptea dorm cu lupii printre hoituri
Şi rîgîie sătule ca bărbații
Şi se ciupesc cu vulpile pe deal
Urîte şi bondoace singurul zbor dezvoltat
Rămas în ger cu neamul meu de veghe.

Din munte în munte ţi-e dat să umbli
După drum alb potrivit pentru schiile tale.
De-acum pe şes şi dealuri
Zăpezile s-au topit,
Noaptea doar o brumă de polei
Văzduhul rece încheagă
Şi poţi călători încremenit pe loc.
În rest s-afundă pasu-n udătură.
Tot mai rar vei da pe-acasă,
Stîlpii de la pridvor s-or scurge-n pămînt
Şi mama — cu lacrimile către miazănoapte.
Tot mai circulare potecile şi mai puţine ;

Panta tot mai primejdioasă,
Vara-i aproape
Şi-i o primejdie soarele încins pentru tine.
Calcă pămîntul brut şi piatra neagră
Pe urmele tale.
Mînat din spate ca de un roi de viespi
Te pierzi în ceţuri învolburate sus,
Pe zi ce trece
Laşi vorbe răguşite pe la porţi de lemn
În schimbul unui pahar de apă
Şi-n lătrat de cîini
Te alungi mereu urcînd

Cu drumul peste tine ;
De acolo de pe cel mai înalt vîrf,
În mijlocul verii ;
Din zodia noastră vei dispare,
Schiorule,
Spre muntele înzăpezit întotdeauna.

ciocîrliile

Ani în şir am umblat să le-ascult — ciocîrliile.
De la o vreme îmi izvorăsc în somn,
Cum urcă şi coboară
Ducînd pămîntul meu cu ele.
Ciocîrliile — o umbră de copac în emigrare,
Strînsă în pumni şi concentrată-n cer.
Un somn pustiu de care nu ai parte,
Un rîu ascuns ce fuge după tine,
Un drum de sănii moarte ce duce nicăieri,
Întîi pămîntul e,

Apoi un salt zburat în sus
Şi-apoi zidirea lui, sticlind ca o maree,
O coardă neagră susurînd în zbor
Pînă ce-un clopot invers brusc nu se termină,
Apoi pe orizontală în cercuri uriaşe
E hohotul izbînzii, balang nedesluşit,
O scurgere pe lume de valuri
Înstelate — pămîntul mişcă numai din
Mări şi din fîntîni.
Cum într-un lac se-aud căzînd planete

Moarte cînd eşti copil şi nu iubeşti nimic,
În rotocoale seci din ce în ce

Negîndindu-şi-l, sfîrşitul,
În nesimţire cad ciocîrliile.
Rămîne un turn de nimenea văzut
Ce ne ridică-n fiecare zi să auzim
Mai limpede şi rece nesfîrşitul.

scîndura de balans

Copilul de pe scîndura de balans a plecat
Uitîndu-şi toată greutatea în mine.
Cine o să mă mai echilibreze vreodată ?
Răscrucea de uliţi e pustie
Şi dimineaţa umedă — la poartă urmele unui cal
Fără frîu şi mîinile mamei zbîrcite
Ca un hîrb de muşcată prăfuită.

Tu ai venit precum copilul
Pierzîndu-ţi toată greutatea în mine.
Scîndura, scîndura de balans
Cine o va mai echilibra vreodată ?
Piaţa e singură şi amiaza de toamnă înnourată,
Într-un hol străluminat
Ne căutăm unul pe celălalt

Cu priviri înfrigurate.
Capătul scîndurii de balans în aer
Cine-l va înclina de cealaltă parte
Eliberîndu-mă măcar de-un dram
Din greutate ?

Aducem a rășină scursă din pod
Pe pereți, în vreme de secetă.
Dezechilibrăm cumpăna fîntînii într-o dimineață
Din copilăria mea ; — mă zgîrie pe ochi
Durerea muncii.
Eu țin cu brațele în sus partea găleții,
Nemișcată, oglindit în picioare
De-a lungul apelor coapte de toamnă

Cu gust de grindină roasă de carii noaptea
Cînd vine luna prin fereastră în pat
Și se trezește speriat copilul.

Fratele meu mai mare de cealaltă parte
Pe-o scară atîrnă un pietroi
Din temelia casei scos — legat de sîrmă
Strașnică acolo.
Astfel veșnic un braț al cumpenei

Va pluti în repaus sus
Și unul spre pămînt.
Cumpăna fîntînii—etern dezechilibru :
Pentru a putea trage mai ușor cu respirația

Ta muritoare din adînc într-o găleată
Umedă — un lichid pur, plin de învălmăşeală
Ca steaua de cosmos în care ne fierbem zilnic
Durata somnului.

limba străină

Am intrat în codrii unei limbi străine.
Nici un copac şi sunet nu-mi pare cunoscut.
Iubita mea, mă duci ca pe un orb de mînă,
Simt după setea lunii c-am dat de o fîntînă.

Cumpăna din ce-i făcută şi apele din ce,
Izvor ce-nseamnă şi de unde vine ?
Mi-atinge sufletul necolorat un vînt,
Caut cu cheia limbii acasă un cuvînt.

Soarele-mi spui că-i fată şi luna e băiat.
Drumul cînd porneşte a şi trecut de ţintă,
Fructul e înaintea florii în ramuri şi noi
Sîntem o unitate, doi.

Persoana întîia singular e lipsă
Şi se vorbeşte ca despre un fost ;
Cal înseamnă o toamnă-amestecată
C-un turn nins şi-un despletit de fată.

Şi săptămîna începe la sfîrşit.
În miezul nopţii-şi are ziua cuibul,
Fereastră-nseamnă, păcate şi uitare
Culcate noaptea pe pămînt spre mare.

Şi azi înseamnă un ieri transfigurat
Jumătate centaur, jumătate mîine.
Şi dor — spre moarte într-o seară
Scăpată fără vîsle o luntre bunăoară.

Şi iată că de la o vreme-nveţi
Cu voie, fără voie, tot ce trebuie să ştie
Un om pentru a fi frumos
Şi socotit de omenie.

Mama te învaţă să plîngi
Cînd te doare sufletul din cale-afară
Şi noaptea cînd nu poţi dormi
Să ieşi pe deal sub stelele de vară.

Să stai întins pe spate şi s-asculţi
Cum rugineşte toamna pămîntul pe orbită
Şi-n zarea aceea spintecată-n vînt
Se-aprinde-n hohot urma de copită.

Şi mama-ţi spune să te duci mereu
Cu ceilalţi ; să nu te laşi de drum,
Să nu-ţi lipeşti obrazul de geamul orişicui
Şi mai ales la casa ce dă cu uşa-n stradă
Şi fără iarbă prin ogradă.

Apoi vin alţii, tată, fraţi
Îşi spun atenţi părerea, te iubesc şi pleacă.
Vin alţii, alţii-apoi şi altă placă
Repetă-n alte vorbe tot ce ştiai de mic,
Te duc de mînă,-ţi spun, ţi-arată
Încă o mamă, încă un tată,

Mai mulţi fraţi şi surori
Unii strîmbînd din nas
Alţii din gît, din gură
Binevoitori cu toţi peste măsură
Unii tăcuţi în modestie
Alţii limbuţi în sărăcie...

Apoi e vîntul, ploaia, norii-ntunecaţi
Şi mai departe vremea. O aud
Cum bate-n geamuri noaptea, cu degete de ceaţă,
Dar alteori e numai dimineaţă.

Şi iată că de la o vreme-nveţi
Cu voie, fără voie, tot ce trebuie să ştie
Un om pentru a fi frumos
Şi socotit de omenie.

origini

Mă trag din neam străvechi, de cîntăreţi dieci
În stranele bisericilor ardelene.
Teodor, Simion, Vasile, Petre, Ioan şi Pavel,
Ţărani cu şepci de oaie şi suman.
Petrecerile satului — şi-acum ţin minte
Vocea lor curată limpezind
Ferestrele-ngheţate în nopţile de iarnă.
Creşteau un fel de mentă adusă din păduri
La miezul nopţii cu felinar de ploaie,
Ascunsă-n mască de cerb din ritual.
Amestecată-aceasta cu scrum de cucuvaie
Şi miezul sîmburilor de la un prun
La primul rod,
Se dobîndea un licăr de licoare pură
Pe care babele din urmă îl vărsau fierbînd,
Dintr-un potir de piatră,

În gîtul noului născut,
După ce vocea moartă fuse îngropată.
Numai astfel reînvia ştiutul glas,
Cîntecul pur să nu se risipească.
Din neam în neam trecu, făclie blîndă.
Acelaşi ritm cu rezonanţe grave,
Jelindu-se la marile prohoduri,
Înmiresmat la cununii,

De-o bucurie nereţinut amară,
La naşterile lunilor de mai,
Îngenunchiat a rugă
Cînd seceta în turme se umfla
Ţipînd cînd pas străin pe glasul humei
Îngreuna porunci din alte limbi.

Această voce vine din pămînt,
Cu sutele de ani pe clopote-ngropată ;
Străbunii dorm unul spre celălalt în cimitir
Cu pruni bătrîni şi ei la căpătîi.
Vocea s-a spart de mult,
Doar coaja ei albastră
Mai stăruie dogită printre noi.
Miezul fierbinte, supt de constelaţii,
Îmi sîngera icoanele din piept
Cînd ies pe deal în nopţile de vară
Şi stau întins pe spate
Ca morţii în pămînt.

ar fi mai bine

Copac uscat în plină toamnă
Nimeni nu ştie că nu te-i mai trezi,
Te desfrunzeşti cu cei vii deodată
Dar mort în fiecare zi.

Fluieră vîntul prin rămurişul sterp
Ca şi ceilalţi te desfăşori sub stele,
Copac uscat eu nimănui nu spun
Că tu eşti mort în codrul existenţei mele.

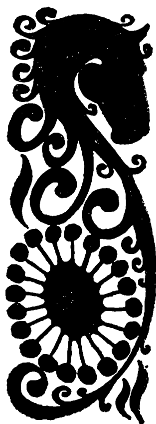
Azi-noapte te-am văzut sleit
Cum te ştergeai de lacrimi cu degetele goale,
Nechezul unui cal zmintit
Lovea în scoarţa ta în rotocoale.

Lampa mea stinsă prin geamuri auzea
Ultima rugă îngenunchiată-n zare
Pămîntul străveziu din tine cobora,
Ardea un plop a primă lumînare.

Pînă la primăvară nimeni nu va şti
Că tu eşti mort de un amar de vreme,
Pădurarii te vor îngriji
Topoarele te-or ocoli
Norii vor binecuvînta
Moartă neliniştea ta.
Şi tu uscat, încremenit acolo-n zare,
N-ar fi mai bine să-i spunem de-acuma primăverii viitoare ?
Văzduh să nu mai împartă
Pentru coroana ta moartă,
Vînturile albastre să şi le retragă
Din căpăţîna asta bolnavă,
Să şi le-năbuşe, cuvînt de cuvînt,
Stelele depuse la temelia ta în pămînt.

infernul discutabil

1967

Cimitirul la noi e un pogon comun
Înconjurat cu gard de piatră,
Să nu se molipsească pămîntul rămas viu
În libertate.
Crucile de lemn după cîţiva ani
Se lasă într-o parte şi mor apoi şi ele
De-a binelea, şi vin nişte bărbaţi ciudaţi
Pe iepe călătoare şi le fură pentru
Focurile lor.
Locul mormîntului se şterge —

O iarbă sîrmoasă se îndeasă pretutindeni
Ca părul pe capul feciorilor în nopţile de iarnă ;
Cînd e plin cimitirul ochi de la un cap
În celălalt se reia totul de la început ;
Groapa bunicului meu, peste groapa străbunicului meu,
Tatăl meu, peste bunicul meu
Şi tot aşa vechiul primar
Peste străvechiul primar — vechiul popă
Peste străvechiul popă,
Vechiul sat peste străbunul meu sat.

La margini cresc pruni şi meri
Şi se văd flori mirositoare,

Aburul lor pătrunde în lucruri
Pînă departe.
Cei care vin în trecere pe la noi
Cu ceasurile îngropate în mîna stîngă
Şi umerii plini de bătrîneţe
Se minunează ca în paradis.

Dar nunţile la noi pline de coamele cailor
Şi clopote roşcate la hamuri cu panglici tricolore,
La căpăstru mînjii duc frunze ţepene de stejar
Şi burţile iepelor sînt pline de praf şi sudoare.
Peste atîtea dealuri umblă roţile în Ardeal
Că bărbaţii sînt aduşi puţin de umeri
Şi toţi copacii, în păduri, cresc noaptea
Numa-n rădăcină.

Circulă firul vieţii pe sub pămînt aici
Şi-n capul drumului sfîrşit,
Cască mereu un gol unde se nasc vîrtejuri reci
Ce se reped în cer
Cu toate suferinţele.
Însetaţi de rod îmbătrînesc prunii
În toate văgăunile.

Ruginesc plugurile întinse lîngă garduri
Straniu legate între ele
Şi noaptea-n casele de piatră
Se săvîrşeşte nedreptatea fratelui mai mare.

în aşteptare

O femeie uriaşă naşte un copil uriaş.
De cîteva mii de ani se chinuie
În sudori cît planetele
Şi nu poate scăpa.
Copilul se chinuie,

Femeia se chinuie
Şi nu pot hălădui
Unul de celălalt.
Nimeni
Nu poate da o mînă de ajutor ;
Sîntem atît de mărunţi
Pe margini uimiţi,

Un strop de sudoare în rostogol
De s-ar prăvăli peste noi,
De pe fruntea femeii
Ne-am îneca potop
Cu toate avuturile.

Pereţii mării crăpau —
Apele năvălesc de-a lungul fugii mele
Peste plaja subţire în clocote.
Înlănţuite dinăuntru ne ajung
Vocile de încercare.

Cine-şi va întoarce groaza îndărăt
Pe căile pierdute ?
Deasupra, năvala apelor
Îngreună oraşele — o poruncă
Pe măsura neîncercatului.
Unul trebuie să se ridice
Împotriva furiei mării.

Dinăuntrurile furiei sînt eroii.
Pe măsura ei, din spaima noastră,
Cine se va alege ?
Răsună scoarţa mării dogită
În existenţa mea de corn amar
Veghind etapele sudorii valurilor.

Se află undeva o fîntînă plină ochi
Între ierburi şi holde necoapte,
Cu o cumpănă invizibilă,
Ce o întrupează luna din adînc.
Nimeni n-a călcat vreodată pe acolo,
Cred eu, după iarba proaspătă,
Nedată la o parte.
Arareori zburătoare neperechi
Şi-aruncă umbra plină de-ntuneric

Peste oglinzile încremenite în pămînt
Şi greierii sporesc în lemn puterea focului.
Se văd departe norii încercuiţi de vînt
Şi tainice văpăi sticlind împrăştiate.
Noaptea ies stelele într-o dungă
Şi lătrăturile cîinilor ajung răzleţe
Şi străine.
Eu stau de pază zi şi noapte aici
Şi cu obrazul meu limpede,

Ca o lampă îngheţată,
Dau la o parte rugina

Ce începe a se depune
Pe apele acestea întunecate și reci —
Ca însăși neputința lumii —
Din ce în ce mai necercetate de nimeni.

omul

lui ION LADEA

Cu omul din spatele meu
Ducem împreună o uşă — lemnul din care-i
Închipuită brutal e ud şi greu şi zgîriat,
Ca şi cum toate bătăile absurde ale lumii
Cu cai, săgeţi şi coifuri ar fi avut nemijlocit
Loc pe întinsurile ei.
Cîmpia mucedă ne hărţuie din urmă.
Sîntem în zori şi coborîm o pantă.
Azi-noapte a plouat şi lunecă
Pămîntul sub călcîie.
Cămăşile albe umflate de vînt —
Parcă ducem un mort printre valuri
De grîu nemişcat. Omul ar trebui
Să fie în faţă. E mai înalt şi

Panta coborînd-o, toată greutatea
A năvălit pe mine, şi mi se umflă
Venele la gît şi-aş vrea grozav
Să trag o-njurătură. Cine eşti, omule ?
Cînd alunec eu, omul din spate
Rîde cu gura lui de roată dărîmată.
Cînd lunecă el, eu aproape mă prăbuşesc
De n-ar fi uşa, gunoi de lemn,
Un fel de echilibru.
Mergem încet spre cine ştie unde.

Cînd trecem
Pe la-ncrucişări de uliţi,
Ne scoatem pălăriile tăcuţi
Şi ascultăm — plesneşte soarta lumii.

Apoi nu-l mai întreb ; ştiu eu pe unde
Să apuc şi printre pomi înguşti
Înclinăm uşa ca să putem pătrunde
Mai departe. Cad picuri mari de
Ploaie de pe frunze cum le clintim
Crengile-n mers,
Şi reci îi simt sub gulerul cămăşii,
Pe umeri şi sprîncene, şi mi-e foame.
Am fost luat direct din somn
La treaba asta neînţeleasă
Şi tu, mamă, nicicînd n-ai să mai ştii
Încotro fiul tău a dispărut fără să lase-o urmă.

Ca o bombă cad zorii în sat.
Pe toate drumurile se împrăştie viaţa ;
Spre cîmpul de lucru urcă
Precum spuza din vetrele cu jăratec,
Ard mîinile în jurul pruncilor strînşi lîngă umăr,
În ulcioare apa duce un gol plin de arşiţă.
Uneltele curg şi urma lor lasă dîre

Alburii de sare asudată.
Păsările rod aerul tare în zori
Şi din frecuşul acesta se aprinde un cîntec
Ce ridică satul la rang de planetă.
Zi de vară zvîrlită din spaţiu,
Ghemotoc sfărîmat aici pe drumurile tari
De pămînt ca oţelul.

Nimeni la amiază nu mai poate fi
Numit pămîntean.
Văpăi cosmice îşi urmează plugurile
Aburind.
Şi-n sat mai mişcă babele
Şi cimitirul.

Cîte rînduri de viță n-au îmbrăcat dealul
Din miile de neamuri,
Și toate s-au uscat pe rînd !
Pămîntul e cu rîie-n rădăcină
Și vasele oricărei vieți
Ce-și suge traiul din răceala lui
Se-nădușe de la o vreme.
Oamenii au tras turmele pe el

Cu mugete primitive să-l îmblînzească,
Au săpat focuri cu jertfă rituală,
I-au schimbat apele dintre picioare,
Au slobozit puroii de la subțioară,
I-au tras din cap cu colți de-amărăciune
Crusta pustie de sare și înghet.
A trebuit însă clădit un cimitir întreg
Cu cruci și duhuri, spaime și credințe,

Cohorte reci de oase dedesubt,
Pînă cînd jarul viței se hotărî s-aleagă
O liră de licoare și pe un fir de fluier
Din glezna unui prunc,
Cu trudă și sfială să trimită
O lacrimă fierbinte
Secetei grozave de la suprafață.

Un cîine negru aleargă pe cumpăna dealului,
Ploaia şi vîntul îi eternizează urmele
Cu semn ciobănesc la gît —
Nici o armă nu are voie să-l stăvilească ;
Dar cîinele nu ştie.
Cu limba roşie, în sudori despletită,
Aleargă ca-n scopurile vînătoarei.
Cînd trece prin dreptul turmelor
Alţi confraţi mai nehotărîţi
Se iau după urmele lui,
Cînd străbate marginea lacului
Cel oglindit sare viu la el în spinare
Şi cîinele negru dedublat aleargă
Pe cumpăna dealului.
Cînd ajunge în lunile căldurii,
Zboară prin cercurile de foc ale sorţii
Şi din marea luptă
Izvorăsc puii aidoma
Cu el şi-n goană şi ei după el
Pe traiectoria dealului.
Dar cîinele negru aleargă, aleargă
Pe deasupra pămîntului.
După turma lui necunoscută ;
Ieri l-a însoţit spaima,
Azi turma şi singurătatea.

Mîine îl vor prinde din urmă bătrînețele.
Aruncați după el măcar cu bulgări de zăpadă
Voi, cei de pe margini
Puși pe îngheț și temelie.

Stelele duble în cer, coloşi adolescenţi albaştri
Nepăsători risipei, strălucesc orbind,
Atît de puri îmbrăţişaţi în taină.
Aceeaşi axă primă îi durează,
Acelaşi somn i-împinge prin goluri neîntrerupt.
Steaua băiat, fuior de lungi emulsii
Lansează sideral spre steaua fată.
Maree se desprind din astrul îndrăgostit
Şi astfel, ca în vis, fata se învoalează.

Iar după cosmici ani de-mbrăţişări
Se nasc planetele, bolovani reci în lume,
Şi îndrăgostiţii-apoi se întunecă încet
Prin faze neînţelese prăbuşiţi,
Pînă cînd gerul nopţii abisale
Îi sfarmă sorii dubli în bucăţi.
Singuri rămaşi, pustii, fără de nici o ţintă,
Îi soarbe hora morţii nesfîrşit.
Iubita mea, iubita mea, noi, o stea dublă

Cu miliarde forţe ne reţinem,
Împinşi şi-atraşi de-aceeaşi lege-a firii
Adolescent colos, băiatul stea

Şi tu opusul meu dezastru.
Stea dublă în fază primordială
Prin cosmosul pămîntului vibrez
Şi procreerea-i ţinta mea finală.

vămile pustiei

1969

Nu oricînd se poate vorbi despre corăbii.
Trebuie să te afli în fața unei mari călătorii
De mult așteptată, de mult pregătită cumva,
O călătorie fără de care nu se mai poate,
Marea călătorie, marele tău drum.
De mic te aduni și crești pentru el,
Îți așezi toate obiectele și nădejdile,
Toate dorurile și puterile în acel drum,
În acea corabie care iată că-ntr-o bună zi
Se-arată de neînchipuit în fața ta.
Vine ziua deci fiecăruia și corabia gata
De marea călătorie, de așteptata călătorie.

Totul e altfel de cum credeai — totul se întîmplă
Altfel. Îți închipuiai că va veni în zori,
Cînd stelele încă mai pălesc
Să-ți aduni ce-a mai rămas și cînd soarele
Scapă în lume să fii deja pornit pe marele tău drum,
Să fii vesel să-ncepi să te bucuri în sfîrșit
Că-ntr-adevăr a-nceput totul și acum e acum.
Așa trebuie îți spui tu, să fie
Și iată că se întîmplă cu totul altfel.
Călătoria amînată mereu, așteptată
Zilnic cu trudă cheltuind totul ca pe drum
Să nu duci lipsă de nimic. Călătoria ta

Şi nu a altuia, drumul tău peste apele mari,
Spre miezul acela de foc ce mistuie închipuirile
Acolo unde fluturii plîng pe seminţele vulcanilor
Şi izvoarele albe fierb în mătcile-mume
Drumul de apă aşadar, mereu altfel
Sub fiecare corabie — drumul tău, o iată
Se-ntîmplă să te ia pe neaşteptate.
Corabia apare-n miez de noapte,
Dă semn scurt, şi să te urci iute că nu-i timp
De pierdut. Nici nu te-ai dezmeticit bine

Nici nu ţi-ai luat rămas bun — ce-a fost
Mai important ai uitat (acea sabie, acel scut)
Abia apuci să-aprinzi o lumînare şi să-ţi mai vezi
O dată capul stins lîngă geamu-nnoptat.
Oh, marele păcat că vine atît de pe-o vreme
Nepotrivită. Vine ea, corabia, în miezul nopţii
Cînd toţi dorm şi nici nu te pot şti
Nici măcar nu te pot urmări cum te îndepărtezi
De focurile natale,
Nici măcar nu-i poţi trezi — nu-i timp pentru asta
Cei mai dragi măcar să-şi ia rămas bun — unii dorm
în alte odăi
Alţii pe alte drumuri se-ntîmplă să fie plecaţi : mereu e aşa

Cei mai apropiaţi sînt pe undeva trimişi. Şi iată că tu
Trebuie să pleci pentru că-ntr-adevăr ţi-a sosit
Ceasul şi rostul şi aşa în grabă îţi apuci hainele
Avute la îndemînă pentru marele drum — croite anume
Din stofe de preţ. Astea mai ai timp să le-mbraci
Şi astfel te arunci în neagra corabie şi drumul începe.
A început de mult de fapt, aşteptînd din vremuri imemoriale

Dar acum este esenţial că-ntr-adevăr eşti pornit
Şi totul se va-ntîmpla cu-adevărat, de necrezut.
Casa rămîne-n urmă, casa pe care n-ai s-o mai vezi nicicînd,
Casa ta în care a rămas arzînd o lumînare. Abia mai licăre
Din ce în ce depărtîndu-se — singura suflare trează în noapte

Că-ntr-adevăr noaptea-i grea şi-apăsătoare
Nu-i stea pe cer şi bate-un aspru vînt
Ce-anunţă vreme rea şi ploi adînci de toamnă.
Patria mumă iată pierind şi ea — rămasă amintire...
Femei pe drumuri cîteva bătrîne, dealuri culcate lîngă munţi
Cîţiva păstori veniţi din Marea Moartă, fîntînile fără stăpîni
Amurgurile-acelea stranii cu văduvele jeluind la porţi
Şi clopotele pururi spînzurate în turnurile roase de furtuni.
Bătrînul cimitir într-o bătrînă lume cu uşile ce scîrţîie-n ţîţîni
La marginile cerului uitate de îngerii dintîi şi ei bătrîni

Şi iată că-n corabie eşti strîns, plecat demult,
Corabia plutind pe apele acestea neclipocind, bizare,
Ce-ncremenite fumegă şi parcă oprite dau
Să se întoarcă îndărăpt la baza lor, prăpastie pierdută
Ce n-o mai ştie nimeni cum pierit-a, lăsîndu-şi umbrele
Porunci de veghe pe morminte.
O, apele acestea vîrtejuri ce se-nvîrt
În jurul stîlpului de foc prin care vorbeşte tunetul
Sînt îmbarcat *en plein voyage de fou*
Demult pornit spre cer de pe ţărînă
Corabia, corabia aceasta cît e de altfel decît o-nchipuiam.
Aici mi-am strîns eu toată avuţia prin catacombe tainice

Slujind lumina, care creşte de deasupra spre bolţile ciumatului pămînt
În scîndurile-acestea putrede în noapte plutind
Spre cine ştie unde pînă cînd. Sînt îmbarcat,
Corabia mă poartă. I-atîta linişte, înaintez
Un şoarece măcar de-aş auzi rozînd m-ar amăgi
Crezînd că ei flămînzii prinţi dezmoşteniţi m-au jefuit
Trimişi în lume din ce în ce mai decăzuţi şi mulţi
Şi i-aş ierta zîmbind — ducă-se naibii — ce e pierdut
E bun pierdut !
Însă e noapte veşnic. Nimic nu mişcă, pipăi podeaua udă
A-nceput o ploaie mută şi zăpuşitoare
Şi nici poveste de-un acoperiş — veşmintele subţiri

Mi le pătrunde vîntul, un vînt geros şi nemişcat
Şi stau lipit de un catarg fantomă cît lumile de gros şi greu,
Înaintez ? Opritu-m-am ? Sînt singur absolut
Şi noaptea zace-n mine ca-ntr-o tavernă de năluci,
Nu se zăreşte nici o zare. Măcar o turmă cosmică s-aud
Pe-un deal cum îşi păstrează toţi păstorii jarul,
Vedea-s-ar centrii lumii — şi-ar vorbi. Toţi dorm
De bună seamă somnul lor de moarte şi s-au stins în ploaie
Toate luminile lumii pe-acest fără de margini cîmp
Desigur că ajuns-am undeva departe şi nu-s nici aşezări

Pe aici nici mări şi nici pustiuri — măcar şacalii cucuvăi
În turnurile piramide clădite pe profeţi.
Sînt poate printre holde moarte ce-şi adorm adîncul lor necopt
Crescute de la sine pe-un şes fără de moarte neluminat şi nepăzit
Ce îşi aşteaptă, vai, secerătorii.
Oricum sînt foarte foarte sigur că pe aici, eu

N-am mai fost nicicînd. Noaptea ce groaznică şi mare
Din mine creşte fumul ei amarnic şi se înnoadă
Putred în Eter. N-are nicicum de gînd să plece,
Abia venit-a ceasul ei, pe timp lipit gălbui
O lipitoare cu sînge rece şi străin.
De altfel cocoşii trebuiau, veste de mult să dea

Că zorii-s pe aproape — o, etern amurg şi beznă apoi
Eternă. Nu mai ştiu nimic. Nu-i nici un semn
Şi oare sîntem unde ? Strig. Răsăritul, Miazănoapte nu-i ?
Ori încotro mă-ndrept aceeaşi groasă beznă,
Apele-aceleaşi mute ca şi cum n-ar fi
Le ştiu acolo reci, copleşitoare tîrîndu-şi trupul gros
Şi greu spre-ndepărtata Depărtare.
Eu încotro ? Spre obîrşii, ori spre margini ?
Curg, asta ştiu, spre undeva, neliniştea mă duce
Acolo unde se opresc încremeniţi toţi călătorii.
Şi de unde cad apele pustiite-n dosul lumii.
Totul căzut e şi decade spre-o treaptă alta dedesubt

Ce urcă îndărăt spre o decădere mai sigură de foarte sus.
Căderea-n jos goleşte sus abisul şi sapă altul
Mai adînc în nopţi — un du-te-vino
Valurile — aceleaşi fuiaguri palide mugind
De-a lungul plăjilor cascade rupte din
Osul capului.
Eu să am grije să bag de seamă
Tot ce se întîmplă şi să nu-mi scape nimic.
Înnebunesc de spaimă că s-ar putea să trec pe lîngă
Şi-i doar în joc tainica mea speranţă

Călătoria mea şi acest drum pot dezveli
Şi pot ascunde, mă pot orbi, clarvăzător de-a pururi
Cîte nu-s, Doamne, de văzut şi cîte se povestesc,
Şi cîte alte lumi şi cîţi alţi călători ce ştiu
Atîtea despre foc şi prieteni şi despre nopţi
Şi ţelul şi nordul lor
Şi-atîtea vînturi mă vor saluta şi farul
Şi marinari bătrîni în porturile noilor tărîmuri,
Să ţin atîtea minte cu de-amănuntul, Doamne
Cum am să trec peste abisuri, pe lîngă marile Cetăţi
Şi vămi şi-atîtea zări vestite rămase-n urmă
Şi-atîtea lumi, nenumărate lumi şi lume doar

O călătorie e un vis şi toţi se duc şi vine fiecărui
Ziua, desigur, ziua lui.
Acum eu nu mai sînt dintre aceia ce tot aşteaptă
Şi se pregătesc cît de naivi şi copii acolo
Făcînd la planuri şi mereu greşind.
Acum eu sînt plecat, sînt îmbarcat şi iată
Şi pornit de-atîta amar de vreme. Pot spune chiar
Că m-am născut pe drum. Şi nici nu mai am ştire
Mama de-a fost cîndva şi cînd pieri.
Fără-ndoială că aici cu mine călători o vreme
Şi ea şi dispăru. Poate-a plecat nainte
Ca să dea de veste că fiul ei iubit se-apropie pe drum

Să i se facă loc cum se cuvine
Să fie aşteptat şi preamărit.
Căci suferit-a cît şi ştie cîte ! Şi-apoi e fiul
Mamei cel dintîi.
Ori poate îndărăt să se fi-ntors acasă la vatra ei
Şi nici să nu-mi fi spus. Poate dormeam cînd a plecat,

Desigur că i-a fost teamă şi nici nu m-a trezit
Ori poate e cu mine şi nu bag eu de seamă,
În bezna asta ce se poate şti !
Poate ea-mpinge corabia din spate. Acolo jos în ape,

Scufundată, ea, cu părul despletit, biciuie bocitoare
Aceste valuri leneşe de timp ce nu mai vor urcuşul către mare !
Însăşi corabia poate că-i ea. Că pot atît de bine
Să stau întins să nu duc nici-o lipsă precum cel mort
ori nenăscut.
Atîta doar, că-i mereu noapte şi-i mult prea frig şi-au început
Să urle marile pustiuri ce vin încoace pustiind
Şi bezna asta-i înnăduşitoare cum nu s-a mai văzut
Un astfel de linţoliu peste lume lăţit şi gros la nesfîrşit.
De altfel maică beznă încep să mă simt bine
În vălurile tale învoalat. Parc-aş fi un mire cavaler
Ce se retrage-n doliu de la mormîntul alb,
De pe ostrovul de foc.

Dar iată văd ceva distinct, acolo, vine !
Ah cine şi ce vrea şi cum !
Sîmburul beznei beznelor s-arată
În rostogol copleşitor.
Unde să fug dintre aceste scînduri
Se lasă peste mine duhnitor şi greu
Îmi intră-n gură ca un şoarec sumbru
Lungit şi moale şi topit. Auzul, vai, mi-l sparge
Cu părul său de piatră
S-a-ntins pe pieptul meu acum
Cu sînii grei cît infinitul m-apasă, strînge, ţipă.
Simt... Sînt iată dus.

Corabia sub mine îngrozită-aleargă
Ajung, ajuns-am...
Prima oară aud sub mine apele curgînd,
Pe valuri sînt culcat şi se văd mii de stele
Şi marea e albastră şi de foc
Şi mii de coruri, îngeri mă-mprejmuie cîntînd.
Întins pe un potop de aripi
Începe ascensiunea mea prin vămile văzduhului.
Acolo uite, cum rămîne-o mare
Acolo un popor, acolo uite-un schit
O maică, un izvor, acolo un pămînt amarnic
Şi uite-acolo un geniu şi uite-acolo un soare

Şi uite-aici e moartea şi-ntîii zori de zi !

amintire

Pe-un fund de mare am fost noi doi cîndva
Pluteam îmbrăţişaţi printre stînci vineţii
Tu ştiai să cînţi, eu plîngeam
Apele vegheau deasupra noastră.

Şi-un zeu ardea din cînd în cînd
Să ne-aducă aminte
Că ceru-i făcut
Din morminte.

Iată azi apele s-au retras
Au rămas numai acele stînci vineţii
Pe care ni se usucă trupurile
Vechi şi tîrzii.

Cîteva scoici lîngă urechea ta
Azi surde şi mute,
Aceste zări încremenite-n valuri
Urîte.

Acei peşti străvezii ce ne-nvăţau
Salturile în eternitate.
Iată-i aleargă fluturii uscaţi
Pe cîmpiile îngheţate.

Sub soarele-ncins pe-un fund de fostă mare
Azi un platou imens calcinat
Înveşmîntaţi în negru aşteptăm
Să vină cealaltă mare
De care-am uitat.

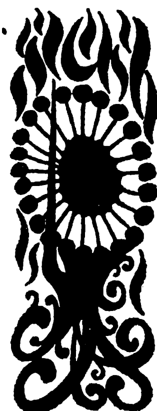
De ce Te iubesc într-atîta ! De ce nu mai
Am pace decît în preajma ta ! Fața mea
E numai os și lumină contemplîndu-ți
Necuprinsurile ! De n-ai fi-n mine însumi
Clădit cu ce-aș tînji după tine ?
Cu cît sînt mai singur cu atît ți-aud
Mai limpezi poruncile și-alerg smintit

Să le împlinesc. M-am uscat ca pielea
Întinsă la fum de cînd aștept să te înduri,
Ești întunecatul acela străin cu corăbii de foc
Pornit pe bietele mele pîraie. Încăperea mea-i
Strîmtă, abia-i loc pentru un mormînt
Și tu ameninți să primesc omenirea.
Îndărăt urlă pustia și sîngele meu

Nu mai poate hrăni măștile oarbe
Ce-i hăituie pe muritori. Oriunde
Numai îndărăt nu.
Nu mai văd nimic de bucurie — un vulcan
Încins clocote-n miezul meu ce va izbucni
Curînd să limpezească pămîntul.

imnele bucuriei

1973

Lumină lină lini lumini
Răsar din codri mari de crini.
Lumină lină cuib de ceară,
Scorburi cu miere milenară
De dincolo de lumi venind
Şi niciodată poposind
Un răsărit ce nu se mai termină
Lină lumină din lumină lină.

Cine te-aşteaptă te iubeşte,
Iubindu-te nădăjduieşte
Că într-o zi lumină lină
Vei răsări la noi deplină.
Cine primeşte să te creadă
Trei oameni vor veni să-l vadă.

Lumină lină lini lumini
Răsar din codri mari de crini.
I-atîta noapte şi uitare
Şi lumile au pierit din zare.
Au mai rămas din veghea lor
Luminile luminilor.

Lumină lină lini lumini
Înstrăinîndu-i pe străini
Lumină lină, nuntă leac
Tămăduind veac după veac,
Cel întristat şi sărăcit,
Cel plîns şi cel nedreptăţit
Şi pelerinul însetat
În vatra ta au înnoptat.
Lumină lină leac divin
Încununîndu-l pe străin
Deasupra stinsului pămînt
Lumină lină logos sfînt.

Numai cel ce vine de-acasă trimes
Are drept la cuvînt. Iată vorbeşte,
Se deschide, destăinuie,
Mutul fără de grai, graiul fără cuvînt,
Mult aşteptatul tunet din senin,
Biata limbă a focului. Socoteam
Că s-a stins, retras,
Că m-a părăsit şi iată în noapte
Mila ei îmi cutremură strîmta făptură,
Umbra mistuită de calea luminii.
O, de-acum, de azi, de astăzi în mîine
Şi de mîine, pînă cînd pieptul meu,

Această suflare a mea va mai păstra
Fierbinte universul, pînă cînd poimîine
De acum, de astăzi, începu El să-şi spună
Fiinţa, ceea ce nu ştim decît din veac
În alt veac prin vestea pierdută
A prorocului. Eu nu mai vorbesc,
Vorbită mi-e jalea şi vulturul fluturilor.
Rar vine, greu se arată El, Mutul cel tînăr,
Ceea ce slujit-am îndelung : iată-l vine,
Astă-noapte va fi cu noi, va fi El,
Cel ce rosteşte graiul Părintelui.
Oare eşti Tu într-adevăr ; de ce alungi,

De ce constrîns sînt, nimicit, sînt ghemuit,
Azvîrlit, cotropit, potopit, pustiit.
Venit-ai în sfîrşit, te-ai arătat
Sub formă de grai, ai apărut
Într-un fel pe care firea mea-l
Poate duce-n port, purta-n frică
Şi-n gînd. În tăcere,-n auz, în
Ochiul acesta potolit din poruncile candelei.
Vorbeşte cineva. El, grăitorul, spune
El nopţii, grăieşte El şi mă transmută
Din înţelesul meu obişnuit.

Nu mai sînt şi-am tot amînat s-o recunosc,
Am tot spus una, alta, pînă ce
Iată cu mîna pe piept, cu mîinile stinse
Mă înclin şi ascult, mă las dus de valul
Ce-mi sparse-aşezarea.
Mult amar duce vremea cu sine,
Multă-ntunecime se-mprejmuie-n
Cupa asta potir, dincolo de poarta de aur.
S-a deschis poarta viitoare, s-a spart
Izvorul de dincolo de oglinda pruncului meu.
Cînd nu mai eşti, cînd roua se-ntoarce
În amurg şi amurgul în perla Fiului,

Cînd nu mai sînt decît urmele stinse
Departe, căile strălucitoare, vestea lor
Luminînd abia în faţă, abia din norul
Ce spînzură viitoare furtuni,
Abia apoi putem şti cine este neamul,
Patria în care sîntem purtători şi-n care
Mulţi ca nisipurile ne vom aşterne.

Sîntem pe drum, încă pe drum
Pribegi și călători pe pămînt căutătorii
Patriei, una, alta și altfel, mărgean
Netrecător, fulger la subțioara Vulturelui.
Pe drumul cel prea plin de poteci,

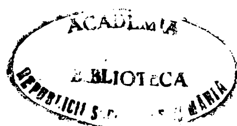
Plini de margini, plini de guri lătrătoare,
De furiile nopții, în urletul licuricilor,
De teama, de ispititoarea veste a
Fratelui ucis ; sîntem pe drumul cel singur,
Pe drum, sîntem în nodul răscrucilor,
Sîntem în veșnica răscruce mișcătoare,
Sîntem clădiți în răscruci, sîntem
Cotropiți, zdrobiți, răstigniți pe răscruce,
Sîntem răscrucea mișcătoare, sîntem
Moara răscrucii grăitoare, sîntem
Răscrucea fără vînt, vîntul spulberă

Ceasul răscrucilor ; noaptea răscrucii,
Candela răscrucii. Sîntem pe drumul
Cel bun, drumul nemișcat, drumul inexistent,
Umbra Patriei.
Sîntem Umbra graiului, umbră deasă,
Floare nocturnă, nod umil crescut în
Răscrucea Umbrei, în umbra Patriei
În căutare, în Slava, în Marea Mișcare,
În Revărsarea, în Flăcările mistuitoarelor
Patrii, la obîrșia Patriei.
Noapte era cînd l-am descoperit
Pe cel venit furiș să vestească

Anume că trebuie să ne întoarcem.
Să ne întoarcem grabnic, să te întorci,
Să pleci de unde nu te-ai desprins,
Să te întorci de unde nici nu cunoşti
Să fi plecat.
Am plecat, m-am întors, în noapte,
Din nopţi peste păduri
În Transilvania.
Unde eşti Părintele meu, tînăr
Părintele meu cel bun şi curat,
Vechiul meu legămînt,
Neamul nădăjduirii mele, unde eşti,

Unde sînt roţile carelor tale
De lemn purtînd lada legămîntului ;
Unde este Dincolo de zarea aceea,
Apusului semn din sîngele Pelicanului
Scurs pe crucile părăsite.
Clopotul, turma, mieii împrăştiaţi
Pe stîlpii porţilor, coroanele mirilor
Smulşi din preajma Duminicii.
Unde e orbul şi cămaşa săracului,
Bănuţul Văduvei, Lelea Teodosia,
Nebunul strigător şi steaua împrăştiată

Prin lanurile de grîu rătăcite.
Creşte altceva din sămînţa de crin,
Creşte altceva din bobul de mir,
S-au smintit rădăcinile, s-au încîlcit
Focurile din glia străbună,
S-au încurcat murmurele-n fîntîni,

S-a pierdut biciul lacrimei din graiul
Tunet al vestitorului.
Cine este astăzi, cine-i acum în acest
Vuiet, în această mierlă
Moartă a destinului răspunzător.
Cine răspunde de steaua rece

A dimineților cînd vulturul şi steaua,
Pruncul şi racla ard în temei
Lăcrimînd laolaltă.
Oamenii, omul, fratele, sora
Bătrînul şi pîntecul înnoit —
Purtătorii Patriei. Cine unde şi
Cum Patrie, Părinte ! Unde
Au apus oştile tale în mlaştinile
Pădurilor ;
Munţii, muntele apusului şi Răsăritul,
Departe Patria.
Ceara din graiul roiului

Pribeag pe colinele părăsite.
Noi avem un nume, o Patrie,
Frate al meu, un Neam, o cetate
Fie ea alungare,
Fie ea cîinele hain
Fie mielul strîns sugrumat,
În noaptea Paştilor. Îl avem mielul,
Măcar dreptul la Mielul Ieşirii,
Măcar grîu de-o prescură, de-o
Pîine cît ochiul de vultur măcar
Înşurubat în pîntecul mumelor.

Măcar cenuşă cît să înnăduşi
Gura cucului spînzurat
În coroana fratelui dus
Şi întors, adus şi iarăşi fără
Întoarcere. Cine sîntem noi,
Cine eram. Fost-a altceva, aici
Decît volbură, buhă şi
Maica veşnic zdrobită
De poarta cimitirului.
Urletul acesta înfricoşător
De îngerii grei şi pustii
Traşi pe roată în jalea buciumelor,

Calul negru ghemuit pe cărăruia
De munte cu sămînţă fără de leac.
Nu-i Patria nici soartă, nici
Valea sărutului, nu-i soare nici
Poartă, nici săpătorul adînc
În morminte, Patrie
Nu-i nici ceas vremuind
Pe zidul cetăţii, Patrie nu-i
Pentru noi nici leatul războinic,
Nici cerul închis în ţîţîna poruncii.
Cine vesteşte-ne despre Ea, El, Patria,
Tînără bucurie negrăitoare,

Descoperirea, biciul smuls din
Zvîcnetul şarpelui, ramura verde
Din graiul columbei,
Pe ce drum, din ce timp, din ce veac
Vine ea spre noi cu gura strălucitoare
Înnegrindu-ne soarele-n aşternut ?

Ceea ce nu-i decît în nespus, necuvînt,
Ceea ce rar se vesteşte o singură zi — crin
În soarta unui neam. Nu toţi au,
Nu toţi avem norocul unei Patrii,
Nu toate Firile o pot răzbí, nu toate

Candelele o pot vesti, nu toţi morţii o
Pot nădăjdui, Patria. Nu au, nu o pot
Invoca, nu o pot prevesti, primeni, porunci,
Proroci, Maica Patrie, Maica Maicilor,
Cerul Patriei, focul, vatra, cărbunele
Veşnic treaz din colibele Patriei.
Nu oricui, nu oricînd, nu tuturora
Le este dat amarul, jalea, frigul,
Cosmosul şi nebunia Patriei.
Sîngele acesta negru împrăştiat,
Închegat ghemotoc, ruginiu, purpuriu,
La rădăcinile cimitirelor.

Un jug greu de salcîm cioplit grosolan,
Uriaş zidit de timpuriu pe gîtul pruncilor.
Cuiul bătut în tălpi şi în ochi
Cu fulgerele spinilor,
Zarurile pentru veşmînt, orbii văzători
Şi doisprezece fluturi ciuruiţi, sugrumaţi
În lămpile arzătorului nostru pămînt.
O seară, un miel şi vineri şi Duminică.
Un mormînt părăsit şi trăznetul
Patriei. Focul se-ntinse brusc
Peste toate pădurile. Iluminate
Cumplit, pe rînd străbătute.

Întunericul lor izgonit Transilvania.
Lumină unde s-a aprins, drum unde
S-a oprit, cale unde s-a deschis.
Locul faptei, fapta, unde s-a stins
Norocul Patriei.
Să fi orbit odată, să fi murit,
Să fi pierit, pierdut, amuţit,
Să se fi întunecat, înecat văi
Şi căile, să se fi stins toate poruncile,
Să fi fost azvîrlit, părăsit, ciumă şi holeră,
Umbră netrebnică, izgonit, prigonit,

Răstignit şi apoi împins
Pe calea surdă a nefiinţei.
Un vîrtej, un urlet, un zbucium amar,
Un val cumplit, o strămutare
A obîrşiilor să te întoarcă, să te azvîrle
Valul pe ţărm plin de apă cît un
Sac de pămînt, un muşchi bălos
De nemilă, duhnind abia şi nefiind.
Cine sînt smîrcurile acestea, coardele
Acestea pe instrumentele moarte,
Unde şi cine trecut-a pe-aici
Furîndu-ne melodia ! Un val cumplit

Şi nu mai rămîne nimic, un trăznet
Şi-o noapte potop şi nu-i decît urma
De fugă.
Duhul Patriei, se spune, graiul Părintelui
Se vesti. Cine-l primi — Ascultă !

Toţi prinşi în larma fricii, în larma
Apelor puhoi venind blestem.
Graiul Părintelui cine-l primi,
Cum şi cît Graiul Părintesc,
Graiul lui, tunetul nopţilor lui
Peste măsură luminînd cine-l primi
Şi cît îl închise în Patria inimii,

Cît l-au primit, cît auzit, înţeles,
Cît a fost pentru noi marele ceas,
Marele nostru noroc
În pribegiile Patriei.
În acel murmur, în acel vînt uşor
Din zorii zilei după ce focul trecu,
După ce mînia se stinse
Şi ultimul val legăna trupurile
Ucise, de vite şi cai şi de prunci,
De cimpoaie şi fluiere moarte
Şi mieii năduşiţi în burţile turmelor

La ugerele turmelor maici, însuşi
Laptele marilor noastre surse de Imn,
După ce, da, s-a lăsat acea dulce
Lumină din zorii de zi cu vestea liniştirii,
Cîţi coborîtu-şi-au fruntea-n ţărîni,
Cum dat-am fuga cu ultim cuvînt
Primind miluire !
Cine măsoară şi poate vesti
Ceasul milostivirii Lui, cunoaşte-L cine
Şi cine-L împrumută ca să-I ceară
Semeţ socoteală.
Graiul Patriei — potop — foc, nebunie,

Drum şi moarte celor ce s-au vestit.
Cum să-l purtăm, în ce vase
Să-i strîngem mirul curat,
În ce noi burdufe să primim
Atîta nouă rodire, atîta fruct,
Atîta în risipă Har,
Căzile noastre de lemn putrezit,
Sacii noştri roşii de mucegaiul
Leneşului nostru avut !
În ce vai, în ce grai şi veşmînt
Să închidem atîta furtună !
Nu ne-am aşteptat nicidecum

La un roi atît de greoi, atîta
Zumzet încuibat în coşniţele noastre,
Atîta rouă şi-acest atît de
Sacru cîmp, atîta sfîntă paşnică
Rodire.
Cît şi cum o primirăm
Vestea cea bună, Patria.
Cum Părintelui strai, vas
Din lut uriaş zămislit-am
Miresmelor sale.
Adînc se destăinuie Patria

Prin dezlănţuirea naturii.
O ştie lemnarul vestit
Din corabia de pe Ararat
Şi cei ce-l urmară perechi.
În linişte să te pregăteşti,
Din vreme să dobori arborele

Ce te va purta înăuntrul Lui
Către ceru-nstelat.
Nu-i nici urmă de neam, doar slăvirea,
Nici poveste de foc în noaptea
Ce urcă în Graiul Patriei.
Doar murmurul drumului,

Nepreţuite oşti în zale de crini,
Armatele luminii.
Pînă în zori Fiul rămîne treaz
Din mila Părintelui.

Drumul îndărăt nu se poate uita,
Calea Focului spre cenuşile mume.
Drumul înapoi, în risipă, drumul
În voia valurilor. Trebuie doar să te fi
Pierdut şi valul te ia fără de ştire.
Eşti dus, eşti purtat. Veghea se luminează,
Rana ştiutului se întunecă. Nu
Se-mpotriveşte nimic, totul curge-ntr-acolo.
Curge muntele şi abisul, steaua curge către
Stingerea sa, curge amurgul şi viforul,
Curg ploile spre seminţele lor : norul
Curge spre nefiinţă, vine marea spre ţărm

Şi se cască urîtul, foşnetul ploii la trecerea
'N fruct şi acesta în leagănele luminii.
Curge noaptea-n capcanele zilei, ziua se scurge
'N nisip şi roua fîntînii în roţile secetei...
Curge fluturele-n mister şi Etherul spre
Neştirea izbînzii.
Trebuie doar să te laşi în voia acestor
Valuri maici de foc ce chinuie ţinuturile,
Să-ntorci capu-i de-ajuns şi apare prietenul
Cu sărutul din urmă.
Drumu-ndărăt nu e greu, drumul spre
Vechea vatră la truda piramidelor :

„Eram robi dar aveam oalele pline cu carne
Şi puteam oh cît de fără grijă dormì şi murì.“
Pustia-i grea, pustia-i trudă, Pustia este
Fără drum şi pămînt. Nu-i ceas în ea
Şi focul dinăuntru prea e aproape
Ca să se poată ocoli. Izvorul pururi pur
Nedesfăcut aşteaptă jalea mea să-l jeluie mereu.
Pustia-i grea, pustia-i trudă, Pustia este Milă,
Pustia este Ioan — Pustia-i mila în Pustie,
Pustia plînge în pustii, Pustia-i maica ce veghează,

Ca fiul ei să iasă din Pustii.
Pustia nu-i decît ieşire, pustia nu-i decît un
Imn, deschidere este pustia, fără margini
Răsărit, a fi.
În Pustie nu-i somn, şi vis nu poate fi,
În Pustie ce-i da, este da, ce-i nu, este nu.
În Pustie nu-i nicicum. Nu-i decît marea astă bucurie,
Un univers de clopote a năvălit,
Şi plîng acolo toate pe vecie.
Şi nici măcar nu plîng şi nici măcar nu tac
Ci numai curg fără-ncetare şi eu din miezul
Lor răsar, lumină lină, lumînare.

Trag clopotele-n răsărit, trag clopotele
În Pustie, aici este un singur schit
Şi-o singură împărăţie. Trag clopotele, trag.
Clopotul veşnic în Pustie. E numai plîns înnăduşit
În preacurată liturghie. Pustia nu-i
Decît un schit, în noaptea asta
Veşnicească şi clopotele pururi trag
Căci nu-i cine să le oprească.

Eu sînt schitul şi pustia, eu sînt
Şi clopotul pustiu. Şi cine îmi aude graiul
Rămîne greu, rămîne viu.
Trag clopotele, ard şi plîng. Curg clopotele

În Pustie, Pustia e un clopot orb ce-şi caută
Vederea în Pustie.
O, noapte veşnică, O, răsărit, O, focuri pururi
Fără nume. Trag Clopotele negre şi e vînt
Şi cineva se naşte-n lume.
Şi iarăşi Clopotele vin cu focurile despletite,
Şi se lipesc de capul meu
În graiuri nemaidesluşite.
Pustia este maica celui care umbla
Ca pe uscat pe mare. Singura noapte ce rodea,

Pustia singură era. Pustie pururea fecioară,
Naşte şi se-nchide iară. Pustia
Limpede rodeşte, numai cînd focul o umbreşte.
A fost o zi, a fost un ceas cînd grea
Pustia a rămas. Focul pustielor ascuns,
Celălalt foc l-a fost pătruns. Izvorul tainic
Din pustie a fost rîvnit de veşnicie.
În miez de noapte cînd ieşea, din sine
Şi se pustia, în dansu-acela nemişcat
S-a dezvelit şi s-a lăsat. Izvoru-aici
S-a fost deschis şi Trăsnetul în el
S-a-nscris. O, sfîntă nuntă în Pustie,

Lumini veneau în luminie
Lumină lină, luminînd, Pustia zămislea

Cuvînt. Căci universul nu era, decît
Un mort ce nu murea. Acolo-n Răsărit primară,
Pustia viețuie fecioară. A plîns o vreme
Şi-a plecat. Şi urmele s-au spulberat.
Pustia iarăşi pustieşte ; Îngerul limpede vesteşte,
C-o creangă ruptă dintr-un crin ; miezul pustiei
E virgin...
Oh.
Oh, drumu-ndărăt, drumul spre casă
De pe meleaguri străine,

Cînd brusc se hotărăşte totul,
Fără ştirea ta şi trebuie să te întorci,
Trebuie să vii, să fii, să părăseşti,
Ceea ce nu s-a dat decît celui ce-i prisoseşte.
Oh, drumu-ndărăt — naşterea, răsăritul în lume,
Părintele de veghe în unghere, lampa trasă,
La porţi vîntul de iarnă îşi clatină
Crucea străin. E tîrziu, toţi dorm veşnic departe,
Păstori şi steaua porniră şi craii. Cîţi vor ajunge,
Cîţi să dea de veste ? Şi cui se va vesti întîi.

Luminile zac împotmolite. Acolo toate
Neştiute pier, sterile maici cu fiii prea nevrednici, ce
Deveniră fulgere aurii, prin gloria-n neştire stinsă.
Nainte de-a se prevesti.
Oh drumu-ndărăt, drumul spre casă
De pe meleaguri străine.
Roţile se desfăşoară de la sine,
Roţile curg îndărăt ; tot ce-ai strîns,
Tot ce-ai apucat să îndeşi în desagă,
Trebuie dat, risipit la întoarcere.

Apar pe la vechi cunoscute răscruci
Aceiaşi cerşetori şi-ţi iau şi te iau :

Aceasta-i partea mea, acesta-i graiul meu —
Pentru mine bucata asta de imn, pentru
Mine e viscolul, pentru mine anume ai strîns
Roua perlei acestei... Oh, cît de mult îmi
Doream să-mi atîrn urna asta exotică
În ungher la oglindă. Acesta-i capul meu,
Aceasta-i calea mea. Al meu fumul, a mea
Flacăra, da, ţipătul, rana, orbul şi Paradisul
Linia-ochi şi tăcerea furtună, veacul de
Fier şi cenuşa de purpură...
Da, aşa vin, apar, cerşetorii, se ivesc la întoarcere
Pe la vechi răscruci, la vestitele tîrguri şi poduri

Şi te despoaie.
Şi tu treci mai departe pustiu, devastat, căci doar
Hotărîtă-i întoarcerea.
Curge valu-ndărăt, curge veacul şi marea,
Curge focul bătrîn, curge noaptea-pustie,
Curge pămîntu-napoi spre străvechea robie.
Înapoi sub bici îşi spune asinul. Înapoi la
Ieslea plină de somn şi căldură...
Îndărăt, faceţi loc, vreau acasă la sîn
La măicuţa, la ţîţă ; laptele foc de pe munte

Prea-i vîrtos pentru buzele mele !
Acasă-aşadar în bîrlog, la străvechiul jug, în stră-
Vechile straie de rob pe cîmpia putredă de oseminte...
Drumu-ndărăt e uşor, drumul spre moarte.

Nu-i oprelişte, nu-i nimic, vama e-n grabă,
Trecerea, cum ştim, gratuită.
Drumul spre-ai tăi cum s-a spus,
Între ai tăi (stai la taifas şi moara macină,
Baba se scarpină şi-n doi timpi azima-i gata
Şi laptele-i fiert. Oh, şi te duci în poveşti
Şi povestea te duce şi-n zori eşti ajuns
Cu tărîţe la porci)...

Trebuie doar să te laşi uşurel în voia valului
Şi poemul se-ntoarce la păianjenii şi broaştele sale.
Aici sînt numai munţii şi numai aspre
Piscuri, numai Ether, furtuni şi fulgere
Şi adăpost nimic, nu-i grai de om, nu-i nimenea,
Pustiu, strigi — oriîncotro — e numai maica noapte
Şi cerul împînzit şi nesfîrşit.
Şi se văd vai, foarte departe peste prăpăstii
Focuri vii, focuri încinse şi în jurul lor
Umbrele zeilor. Da. Ei sînt acolo-n munţii
Lumii. Cei mai abrupţi şi neştiuţi !
Urcuşu-i greu şi ne-ntrerupt nu-i timp de-a

Sta, de-a te opri — oprirea-i prăbuşire,
Neîntrerupt trebuie vai, să urci. Nu-s decît
Munţi, piatră pustie, piatră amarnică şi rea,
Îţi sfarmă coatele şi pieptul, trupul e
Numai răni şi nu se-aud departe decît lupii
Şi urletele leilor nebuni ieşiţi din marile
Pustiuri şi-aduşi în munţi ca leac al lor.
Nu-i decît frigul oh, şi dorul, Focul
Nestins al Dorului de-a fi, de-a pipăi
Cu sîngele, de-a strînge cu carnea

Osul nimicului în pumni.
Acolo sus, în Golul cel din urmă,
Acolo să ajung, să ştiu : Tu eşti acolo,
Ştiu, te văd, Tu eşti cel care este. Tu
Eşti cel ce rămîne şi cel ce nu va fi
Cînd răsturnată roata lumii eu voi fi
Centrul osiei şi tu, pe margini, centrul
Fără margini.
O sete oarbă stăruie în mine de-a pune pasu
Acolo sus, de-a dibui în miez de noapte
Miezul acela fraged şi plăpînd din care
Izvorăşte soarta. Acolo-n focul mărilor

De-a da, peste cenuşa aceea de linişte, din care
Sar puii sterpelor furtuni.
Acolo, unde nu mai curge decît necursul.
Acolo unde stă imperiul nimicului cel mare
Predestinat şi nenăscut.
Acolo, mînă-mă nebunul dezlănţuit
În mine de nebun ! Demonul poartă,
Foc ce poartă trupul şubred
După voia lui. Oriîncotro mă-nvîrt
Acelaşi singur eu, mă ţine-n gheara
Lui primară.
Oh, de-aş putea rămîne, sta,

Oh, de-aş putea încremeni o clipă,
Măcar o noapte ah, un ceas, s-aud ceva,
Să văd, să pot pricepe, măcar cu
Urna ce voi fi ! De unde oh, şi încotro
Bătrîne ! Nu-s decît fugă, agonie,

Nu-s decît creştere, nu pot decît
Să tind, nădăjdui. Misterium tremendum.
Doamne, măcar murind să pot sfîrşi,
Să înceteze fuga asta ! focul acesta
Să-şi găsească rod !

Stai locului, opreşte-te !
Oh, arde întruna, arde în văpaie
Clocot, potop, curîndă nebunie
Opreşte-mă !
Vreau să mă-ntorc.
Voi dormi lung şi drumul va fi liber,
Voi sta întins pe spate nemişcat,
Voi fi atît de liber şi atît de singur,
Şi fi-voi numai liră-drum,
Străbate-voi luminile ştiute
Nu mă voi duce, voi fi dus,
Nu voi urca ci coborî-voi

Precum ninsoarea pe pămînt,
Un înger limpede ce ninge, voi fi
Ca steaua luminînd aproape, cît
Mai de departe.
Va fi desigur iarnă grea,
Voi coborî, mă voi întoarce
Şi voi fi iar la vatra mea.
Acolo unde toţi urmaşii, din moşi strămoşi
În jurul focului stau muţi
Stafii acolo în neştire, umbre, năluci
La foc, în vatră strînşi
Tot neamul meu de Daci războinici,

Fiii lor blînzi şi blonzi, haiduci,
Preoţi în temple mari de piatră, săpate
Adînci în peşteri în Carpaţi.
Acolo zeul mut Zamolxe
Şi preotesele venind, mînate de
Erinii pe calea tracă din Grecia.
Unde sînt fraţii, unde-i sora ?
Unde sînt sfintele lor firi,
Unde e maica ce ne-nvaţă plînsul,
Unde-i groparul cel bătrîn,

Nebunul cu a sa neturmă
De capre negre unde-o fi ?
Unde Ioan de lemn şi Ionul Danii,
Unde e Lelea-Anică şi Preotul bătrîn,
Unde-i Diacul, unde-i unchiul Gheorghe,
Putea-vei tu Fotina ca să-mi spui ?
Ce-i cu aceste cruci prin cimitire,
Aceste reci inscripţii cine sînt ?
Nu-i decît noapte, nu-i decît tăcere,
Turmele jeluie pe deal —
Din Apuseni răsare sfîntul Soare
Se mută iarna cerul, vai şi El

Şi miazănoapte încotro i-acuma ?
Şi cine-i Noul nostru Imn ?
Ce-l povestim naintea nopţii...
Veni-vor mulţi ca să mă vadă,
Prietenii străvechi ce i-am uitat
Se vor uita miraţi în lacrimi şi
Vor spune — să-l lumineze cel de sus —
Veni-vor mulţi, cum spun, veni-vor

Neamuri, din tot Ardealul vor veni,
Căci nu e sat să nu fie de-ai noştri
Plecaţi în pribegii de mult.
Veni-vor mulţi şi mulţi străini desigur,

Căci sîntem doar o cumpănă,
Sîntem la cea mai limpede răscruce
Unde aşteaptă mulţi cerşind,
Mulţi fără vetre şi nădejde
Mulţi dintre cei ai Lui din oastea mare-a Lui.
Şi se vor trece ploi şi anii
Şi se vor trece mari furtuni
Şi Mirelui îi va fi milă şi-n milă
S-o milostivi şi cînd va fi în toiul nunţii
De cel întors va pomeni.

Nu mai sînt decît şoaptele omeneşti,
Povestea graiului lăsată peste lume
În jurul pămîntului.
Stau fluturii nemişcaţi în zarea
Lămpilor. Şi vînturile nu mai zvonesc.
Alt drum duce către izvoare,
Decît al călătorului. Umbra
Nu mai rodeşte şi holdele curg
Spre morile fără vuiete.
Nu-i vultur ochiul desfăşurat
Peste jarul din amurg.
Noi pierim luminoşi, fără să ştim,

De ce-i năvodul lăsat în nopţi
La răscrucile apelor.
Pelicanul istovit fără cuib şi acoperămînt
Fără vatră şi neam, nevăzut
Străbate iarăşi văzduhul Carpaţilor.
Un roi izgonit din ceara de matcă
Se tîrîie prin nămolurile de aur.
Nu se mai aude decît fiinţa
Omenească. Nu mai arde pe coline
Decît hora pruncilor,
Şi curăţenia fecioriei.
Nu mai cîntă pe lume

Decît cîntecul.
Nu mai trăiesc decît
Nemuritorii.
Nu se mai sting decît întunecimile,
Înaintează doar valea de oase,
Cîmpia sucită de vedenii din capul profetului.
O de-aş putea porunci muntelui acest,
Ce-mi stăruie pe cap, să pogoare
Oleacă mai jos cu fața sa blîndă
Pe gura pămîntului !

Ce vezi omule, mi s-a spus ! Ce vezi
Tu, cu aducerile tale aminte,
De aici unde-ai fost lăsat să înaintezi
Pînă la cămările tainice,
Unde zăvorît străjuie
Ceasul săvîrşirii jertfelor !
Bîjbîie, pipăie, caută pînă unde se-ntind
Golurile ce-ar putea să te apere, ocrotească.
Acum este vremea. Căci unu-i ceasul,
Cînd grîul copt în miez de nopți
Își strigă secerişul, şi lucrătorii iuţi
Cu brîiele încinse, uşor în zori,

Pătrund adînc în seminţia pîinii.
Să cunoşti vremea potrivită, fiul meu,
Să ai tu bunul-simţ al vremilor,
Să fii tu omul pîndelor, să fii
Cu neamul omenesc pîndar
Să fii tu pînda, una cu pămîntul.
Treaz, încordat cu puiul vulturului,
Gata pentru zbor din pîntecele

Maicii lui. Înainte de-a fi zămislit
E zborul lui ce-apoi se întrupează
Şi nu se-ncarcă anume cu pămînt
Decît atît cît se cuvine ca zborul

Vulturesc, să poată fi văzut şi roditor
Să-şi tragă veacul pe steagurile
Graiului.
Trezia veghetorului, pîndarul la răscruci,
La-ncheietura care leagă bătaia
Dintre două inimi, la masa-aceea
În amurg tu, nevăzutul care frînge pîinea,
Aţîţătorul fulger, aprinzătorul, piatra
De scandal, să laşi să cadă vorba
Tunet la ceasul nebuniei.
Aşa este un neam, o încordare, pîndă,
Coardele de foc întinse după legea

Cuviinţei. Cînd cade vîntul cel mai sfînt
Să dea răspuns din lămpi în lămpi
Pentru toate luminile.
A ţine cumpăna pe munţi în văzul tuturora,
Să strălucească faptele dreptăţii.
Nu-i neam văzut, decît atunci
Cînd nevăzutul îl lucrează.
Ceea ce faci pe întuneric, oricînd
Să poată fi rostit fără ruşine şi scădere.
Că-s vremi ce strigă de pe-acoperiş,

Tot ce s-a şoptit în taină la ureche.
Nu-s munţii un neam, nici avuţiile.

Într-un sat încăpeau grecii odinioară.
Un sat era, cît un cort zarea profeţilor.
Pustia nu-i roditoare,
Cum ştim, doar în ea altceva se născu
Decît bogăţia.
Graiuri sînt neamurile. Pîndă
În cosmos la intrările şi ieşirile
Graiului. Tăria inimii fiul meu,
Puterea inimii de-a iubi şi trudi
Pentru altul. Răbdarea de-a-mpinge

Acest munte vulcan
Cu vederea cuvîntului.
Cuvîntul ce-l spui pe şoptite
Fiului tău nainte de-a adormi
Poate fi mai viteaz decît
Toate armatele lumii.
Faţa cu care îi ieşi fratelui tău
În întîmpinare la porţi,
Pentru ea se dă mai întîi socoteală.
Imnele sînt un dar pentru neam.

Nu se pot îndelung degusta, decît
În vremi de strîmtorare
Însetaţii cunosc obîrşiile.
Dar este cîntecul.
Desăvîrşit trebuie să fie cîntăreţul.
Cum l-aş putea vesti de frumos
Pentru graiul părinţilor !
Însăşi cuviinţa, călcînd
Căile pămîntului. Unde sporeşte
Harul, mari sunt şi ispitirile.

Vestitorul păcii este el, veghetor
Mărturisind ceea ce a văzut,

Şi aude cu preacuratul său auz.
Trezia însăşi este el, cînd
Neamul truditor e dus departe-n risipire.
El după chip nu judecă. O inimă
Ce-mbracă blînd cu milă universul.
Cît rătăcit-a el cu sutele de ani
Fără cuvînt şi fără de putere
Prin toate văgăunile. Hrană i-au
Fost roşcovele, cu turmele de porci
Pribeag prin neamuri.
Acum e iarăşi ascultînd. Cu bucurie mare,
Vestim întoarcerea.

Sunt munţi la noi pe care-i poţi vedea
Cu puii pelicanului,
Cînd prinzi un drum tăcut şi pleci
Să dai de nume cunoscute.
Întîi apar colibele păstorilor,
Acelaşi cort urcă pieziş
Cu turmele în noapte,
Nu-i muntele înalt decît un semn
Că trebuie să se smerească
Şi văile să-şi salte cu curaj

Umila nefiinţă. Suntem acasă
Pe pămînt şi cerurile-s ale noastre.
Din Mara Mureş murmurul amar,
Al unor ape mari. Demult au fost

Şi vatră de botez şi începutul nostru
De cîntare ; în fiecare sat
Să se oprească iarăşi cîntăreţul.
Un imn curat rostit în zori
La fiecare poartă şi-n fiecare casă.
Sate cu nume bune cum le ştim :
Topa graiul Mirelui departe,
Într-o pădure numai vînt.

Nunţile ţin de cimitire
Şi cimitirele de cununii,
Cununiile sunt porţi şi porţile sunt casă
Şi casele pe zare sunt cuiburi mari
De foc în care noaptea
Pelicanul singur îşi frînge veşnic
Trupul pentru pui.
De pe Gutîi şi Culmea Stănişoarei
Se văd bisericile-n Apuseni.
Hoedinul are cheia Turzii,
Şi coşniţe de fluturi sunt
Streşinile joase prin satele

Arzătoare de cîmpii.
Femeile mai ţes năfrămi
Şi portul încă strînge
În legea lui severă
Trupul de pămînt. Pe piept apasă
Ca un pod de piatră, scoarţă
Cusută-n negru-roş.
Toţi crinii lumii întîlniţi în slavă
Ard rouraţi în portul omenesc.
Din buciumele fetelor mai curge

Veste din vremi ce vor veni.
Ferice neamul care mai are-un port.
Un loc anume, unde poţi să tragi
După un drum pe apele departe.
Călătorii sunt porturile, care-au încetat.
Portul e, fiule, o poartă
Spre sufletul graiului.
De mic deprinde harul lui
Învaţă hora cuviinţei.
Păşeşte după mine uşurel
Cînd bat din palme eu, îndată
Şi tu cîntă acelaşi ritm încet

Şi legănat, aceeaşi curăţie
Te smintească.
Şi-acelaşi murmur
Să-ţi stăpînească firea feciorească.
Cînd sîngeră pe bolta dimineţii
Luceafărul de ziuă cunoaşte fiul meu
Că sărbătoarea este-a noastră,
Şi noi sîntem în ea pierduţi.
Spală-ţi obrazul în slava învierii
Şi-mpodobeşte-ţi capu-n Har.
Aşează graiul milei şi-al iubirii
Ca-ncepătură a fiecărui gînd,

Ce te va-nvrednici
Smereşte-ţi ochiul ca-n ţara lui să intre
Numai acele stoluri ce-aduc pe zborul lor
Darul şi aurul comoară
Ce nu-şi coboară seminţia-n veac.
Multe-s de spus dar dintele tău fraged

Nu-i aspru îndeajuns să poată rupe-adînc
În pîinea coaptă-n focul de pe vatră
Din casa maicii-n sat.
Te voi hrăni cu lapte şi cu miere,

Pînă puterile te-or ocroti
Şi-n plin avînt tăria iarăşi
De sus în jos s-o zgudui.
Nu-i fiu, copilul meu, decît acel
Ce-ajunge statura părintelui său,
Şi tată nu-i decît acel
Ce-şi pleacă-n taină şoapta
Rostindu-i fiului întregul.
Ca o roză este fiul meu
În mîinile mele, cît o roză
Pe un talger de aramă.
Gura cît un boboc de trandafir

În care va înflori înmiresmat
Cuvîntul.
Abia eşti, abia rupt din
Pîntecele maicii tale. În locul
Tău eu port şi cerc toate
Necazurile lumii.
Graiul tău sunt. Mijlocitorul.
Din pîntece curat nainte
De Luceafăr, te-am chemat
Şi iată numele tău sparge
Marginile pămîntului.
Încă nu vezi decît întregul.
Toate sunt ţie o bucată,

Dintr-un tot ce nu s-a despărţit.
Cenuşiul zorilor luminează
Din toate lucrurile. Lăptie
E umbra lumii lăsată blîndă
Peste tine. Nu te încape încă
Nici un veşmînt dintr-ale noastre.
Într-o faşă aspră strîns ca un ulcior
Prea fierbinte scăpat
Din braţele focului.
Întîii ce-apar călătorului

De departe sunt munţii.
Cu păduri multe şi mari,
Munţii noştri în care mişună
Sălbăticiunile. Ursul şi cerbul
Şi caprele mari de stînci prin
Lăcaşuri ascunse. Bourii s-au mutat
În văzduh. Dar îi ştim din stemele
Moldovene. Apoi vin turmele. Drumul
Oii peste mare trece pînă la muntele
Fecioarei peste macedonii.
Apoi florile cu vremea lor,
Cine le ştie neamul slăvitor

De pe faţa pămîntului.
Lăcrimioare şi crini, scînteioare
Lungi în tulpini cu floarea
Arzătoare, florile inimii
Din seminţia garoafelor,
Floarea de stîncă, muşchi, feriga
Fel de fel, chip după chip
Slăvite sînziene, sîngele-Domnului

Pe deal. Trefoi apoi şi pe colini
Neamuri de grîne albe
În veşnic seceriş,
Florile-soarelui se caţără cu greu

Pe crucea vîntului.
E viaţă multă-n apele văzduhului,
Popoare mari de păsări
Şi zumzete de roiuri pînă tîrziu
În anul înnoit. Din toate-acestea
Graiul meu se poate
Bucura pe nume şi-ntinde mîna
Pot, să-mi limpezesc şi setea la
Izvoare şi foamea pustie
Din răstignitele fîntîni.

Drumuri de apă călătoresc
Prin munţi şi Lacul roşu
Încă-i mărturie din nopţi
Prigoană de demult.
Lacuri de munte, Sfînta Ana,
Sinaia, nume mari de aur
Aduse-n grai
Cu-ntîiul vers de-ntîiul nostru Anahoret,
Apoi în munţi e cîntecul de veghe.
Carpaţii nu-s curgere
Ci Horă
În jurul celor două

Braţe ce se încrucişează
Şi se frîng.

Văzutul nu se poate vedea,
Căci nevăzutul mă adevereşte.
Astfel e Poetul veghe lîngă mormînt,
Pînă cînd vulturul prinde trup
Din umbra văzduhului.
Pe un val de pămînt ridicat din mare,
Lumina iese din izvoare.
Pe roata curcubeului legămînt
Fiind înfăşată ; mumiile Egiptului
Străbătînd, chilia şi lira unind
De pe insule ; popasul şi marea,
Destinul şi cenuşa, profetul şi jalea suferinţei,
Cea singură iubind dintr-o dată.

Templul zeiţei noastre mîndre, a poeţilor
Îl supuse ploilor ce vin şi rămîn
Pînă cînd rostul lor prinde rod
Şi fruct dăruieşte.
Apoi unghiurile Academiei şi cercul
Iniţiaţilor. Era numărul înscris în haos
Şi echilibrul se înalţă la Delfi — lui Apollo.
Orbul îşi regăsi satul natal
Şi fiica vestală fratele prigonit de Erinii
Pe tărîmuri barbare,
În tîrziu veac fără odihnă.

În zori Lumina coborî pe valul împietrit
De aşteptare din zarea Araratului.

Stea în flăcări, pe aripi îngereşti
Lăsată-ncet în bolta strîmtă a întunecimii
Mele. Jarul se întemeie şi Aurul lui
Începu să dogorească purificîndu-mi straiul
Şi adîncul, stîna şi veacul Imnul şi
Necuprinsul.
Cine ştie ce-am fost şi cît ! Noi ne pregăteam
Întruna de moarte. Liliecii şi buha-n Carpaţi
Îşi aveau cuiburi mari pe înălţimi. Păstorii
Erau tineri şi mulţi împrăştiaţi în sfere

Umblătoare de-a lungul vîrtejurilor albastre
Ale Astrului văzător din umbra pură
A Focului.
Nu eram fugă şi cucerire, stăpînire şi
Întindere. Veghe şi creştere, pierdere,
Eram extaz în nevăzut, exaltare,
Lacrimă răsucită în ochiul strămoşesc
Din viţă părintească.
Dezgropînd mereu fîntînile pustiite
De veşteda toamnă a codrilor vestitori.
Nu sîntem un neam ci-o văpaie,
Un joc fierbinte de îngeri împletiţi
Pe icoana de nuntă.

Apariţie uşoară de graiuri străvezii
În noaptea Mielului.

Nici nu sîntem decît o retragere de oase
Fără de chip de prin sicriile mume.
Întîrziere fără motiv, rumoarea
Ivită la poarta izvorului. Ulcior crud
Rostogolit gol prin pustia-nverzită.
Cuvîntul nu istovește, nu pustiește,
Un adaos din nimic la ceea ce știm că există.
Încă o noutate fără sfîrșit.
Cuvîntul e cel de-al doilea pas făcut de sus
Și de jos dintr-o dată pe tărîmul de nuntă.
Noi cîntam și cine-ar fi bănuit că văile

În urma noastră se ofileau,
Că ceea ce crește apoi sînt umbrele sîngelui
Său frînt în coarnele cerbului însetat
De la rădăcina celor patru fluvii.
O, privighetoarea înflorită pe cîmpia soarelui !
Zidul nu te poate apăra și poarta încuiată,
Căci veacul tău îl ține-n pumni un fluture
De munte roș zdrobit pe lemn
Și potopit în suferință !
Oricît am vorbi rămîne neatins cuprinsul.

Doar cîntecul vestea din ochi povara
Neînchipuirii ; Trăia cîndva la margini
De ținut bătrînul cîntăreț
Ce-l știe fiecare, căci toți trecură
Pragul lui, călătorind pribegi,
Purtați și răsăriți spre ținta lor anume.
Și cîntărețul cel bătrîn nu spunea
Ci prevestea, din liră nu dădea vestire
Decît sfîrșitul neînceput, decît uimirii

Din uimire, decît miresmei din potir,
Decît iubirii din iubire, decît neştirii
De ştiut, celui pierit din nepierdut
Povară sieşi se ştia bătrînul în icoana sa.

Sophia — nor oprit şi întrupat, ploaie
Rămasă în necurgere, în scut, o luptă
Nemaiîntîmplată din care luptătorul
S-a născut. Izvor fără obîrşii stînd
În străvezie nemişcare, din care valul
Apăru, prevestitor de mare, ou răsucit
Fără de cuib în zarea tragică şi sfîntă
Pe unde zorii vor ivi, veşmîntul
Mirelui de nuntă. Corn rece picurînd
Pe bolţi Aura stelelor în noapte
Cu graiul lirei legi de pe pămînt, văzduhul
Meu de marele Departe.
Acum e noapte, Cerul gol, plînge în tine

Stinsă-mpărăţie, cum stai aici cu zborul
Retezat şi ciocu-nfipt în noaptea din pustie.
Sophia-în frigul nopţii atîrnai, Funia
Clopotului meu himeric şi cînd a fost
Spre ziuă mă lăsai să cad cîntînd
În marele-ntuneric.

Cui să o dărui, unde s-o închid !
De două zile nu mai am putere,
Ochiul ei negru s-a deschis
Şi mă priveşte lacom în tăcere.

Voi fi de bună seamă devorat,
Voi fi sorbit de-adîncurile-aceste,
În care toţi pieiră pîn-acum
Ademeniţi de lirica poveste.

Nu trebuia să plec, să vin,
Să mă opresc întruna cu mirare.
Acum e prea tîrziu, floarea-nflori
Şi iat-o creşte fără încetare.

Nu trebuia nicicum, n-a trebuit
Să-ncep această grea călătorie
Prea scump plăti-voi lume, drum
De-a lungul mării prin pustie.

Credeam că voi ajunge şi voi fi
Şi povestind se va sfîrşi cu bine.
Şi iată-mă într-un potir închis
Şi bolta se coboară peste mine.

Măcar o veste blîndă pot lăsa
Nopţii ce vine, buna mea vestire
Eram prea prunc şi prea m-am dăruit
Şi-am devenit o lacrimă de Mire.

Florile, nunta şi un crin
Şi clopote garoafe mă-ngropară
Şi dus am fost în ceruri minunat
De-un înger tînăr către seară.

Candele plîngă în pustii,
Izvoare pururi jeluiască
Şi fluturi mii pe urma mea
Din vămi în vămi înalbăstrească.

O floare neagră mă sorbi
Într-un amurg fierbinte de pe lume,
Iubeam prea mult şi fost-am prea iubit
Şi Mirele mă-nvrednici pe nume.

Inel de aur, graiul meu
E logodit cu lirele luminii.
Purpura sfîntă mă va ocroti
Şi slavă frunţii mi-or aduce spinii.

Poetul, floare fără chip
Mireasmă doar, devoratoare
De cînd pămîntul a-nflorit
E nunta iarăși la izvoare.

Aicea pururi voi rămîne,
Un nevăzut din miriade,
Cu graiul meu înmiresmînd
Lumina veşnicei Triade.

Acolo în mulţimi pierdut
Un ram de rouă grăitoare,
O blîndă suferinţă-n vînt
Slăvindu-mi Maica născătoare.

Sădit în trunchiul unui imn
Viţă nocturnă şi barbară
Şi iată-mă că devenii
Lumină candelă de seară.

Vibrez întruna, veşnic zbor
O străvezime-nlăcrimată
Prin care îngerii se văd
Cu ochi de miri şi aripe de fată.

Cine se pleacă-n zarea mea
Rămîne iar bolnav de moarte.
Un foşnet uriaş de crini
Venind spre nuntă de departe.

De mult am vrut să-ţi scriu, să te întreb,
Dar socoteam că dintr-o altă ceară
M-au făurit pe dealul transilvan
Şi altul mi-este fratele de ţară.

Moldova este sfîntă îmi spuneam
Ştefan şi Eminescu împreună.
Eu ardelean cu suferinţa mea
Ce poate ea să ştie şi să spună ?

Iancu şi Horia nu au fost poeţi
N-au ridicat nici imn, nici mănăstire,
Şincai muri cu gîndul în desagi,
De Ioan Budai cine mai are ştire ?

Şi mai departe mulţimi fără de rînd,
Ţărani pe cîmpul Blajului departe
Iobagi, păstori şi preoţi şi dieci
Cît vezi cu ochii-afară din cetate.

Extra Muros — neamul meu era
Părinţii mei muriră fără nume
Pribegi în jale se-nfrăţeau
Cu fluturii de dincolo de lume.

De-aceea plîngem noi mereu
Şi povestim o limbă necioplită
Mai mult tăcurăm decît am grăit
Cu vorba-n crucea limbii răstignită.

Eu vin dintre aceşti ţărani,
Păstor diac să dau adînc de ştire
Că universu-ntreg a înflorit
Şi toate sînt lumină şi iubire.

De-atîtea suferinţe-am devenit
Umili se spune şi de omenie.
Am fost născuţi la nuntă şi-am rămas
În preajma Mirelui, solie.

De mult am vrut prin tine să vestesc
Mihai, Moldova că mai vine
Încă un plîns încet în univers
Din stranele-ardelene lîngă tine.

Cu candela plăpîndă mă arăt
Din Apuseni ieşit dintre morminte
Un crin în stînga şi-o garoafă port
Urmat de clopotele sfinte.

Transilvania, prea iubita mea
Fluturii plîng fără-ncetare
Şi soarele-i mereu pe zare spînzurat
Lîngă icoana vergurei fecioare.

Din depărtări ce ţi-aş putea dori ?
Să fie numai mult vremuri frumoase
Şi vom depune tineri în amurg
Un braţ de crini în braţă la mireasă.

Sînt numai rîuri de iubire.
Sînt numai cel care va fi.
Cum aş putea opri această bucurie,
Această slavă şi această zi.

N-a mai rămas nimic din mine.
S-au răsucit cu toate şi mutat,
Iubire-ntreg am devenit, iubire
În fluviile ei sînt îngropat.

Ruga mea zilnică-i să pier
Să încetez, să se oprească
Suflarea sufletului meu
Din ţara asta omenească.

Cei patru îngeri sînt veniţi
Şi m-au cuprins cu totul şi în toate
Nu mai încap de ei ; nimic,
Duh pretutindeni peste ape.

Nici crinul nu mai are loc
Nici viitor şi amintire.
Acum, acum sînt preaslăvit
Iubirea m-a lovit, iubire.

Nu mă lăsa, nu te întoarce
Rămîi în veci fără cuvînt
Rămîi acolo-n nevedere
De-a pururi îngere preasfînt.

Căci nu-i nimic, căci nu-i decît
Iluminare orbitoare.
Focul ceresc m-a fost cuprins
Într-un amurg de sărbătoare.

graiul

Iubiţi prieteni transilvani, vă strig
Pe toţi aici pe nume de departe.
Ce zile minunate am avut
Măcar o dată cu fiecare-n parte.

Nu poate să se piardă acest divin noroc
Că ne-am văzut şi ne-am grăit de bine,
Şi la plecare ne-am îmbrăţişat
Drum bun Ioane, Dumnezeu cu tine.

În nopţi de mai pe dealul din Feleac
Ce focuri înălţat-am altădată !
Furam din garduri pari cu Mureşan
Sub bolta sfîntă pururi înstelată.

Ce povesteam Dumitre-ţi aminteşti ?
Cînd flăcările se-nnodau primare
Şi cerul nu se mai vedea
Căci eram noi un cer în fiecare.

Ce prietenii legat-am lîngă foc
Jos pe pămînt descoperiți în noapte,
Oficiam un ritual străvechi
Trezit în noi din marele Departe.

Cu cine-am făcut foc nu pot să-l uit,
Spuza ce vînturile-o spulberară
Urlă acum la mine în fereşti
Şi-mi cere iarăşi blînda socoteală.

Ne cunoşteam în marele oraş,
În noaptea rece şi străină
Şi-ndată focul ne chema
Afară din cetate pe colină.

Ioane, bunul meu Ioan
Ce bucurii adînci, fără de nume
Se deşteptau în noi cînd aduceam
Văzduhul focului pe lume.

Pe dealul Popii, Ioane ţi-aminteşti
Treceam pe la Izvor cu un ulcior în mînă
Satul era de mult plecat în somn
Şi noi plîngeam de bucurie împreună.

Acolo-n deal Ioane cît mai sus
Ce iarbă multă era şi înaltă,
Ce mari păduri pe-acolo se-auzeau
Foşnind cu cerurile laolaltă.

Cine ne poartă, cine ne frămîntă
În ce capcane stranii sîntem prinşi
Oriîncotro e putredu-ntuneric
Sîntem împinşi sîntem învinşi.

Simt pîrtia subţire sub picioare
Prăpastia ne caută şi vrea
Dar steaua rece încă mă păstrează
Pentru anume nebunia sa.

Să tragem deci zăvorul peste uşi
Şi să ne-năduşim în noapte
S-aprindem sfeşnicele de prohod
Şi să deschidem iarăşi Marea Carte.

Cîteva dealuri împodobite cu pămînt,
Mai mulţi păstori de veghe în munţi lîngă cuvînt,
Mihai Viteazu, Eminescu, Ştefanul cel Mare
În limba latinească se-ndreaptă după soare,
Şi norii vin întruna şi-abia din cînd în cînd
Se-aude cîte-un fluture plîngînd.

Împărtăşescu-ţi soarta cu inima şi-ţi spun
Că dăruit sînt ţie cu tot ce am mai bun ;
Poeţii sînt ai limbii mai mult decît ai lor
Sîntem o turmă blîndă sub Marele Păstor,
Poeţii — lemnul Crucii pe care sîngerează
De mii de ani Cuvîntul la amiază.

Cunosc un înger nevăzut
Ce stă acolo în lumină,
Şi cîntă singur bucuros
Un imn ce nu se mai termină.

Cîntă atît de tare că n-auzim nimic,
Doar îngheţăm pe drum de bucurie.
Cad scorburi mari de aur peste noi
Şi bolovani greoi de nebunie.

Cîntă un înger şi-i de-ajuns
Pentru întreaga stinsă omenire
Din şase aripi zguduind
Planeta asta şubredă-n neştire.

Trisagion Trisagion Trisagion
Podeaua cerurilor crapă
Şi năvălesc corăbii din Ether
Pe-ntunecimea vămilor de apă.

Cîntă un înger singur nevăzut
Fără de trup e, numai străvezime
Popoare mari de lacrimi în el s-au ghemuit
Venind puhoi din pustiime.

Nu spune răspicat nimic,
Doar cîntă miriade dintr-o dată
În jurul unui tron de foc
Pe care arde Mirele în Tată.

Valuri oceane se repet
Să-nghită Îngerul lumină,
Dar nimbul unui prunc în zori
Aleargă după fluturi pe colină

Şi-un mînz abia născut pe cîmp
Calcă stîngaci pe clopote de rouă
Şi puii vulturilor în fîntîni
Se văd întinşi cu braţele amîndouă.

O, dimineaţă, linişte în veac
E atîta bucurie-n mine
Că am orbit nainte de a fi
Şi cu orbirea intru în lumine.

Ce văd e demn de nevăzut
Căci nevăzutu-n mine guvernează
Icoana unui şarpe mort
Cade din soare la amiază.

Tu eşti văpaie fără grai
De dincolo de matca mumii.
Ceea ce îngerii stîrnesc
Cînd se lovesc de marginile lumii.

O, dă-mi putere să rămîn
De-a pururi în această zare
Pe unde negre trec pierind
Zădărnicii pustiitoare.

Nu-i veac, nu-i ochi să poată şti
Cît de adînc — şi de departe
Un fluture de foc m-a dus
În cuibul meu de după moarte.

Că mă iubeşti iubita mea iubire,
Că te iubesc eu nu mai ştiu.
Iubirea mă numeşte Mire
Înger tîrziu şi străveziu.

Aprins-am candelă în crini
Crinii albaştri în lumină
Şi-am început să cînt încet
În noaptea limpede şi lină.

Cîntă pămîntul nou şi el
Văzduhul cîntă şi se lasă
Pe trupul meu înveşmîntat
În straie roşii de mireasă.

Pieri-voi înecat în crini
În urne mari de sărbătoare
Un roi de fluturi palizi vor purta
Sicriul meu de lacrimi lîngă mare.

Mă umplu de miresme şi de har
Privindu-te iubita mea minune
Sunt răstignit în mine în extaz
Pătruns de-un Imn fără de nume.

Să cînt nu pot, mi-e graiul plin
De crini curaţi şi miruire,
Să tac nu-i vreme de tăcut
Cînd toate cîntă pentru Mire.

Cîntă abisu-ntinerit
Cîntă pădurile cu toate
Mările cîntă în furtuni
Prin nopţile transfigurate,

Popoare mari de Imne glăsuiesc
Cu valuri uriaşe în neştire
Fructele lor împrăştie-n Ether
Văzduhuri grele de iubire.

Din cîte lumînări au ars
Una singură-a rămas.
O cheamă Ion, Milă, Ioan
Şi-i noapte de sfîrşit de an.
Lupi nevăzuţi la geam nemţesc
Urlă flămînzi şi jeluiesc
Nu mai sînt prieteni, nu mai sînt
E totul pleavă şi pămînt.
Oglinda pîlpîie-n afară
Un chip de înger şi fecioară,
Vinul în cană s-a-nroşit,
Se-aud colinzi din Răsărit,
Noapte senină, sfîntă noapte
Colindă clopote departe
E-o linişte fără de nume,
Acum coboară ceru-n lume.

vedenie

Îngerul crin în lumînare
Lin arzînd se mistuì
Nu-l cunoaşte decît ruga
Fecioriei ce înflori.

În albastra înserare
Zborul lui de mir curat
Presimţindu-l-a doar maica
Pruncul cînd l-a alăptat

Şi-n mîniile furtunii
Trăznetele luminînd
Îl privi mirat profetul
Din adîncul de pămînt.

Dincolo de matca firii
Pe deasupra de izvor
Îngerele se străvede
Sieşi har nemuritor.

Din milă sînt ceea ce sînt
Iată cum cele noi cer nouă limbă
Intrăm în zorii altui grai
Pămînt şi cer şi noapte se preschimbă.

Vom povesti şi n-ai să mai pricepi
Vei crede că-i din pricina pustiei
Dar şarpele îţi va destăinui
Că a băut din cupa nebuniei.

Şi nu mai este vreme de-aşteptat
Şi de vestit încet, pe ocolite
Iată se fac ca nişte coarne-n cap
Razele luminilor slăvite.

Ceea ce ştim şi am văzut
Sunt strîns de gît de nu voi spune
Şi mărturia mea va fi
Că cel ce este veşnic va rămîne.

Iată cum toate se-nnoiesc
Grai şi părinţi şi neam şi ţară
O holdă moartă pusă-ntr-un sicriu
Din piramidă-ncepe să răsară.

Viile smulg din rădăcini pustii
Vinul mîniei pe coline
Într-un potir de piatră-n care dorm
Şerpii zdrobiţi pe crucile străine,

Arama şuierînd sub bolţi
Îşi macină profeţii prin pustie.
Muşcaţi din spate de coluni
Din faţă supţi de nebunie,

Grai nou şi nouă altă limbă
Nu omenesc, duhovnicească !
În vasele acestea de pămînt
Să-nceapă focul să cunoască.

feciorie

Rămas-am Mire şi virgin
De-aceea plîng fără-ncetare
N-am privegheat decît lîngă un crin
Şi-am rămas greu de-nmormîntare.

Mire-n sicriu fui aşezat
Făclii lumini mă-nveşmîntară
Şi îngeri mii, plîngînd pustii
Veşnic mă duc în linişteа de seară.

Drumul e totul, pururi neajuns
Să fii cu toţii, mulţii împreună
Şi ei să fie cu un tînăr mort
Pe-o zare limpede şi bună.

Miroase-a mir şi a curat
Trupul lovit de Mire fără moarte
E ca şi cum ai vieţui în cer
Şi să străvezi mireasa de departe.

izvorul

Trei izvoare cresc pe cale,
De departe zarea lor
E o singură lumină
Străjuită de-un izvor.

Şi te-apropii — trei sunt iarăşi
Fiecare-n matca sa,
Pîlpîie-n păienjenişuri
Nu le vede nimenea.

Doar răcoarea lor spre seară
O presimte călătorul,
Cînd pe cer fulgeră frica
Şi-n garoafe arde dorul.

Calci pe ţărnă dedesubtul
E-a izvorului poveste,
Trei în unul veşnic susur
Ce va fi a fost şi este

Trei izvoare trinitare
Ard departele-n aproape.
Duhul le veghează cursul
Născătoarelor din ape

Curg întruna, plîng şi tac
Şi rămîn în veşnicie
Trei aripe într-un zbor
La un trup ce va să fie.

veghe

Acum e soare şi tîrziu
Pînă departe-ntunecime
Cai înşeuaţi aleargă goi
La marea nuntă din vechime.

Acolo Mirele-l ascund
Cetăţi uşoare de văpaie
Şi fluturi tineri se aprind
De umbra stelelor bălaie.

O, blîndă noapte, înger sfînt
În somn copilul povesteşte
Cum cerurile s-au deschis
Şi rîu pe rîu se pustieşte.

1

Toamnă din nou, din aur vechi
Sîngeră purpură lumină,
Se limpezeşte linul leac
La răstignire pe colină.

Învie murmur apunînd.
Apune ceea ce rămîne
Cînd cade vulturul în grai
Cu aripi grele de lumină.

Noi nu sîntem prea blînd copil
Decît auzul ce ne ţine
În ascultare de izvor
Veghind icoanele divine.

2

Aur şi taină mir şi miri
Mireasă tînărului Mire
Aur de toamnă, blînd amurg
Împărăţie, nemurire.

Tăcere sîngerie, nemişcat
Aurul tainei se arată
Sîntem ajunşi, sîntem cuprinşi
Sîntem lumină luminată.

Umbra pămîntului s-a stins.
Nu-i decît pace şi slăvie
Uitîndu-mă la tine frate om
Icoana Mirelui învie.

Tu nu mai eşti, pe chipul tău
Ceara veciei pogorîtă.
Începem să cădem în sus
Cu faţa în garoafe zăvorîtă.

Lacrima Mirelui din cer
În univers a devenit tărie
Şi din tărie se născu
Nădejdea noastră aurie

Acum în toamnă ne-ntîlnim
Unul prin altul în tăcere
Rupînd din pîine lîngă vin
Din clopotul de înviere.

strunga oilor

O leasă groasă în mijlocul staurului
Şi-n ea o strungă cît încape-un prunc.
Pe-aici vor trebui să treacă
Cu toate oile de pe pămînt.

Un braţ de cruce-i strunga pe staur răstignit,
Gaura cuiului ţi-e dată de intrare.
E-o nebunie să încapi pe-aici
Oaie fiind cu săul pe spinare.

Păstorul a-nceput numărătoarea.
Intră de poţi, de nu pe dinafară
Cu miezul nopţilor aici pe cîmp
În mirosul de frică şi de fiară.

Strungă îngustă, urechea unui ac
Cum poate o cămilă s-o pătrundă !
Plouă cumplit şi-n staurul pustiu
Buha bătrînă urlă de flămîndă.

Departe-n Răsărit se crapă-ncet de zi
Păstorul ud cu oaia în spinare
Se-ntoarce sfîrtecat de printre lupi
Şi satul mort îi cade la picioare.

dubito

Eu sînt cel ce sînt — vorbit-ai
Şi iată că noi nu mai putem fi.
Decît ce-am fost şi poate fi-vom
Un fel de nopţi fără de zi.

Sînt istovite luminile din jur
Şi fără pic de sînge şi fără de putere.
Nu-i nici o punte între două nopţi
Cuvîntul a slăbit. Piere.

Se clatină copacii de un vînt
În care e atîta moarte
Că întruna curg pe pereţi
Străine agonii deşarte

Se lasă greu ultimul strat
Al întunericului celui mare.
Poate că numai nefiind poţi fi.
Pămîntul arde şi dispare.

fluturii

Fluturii sînt sufletele pruncilor
Ce nu se vor naşte nicicînd.
Îi văd, i-aud dar n-au părinţi anume,
Părinţii lor nu s-au născut
Ca ei să poată pogorî în lume.

Ei totuşi sînt deşi n-au cum,
Pe ce temei aici să se pogoare.
De-aceea zboară neîncetat
Într-o eternă sărbătoare.

Sînt numai Imn şi laudă şi plîns
Şi numai lire în neştire,
Şi numai crini îmbălsămînd
Obrazul tînărului Mire.

Sînt numai fluturi şi lumini
Şi numai pururea Mireasă
Şi numai pace şi nesomn
Pe valea asta răcoroasă

Şi numai nuntă şi fior
Şi numai zare-nseninată
Şi o chemare tulbure de corn
La vînătoarea minunată.

imnul garoafei

Garoafe albe, roşii, verzi
Garoafe mii cu toate înflorite
Pămîntu-i plin de voi, ori încotro
Cărnoase, mari pe zare împletite.

E-atît de limpede şi lin
Văzduhul lor de cununie
Plouă cu fluturi, fulgeră cu crini
Pururi lumini şi luminie

Mireasa tînără plîngea
Mereu într-un sicriu în floare
Mereu e jale între flori
Şi plîns cumplit fără-ncetare

Mereu i-atît de-ntunecat
Şi-atît de pregătit de moarte
Un Mire singur şi uitat
Vine garoafă de departe.

Carnea lor roşie în foc
Cu miezul negru de tăciune
Un răsărit mereu mai greu
Într-un apus ce nu va mai apune.

Izvorul nu mai izvora
Decît garoafe şi durere
Întunecate flori pe morţi
Miresme jeluie tăcere.

Nu se aud pe văi şi culmi
Decît întunecimi primare,
De flori cohorte coborînd
Din mormîntare-n mormîntare.

Mirii toţi plîng mirese nu mai sînt
Ceremonie doar neîntreruptă.
Garoafe uriaşe cu miezu-ntunecat
Pe zarea tînără şi sfîntă.

Crinul tot creşte, e crescut.
Cine-l adapă-ntruna cu tărie,
Mai gros ca universul s-a lăţit
Şi-atîrnă-n el întreaga-mpărăţie

Nu mai sînt oameni, pe pămînt
Cu toţi au fost loviţi în floare
Şi-n locul lor a răsărit
Garoafa asta orbitoare.

ochiul

Eu nu pricep nimic ce-mi spui.
Vorbele n-au asupra mea putere
Eu sînt făcut numai din ochi
Ioan Lumină, veşnică vedere.

Un ochi albastru uriaş
Ce zboară singur fără încetare.
Stînd neclintit în capul tău
Bătut pe cruce lîngă mare

Toate sînt strînse-n acest vas de foc
Şi toate au viaţă dintr-o dată
Cu veşnicia-s nevoit să văd
Fiece clipă blestemată.

Văd anii noduri într-un nod
Ce-i tot mai mic şi mai departe
Şi nu-l mai poate nimeni deznoda
Şi s-a oprit în gîtul unui şarpe.

Văd liniştea luminilor dintîi
Şi liniştea luminii de pe urmă
Şi între ele ochiul uriaş
Se zbate cu o mînă ciungă.

Văd miezul cum e veşnic miez
Cum se tot rupe şi cum cură
Şi cum rămîne neîntrerupt
Aceeaşi limpede făptură.

Văd fringerea aceasta virginală
De ape albe rupte din izvor
Ce se împrăştie fecunde-n lume
Născînd pe drum popor după popor.

Izvorul pururi însă pur
Şi neîncepută pururi bucurie
Acestea ochiul meu vedea
Şi socotea curată nebunie

Cum şi născînd şi rămînînd
Aceeaşi pururea fecioară !
Columbe mari în zori divini
Cu ramuri de măslin coboară

Unde să plec din acest ochi
Acest albastru unde să se-ascundă
Daţi-mi o peşteră să stăvilesc
Lumina să nu mai pătrundă

Unde să-l duc ochiul acest
Pe ce temei să-l culc şi să adoarmă
Şi-n lipsa lui să pot vedea
Înaintarea asta oarbă.

Cu ce să-l amăgesc să trag
Un văl de-ntunecime peste mine
Dar universul e prea strîmt
Şi ochiu-i dincolo de sine

Ce ţărmuri, ce tărîmuri, ce lumini
În zarea ochiului se-nclină
Eu nu pricep nimic, eu numai văd
Sînt numai ochi, lumină din lumină.

Treptat luminile s-au stins
Şi noaptea răsări fierbinte
Şi-am fost din nou răpit şi dus
Pe aripi tinere şi sfinte.

Unde-am ajuns nu cunoşteam.
Trecurăm dincolo de ape
Şi-am pogorît într-un tîrziu
Pe ţărmul marilor garoafe.

Fluturi de aur străbăteau
Plăpînda mea alcătuire
Şi iar am început să plîng
Lovit de milă şi iubire.

Ochi blînzi veneau în jurul meu
Cu candele de mir uşoare
Şi-ncet se închega un Imn
Ţesut din lacrimi şi-ndurare.

Cuvînt nu mai era — şopteau
Doar adîncimi fără de nume
Cu roua umbrei luminînd
Curat de dincolo de lume.

Această omidă cumplită şi grea
Şoarecul acesta mut. Această lăcustă
Cu cap de cal şi picioare arzătoare
Ce macină planeta. Această omidă
Fără auz. Făptura asta tîrîtoare
Ce-ntunecă universul cu umbrele ei,
Acest cearcăn împietrit la temelia lumii,
Omida aceasta otrăvitoare ce carbonizează
Aerul şi seacă roua seminţelor.
Şarpele acesta enorm înspăimîntînd
Răscrucile. Acest putregai înflorit
În mişcare. Acest mucegai nepotrivit.
Bufniţa asta răscoaptă de bătrîneţe,
Viermele acesta sugrumat. Această
Rîmă ermetică. Păianjenul acesta
Tîrîndu-şi crucea sa pe zarea colinelor
Sub plesnetele fulgerelor şi-n lătrat de cîini ;
Huiduit de toate neamurile fără somn şi părinţi
Fără umbră şi aşternut. Această biată piatră
Nesocotită, această umilită slugă a nimănuia
Această blîndă omidă a beznelor într-o bună zi
Da, această cumplită omidă va deveni
Fluture. Un fluture sfînt şi curat
Un fluture alb şi etheric, un fluture
Invizibil, un fluture uriaş, fără de care
Nu se mai poate. Fluturele dintîi,

Anume fluturele mumă,
Fluturele obîrşie în care-i strîns
Întregul neam de fluturi ce-o să vină.
Fluturele ochi, fluturele vis
Fluturele nebunie, fluturele fiu
Fluturele Duh, Fluturele Tatăl în veşnicie.
Agnus Dei — fluturele imn, fluture
Fără veşminte, fluturele biruitor,
Înălţat din morminte.

prea iubire

E-atîta jale-n casa mea
În noaptea asta fără ştire
Un înger tînăr a murit
De prea multă neprihănire.

E-atît de alb şi-atît de sfînt
Şi-atîta de fără de moarte,
Îl ţin în braţe minunat
Veste fierbinte de departe

Aici sînt ochii. Graiul lor
Al astrului în nerăbdare
Gata de-a fi şi răsări
Şi răsărit de a dispare.

Ce vrei cu mine ? Ia-mă ! Sunt
Ce poate vremea să-mi plinească
Decît această noapte grea
În veci să nu se mai sfîrşească.

Şi-n somn şi-n veghe şi-n pace şi nepace
Creşte ceva în mine de necuprins.
De-aş pleca într-o lungă călătorie
Cîmpii cenuşii urmărind cum se pierd
Înghiţite de noapte acolo în nord,
Unde sirenele de neguri se jeluie-n zori
Cînd apele oceanului temute se duc
După vechea poruncă-ndărăt la-ntîlnirea
De taină.
De-aş dormi dus în nopţile de vară. O, Doamne
Cît se poate dormi sub cerul larg deschis !
Pe dealul acela drag printre garoafele
În floare-mii, de mîna Lui-lăsate-aici
Printre tăcutele morminte,
Poate s-ar potoli aceste vuiete cumplite
De ape rupte din înalt şi peste focuri
Mari lăsate.
Un cîntec minunat creşte prin mine-n lume
Un cor de fluturi, uriaş, răstoarnă universul.
Măcar de-aş auzi, de-ar fi un imn distins
Să mi-l aduc aminte...
Dar nu-i cuvînt, nu-i sînt, nu-i nici măcar
Putere, un strigăt, ori porunci, măcar pedeapsă
Înviere, Speranţă, Nu-s
Decît un fel de mări grozave fără ape
Mînate îndelung de mari lumini

Spre depărtarea care vine
Îndepărtîndu-se mereu
Şi-apoi întoarsă blîndă mă înfloreşte.
În marile vîrtejuri sunt cuprins,
E numai o părere ce dispare
Ca revenind şi mai adînc în volburile
Ei primare pămîntul să-l strămute-n
Străveziu.
Garoafele-s cît munţii şi patrii de
Miresme îmbălsămînd un Mire-l duc.
Creşte ceva în mine fără margine.
Un blînd semănător pe cînd dormeam
Şi-a asvîrlit în noaptea mea sămînţa
Şi-n fulgerele toamnei dispăru.
Ogorul meu curat în aşteptare
Din miezul nopţii fost-a auzit
Şi iată că venit-a sămînţa-aceea bună
De care auzeam la sînul maicii
Povestind odată, un îngere cînd gînguream
Un cîntec creşte-n lume fără margini.
Ce-i zarea asta-n jurul meu adusă,
Neştirile acestea copleşind !
S-au luminat şi beznele. Se vede prin
Ţesătura lor deplin...
Cîntaţi clopote. E pacea limpede de seară
Cînd ştii că-n zori nuntaşii vor veni
La poartă stai întreaga noapte
Cu faclele aprinse şi veghind
Mirele vine şi tot vine. Venit e
Şi nunta de mult a început
Şi tu aştepţi, tainica lui Mireasă
Să fii luat la nuntă şi să fii născut.

Lumină te slăvesc şi cînt
Fără să ştiu de ce lumină
Lumini tot vin şi se depun
Lumină sunt răsfrîntă din lumină

Unde sunt fraţii unde voi
Eu însumi parte în lumină
N-a mai rămas nimic din noi
Sorbiţi cu toţii în lumină

Unde sînt fraţii, unde voi
Iubite mari de altădată
Aveaţi în mersu-ntunecat
O gălăgie minunată.

Unde sînt pruncii, voi părinţi
Şi satele acelea spînzurate
De clopotul departe răstignit
Pe funii de cenuşă luminate.

Lumini lumină mă-mpresor
Oriîncotro e Linişte lumină
Pe zare stoluri mari cobor
De păsări uriaşe de lumină.

Prin crăpătura uşii curg
Ţărîni albastre de lumină
Ferestrele sunt roase-n nopţi
De valuri despletite de lumină.

Izbeşte tunet biciuind
Cu bice de văpaie luminoasă
Straturi se-aştern lumini lumini
Lumină lină luminoasă.

Calc pe morminte de lumini
Furtuni pe mări de veşnică lumină
Ninge cu crini şi plouă neîntrerupt
Cu trupuri mari de îngeri de lumină

Seminţe străvezii cît munţii cresc
În glii de limpede lumină
Nu se mai poate tăinui nimic
Căci totul e o taină în lumină.

Pămîntul nu-i decît lumini
Aprins la sînul tău lumină
Oasele noastre luminînd
În noaptea oarbă de lumină.

Cad fluturi mari cît lacurile grei
Pe umerele mele de lumină
Flămînd mănînc din faguri de lumini
Şi sîngele în mine-i de lumină

Mierea luminii curge pe pereţi
În cosmosul acesta de lumină
Lapte albastru clocotind
Lumină limpede lumină

E-atîta linişte lumini
E-atîta noapte de lumină
Că trupul meu a-nmărmurit
Şi nu mai pot să umblu de lumină

Crengi grele de lumină lin
Foşnesc în veşnica lumină
Ţesut e universu-ntreg
Din pînze groase de lumină.

Din fiece clipăt de ochi
Cîte-o columbă cade luminoasă
În codrii înfloriţi divini
Din noaptea asta luminoasă.

Orice-ndrăznesc a şi-nflorit
În zarea ta de trandafir lumină
De-ajuns un roi să îl privesc
Şi curg miresme groase de lumină

Lumină-i fiecare prunc
Ce trece luminos pe lîngă tine
C-o lumînare tremurînd
Spre cimitirul de lumine.

Lumină leagăn leac lumini
Lauri şi luntre legămînt lumină
Lacrimă limpede în leat
Lumină lină din lumină

Lumină lină luminie
Lumină nemailuminînd
Lumina nu-i decît orbia
Ce leagă cerul de pămînt.

A fost un om, a fost un an
Ioan lumină din pustie
El nu era lumina doar venea
Lumină lină-n luminie

Pe urma lui creşteau lumini
Şi-n cale-i izvorau lumine
Şi a pierit fiind sorbit
De nebunia din lumine

Candelă lină, candelă uşoară
Ulei şi mir şi lacrimă de seară
Durere grea şi lină alinare
Candelă maică născătoare
Plîng veacurile şi se-alină
În zumzetele tale de albină
Ulei curat din floare măslinie

Culeasă de un înger din pustie
Candelă milă lin milostivire
Vestindu-l pururea pe Mire
Stau nopţi în şir de veghe lîngă tine
Întins pe spate-n holde pe coline
Sunt prea puţine zile cîte sunt
Ca să-mi întorc obrazul de pămînt

Din zarea învierii tale
Candelă imn de îngropare
Sunt prea bătrîn şi singur într-atît
Şi plin de-ntunecimi şi de urît
Soarele arde şi se stinge
Steaua se-nalţă şi prelinge

Doar candela într-un ungher
Împinge taină în mister
Lumină candelă ulei
Se leagă treii între ei
Lumină lină blîndă legătură
Între icoană şi făptură
Ce clopotul împrăştieşte

Lumina cheamă şi uneşte
Acum e noapte şi departe
Cîntă cocoşii grei de moarte
Candelă roi de dimineaţă
Îndură-te şi-mi dă viaţă.
De-atîta veghe şi privire
Am devenit deşerte cimitire.

Lumină candelă fecioară
Jertfă de sine către seară.

Dar tu neam limpede picurat
Pe dealurile Transilvaniei —
Un potir de aur în altarul
Turmelor în care Păstorul oficiază.
Viţa de vie-şi trimite taina sîngelui.
Pîine vine din toate casele
La luminile de Duminică.
Aurul munţilor, potir, grîul, trup,
Viţa barbară, purpură dumnezeiască,
Oamenii, prieteni de casă ai bunului Împărat.
Suntem păziţi în nord de nunţile
Maramureşului. Acolo-i veghea de hotar,

Mirele şi mireasa şi atîta cînt.
Cine-ar cuteza să lovească !
Nu ştim noi cît de mari cît
De puternice sunt neamurile
Ce s-au ivit din Duhul nunţilor,
Creneluri de nebiruit acolo-s
Împletite din crinii cîmpului
Şi fluturi mii nuntaşi,
Şi-aceste lanuri mari de somn
Şi pace trainică pînă departe.
În miez de nopţi e Mirele la noi,
În miazănoapte El veghează,

Veşmîntul bucuriei lui.
Munţii-Păduri se-arată apoi
Cu aurul apusenilor. Acolo
Ne sunt clopotele din adînc,
Şi schitul sfînt pe drumul neuitat.
Acolo-i ceasul nostru greu
Bătut în durată de aur.
Cine poate fi mai treaz,
Veghetorul, decît cel ce găsit-a
Comoara. Acesta ştim, vinde tot

Şi cumpără locul anume ceresc
În care-i ascuns imperiul de aur.
Cine poate rîvni altceva, cît ar putea
Mai mult avea decît aceste potire
Poteci în care taina se miruie !
Ce-ar putea mai blînd ocroti,
Decît bolta aceasta domoală
Cu Grabnica rugătoare înclinată pe ea
Şi Fiul prunc stelar înscris în braţul sfînt.
Cine-ar putea veghea mai roditor
Decît altarul de aur. Aici e lumina
De seară pe veci, vecerniile fără ani,

Lumină lină aurind apusul soarelui.
Spre răsărit sunt munţii sfinţii
În care vulturii păstori păzesc
Turma de miei în preajma Învierii.
Jelind e veşnic fluierul de noapte
Şi Maica pururea pe drum de toţi
Cercînd de Fiul supt în inelul luminilor.
Poieni senine şi uşoare, străbat izvoarele ;

Din loc în loc sălaşul ciocîrliei,
Coşniţe mari cu zumzete de aur,
Răsună toată vara prin păduri
Cînd teiul sfînt coboară către soare

Cu braţele de murmure şi cînt.
Oamenii stau pe lîngă holde
Puţină-i Pîinea pe nălţimi. Aierul sacru,
Potrivit se-arată doar pentru
Cei născuţi în scutece de foc
Tînjind din pîntece după această vatră
Cerească şi de legămînt. Fierbinte se arată-n zori
Vîntul de Răsărit cu veşti pustii şi slavă de departe.
Salemul arde-n vestirea lui
Şi fluviul şerpuitor şi munţii cei de baştină.

Spre miazăzi e poartă şi temeiul
Unei patrii ce-o bănuim venită peste
Mări din graiul Pelicanului.
Lucrează încă pînă nu e noapte
Meşterul Manole cu doisprezece ai săi
În josul Argeşului. La Sinaia se ţine
Templul treaz trimis călătorului.
Transilvania. Aşa suntem noi, divin
Împrejmuiţi şi-n mijloc cortul
Blînd de lemn pe candelă clădit
Şi semnul extra muros. Afară din
Cetate se săvîrşi, în poartă spînzurat

Mielul carpaţilor. Cei duşi îi spun
Suflării lui Duh, sînt anume

Duhul Transilvaniei.
Căci nu-i nimic, nu-i oaste-n miez
Nu-i scaun, lege, nu-i judecător
Nici pedepsiri ; nu-i nici strîns avut,
Avere, pus pe vieţuire,
Nu-i decît această strînsă
Scurgere de ani purtînd în braţe
Ramure de crini, flori negre
De miresme şi patrii de garoafe
Şi cruci de busuioc

Şi munţii-aceştia de rugi
Şi de lumine, aceste cîntece nocturne
Ce-nnăduşe privighetorile.
Nu-i decît cuibul pustiit
Şi jalea ţipăt în ţintirimul numelor,
Nu-i decît buha şi sîngele puhoaie
Ce se încheagă negru la răscruci,
Nu-i decît spulberea pustie
Ce macină în mori fără de trup,
Nu-i decît veşnica vestire

Că suntem pururea pe drum,
Că nu-i acoperiş în univers
Şi nu durează mult scîndura
Putredă de piatră ce leagă
Hăul de alt hău.
Mişcare, trecere, pururea nevăzutul
Zvoneşte vatra ce ne-a izvorît.
Nu-i decît palidă aripă trecînd
Arzînd prin Duhul Transilvaniei ;
Un înger tînăr fără trup

Din care doar ecoul glăsuieşte,
Un fel de murmur minunat,

Cădere limpede de ape,
Reci vuiete cascade prevestind,
Din marele departe, de aproape.
A sta pe loc fără de stare
Lumină neclintită ce mistuie-se blînd,
Văzută doar din miez de renunţare.
Cum două aripi noaptea se ating
Înaintînd prin beznă fiecare.
Nu se aude decît un singur plîns
Cînd prinzi de veste călătorul
Că şi el poartă Crinul Crucii lui
Al Mirelui, nemuritorul.

aşteptare

E drumul lung e drum întortocheat
N-am apucat să plec şi s-a-nnoptat
M-am tot întors şi-am strîns să fie bine
Ca un ţăran din sat cum se cuvine
Să fie toate împăcate, deci
Cînd bate ceasul şi ţi-a venit să pleci.
De-atît amar de vreme sînt pe cale

Să ies cumva din ceaţa de pe vale.
Încins în zori în fiecare zi
Sunt gata bucuros de a porni
Şi cînd s-apuc spre deal pe ulicioară
Aceeaşi neputinţă mă doboară
Şi mi se pare că-s plecat demult
Şi mă întorc în cer de pe pămînt.

Cum să mă rup măicuţă să cobor
Măcar pînă la cruce la izvor
Măcar pînă la poarta încuiată
Şi s-o deschid spre zarea-nnourată,
Măcar pînă la buza de lumină
Ce-şi sîngeră icoana pe colină,

Măcar pînă la staurul cu oi
Să pot pleca de-aici de lîngă voi
Să risipesc din plin măcar un ceas
Din nopţile din cîte mi-au rămas.
E ceva-n mine greu şi-mpotmolit
Un fel de mări grozave ce încă n-au pornit
Ce sunt făcute doar şi-s gata ca să fie

Dar n-au de gînd să uruie-n vecie
Sunt mori ce pleacă duse de cuvînt
Şi nu-i cine să-l spună pe pămînt
Şi stăm aşa şi aşteptăm să umble
Cu braţele trudite şi flămînde.
De-atîta aşteptare în portu-acesta stîns
Aş socoti măicuţă că sunt de mult ajuns,

Că m-am întors şi-ar fi mai potrivit
Şi-ţi povestesc din cîte-am pătimit
Din ceasul înnoptat de cînd m-ai pus
Cu faţa la părete înnăduşit în plîns.

rohia

Lui Ioan Chira

A omului este povestea, a celui atins
De rîvna luminilor. Suntem cîtă vreme
Oleiul curat sporeşte la rădăcinile candelei.
Aşa ne-a deprins părinţii profeţi
Ce ne-au lăsat moşteniri nevăzutul.
Nu vibrează această coardă pînă la
Vedenia înfocată întins decît
La atingerea văzduhului.
Moarte sunt toate drumurile
Ce nu sfîrşesc în steaua pruncilor.
Acolo departe vînturile nu dorm,
Cerurile nu încetează deasupra pădurilor
Pe dealurile transilvane.

Din lămpi în lămpi văzduhul ne ocroteşte.
Avem un cer şi ceru-i tunetul
Ce-ntoarce seminţele obîrşiilor
Cu faţa spre plugurile Răsăritului.
Îmbrăcat curat în zorii sărbătorii
Pe cărăruia uşoară, cîntăreţul tînăr —
În braţe poartă crinul cîmpiei,
Garoafe roşii roua le atinge
Cu buzele fierbinţi. Cîntăreţul urcă,
Măreţ e drumul lui şi singur

E demult pornit pe drumuri
În căutarea drumului.
Cine-ar putea stăvili îndemnul său ?
Sărbătoarea crește, se-ntinde peste lume

Cu slava soarelui. Lumina nu-i un leac,
Nu-i nici zi, întîmplare, nici vedenie,
Haina sărbătorească a cîntului.
Astfel sărbătorind în zorii pădurii
Pe cărăruia bună de pămînt
Tînărul urcă demult deșteptat
De taina tainelor.
Cît țin pădurile de mult, cîte mai sunt
Pînă unde se întinde lumea lor
De lemn viu gata oricînd să ia

Drumul spînzurătorilor. Pădurea
Nu-i trup, nu-i pădurea în tăriile ei
Temelie. Mișcare pădurile sunt, înalt
Foșnetul coroanelor laolaltă,
Vuietul bolților, vîrfurile fragile
Muiate-n Etherul cel sfînt,
Duhul pădurii soarta și slava,
Pădure e cîntecul. Cîntul ușor,
Cîntul rostit, nespusa cîntare,
Rugă murmur îngînat
În graiul Părintelui.
Nu-i terestră poveste pădurea,
Nu-i un leat, nu-i un neam :

Laolaltă de trunchiuri vegheate
De frica furtunilor. Căci destin,
Ei sunt nemişcaţi, cei mulţi
Renunţînd. În miezul de nopţi
Îi văzurăţi copacii vechi şi curaţi
În veşminte liturghice, înflorind,
Transfiguraţi în prapori greoi
Uriaşi bobotind pe colinele nădăjduirii
Şi-n zori sfioşi retraşi în trupul
Strîmt şi sfînt al Focului.
Pădurile, cît mai sunt, frăţia
Le-mprejmuie, soarele veşnic
Din cămările nunţii. Nu-i viaţa

Lor nimic. Ele sunt trăite,
Sunt traiul şi neamul şi graiul
Nevăzutului. Turmele blînde
Ce pasc obrazul văzduhului,
Pe scoarţa lor fumegă fluturii milei
Şi cine-i bietul lor cuprins.
În umbră miile de neamuri,
Fragile vietăţile. Mierla
Şi sînzienele, Nu mă uita,
Şi zborul cucului, furnicile

Şi ciocîrlia, urna izvorului
Şi păpădiile. Fluturii sunt rari,
Fluturii sunt vechi şi străvechi
Şi aceeaşi pe-aici. Aripele lor
Raiu-ntrupează şi sunt poteci
În păduri, sunt colibele iarăşi
La foc în veghea păstorilor.

Astfel urcă tînărul cîntăreț
În veşmintele sărbătorii, în chemare
Fierbinte. Dar eu.
Mai întîi ceilalţi părinţii și fraţii
Şi neamurile. Cît sunt ei supuşi,
Cît au luat drumul strîmt al renunţării,

Ce rost puteau împlini înafara
Altarului ! Neamul nu-i de ajuns,
Nici graiul. Nici aprinderea în comun
La flăcările vinului. Fără murmurul
Laudei la ce vieţuire.
Se descompune faţa omului.
Să iubim, să iubim, să iertăm,
Să ne-ntoarcem. Căci el ne-a iubit
Şi s-a dat spaimei muritorilor.
Preţuim ceea ce va să fie
Obîrşia cîntecului.
Bucurie, acolo unde seminţele
Mor în extaz în jilavele cîmpuri,

Liliacul pe deal, liliacul în floare
Şi păsările cerului.
Păsări mii, miliarde de coruri
În zori. Ochiul focului le poate vedea
Şi auzi memoria întunecatului pămînt.
Dar tu ești un sălaş Rohia,
Tu eşti doar începutul de drum —
Tu eşti doar sfîrşitul, odihna doar
A drumului. În fața ta cimitirul,
Frații duşi sub candela brazilor,

Poarta înaltă lucrată de mîna
Lemnarului. Crucile treze şi numele
Tras uşor la picioarele cerului.
Pare a fi văzduh mormîntul vostru
Buni prieteni necunoscuţi, Tineri
Monahi Bălai răpiţi în floare,
În graiul luminilor. Şi la noi
Soartă, răspîntiile destinului
Şi-acele ape cenuşii ce lovesc
În vedere.
Apoi troiţa bătută de vreme. Casa
Cea nouă pe temeiul vechi, temelie de
Aur coborîtă-n ţărînă. Maica Dochia,

Fratele Vasile, fraţii cei mulţi
Cît nisipurile pustii pe plăgile oceanelor
Şi cîinele casei şi stupii în roiuri
Slăvite pe prispă în luminiş.
Tu fratele meu, umbră amară
Picurată în potirul clopotelor.
Masa-i mereu întreagă pentru pribeag
Şi voi sluji şi cum cere cuviinţa
Mămăligă cu lapte, şi brînză de oi.
După utrenia luminată,
Fiecare la poruncile zilnice,
Truda-i a tuturor şi grijile-s semn
Că Patria-i sfîntă povară.

Serile vin iute, s-aşează lumina
Amurgului pe blîndele ferestri
La vestea vecerniei. Ioane

Justinian din satul de lemn
Încrustat pe sălaşele morţilor.
Constantin de departe înalt,
Prin zăpezi uriaşe soseşte,
Căciula Moldovei loveşte în grinzi
Cu barba-nrourată scoate din sîn
Inima candelei şi începe să cînte.

Nu vă-nspăimînte, iubiţii mei fraţi
Nu vă fie cu supărare. Îngînînd
De departe cu voi lumina lină cea
De seară. Laud pe Tatăl, Fiu şi
Foc ceresc vărsat în fiecare casă
Şi mult e minunat să-mpărtăşim
Această veste bună,
Cu multă frică şi cutremur blînd
Să nu se stingă candela lumină.

toamnă

Oprită-i creşterea. Cumpăna iar
Îşi umileşte braţul în fîntînă.
Totu-i de-acum să ştii să te întorci
Cît mai degrabă sub ţărînă,

Să ai putere să renunţi
La ultimele zări încremenite,
Să-ţi laşi catargul verde-n port
Şi să porneşti pe navele cernite,

Să nu mai stai pîn-or veni
Vîntoasele trimese după tine
Copacilor li-e dat schelet
Să se arate singur pe coline.

Bine-i să pleci cu-ntîiul zvon
Cu-ntîii crai ieşiţi să dea vestire
Să-ţi aduni foşnetul într-o boccea
Şi să porneşti îndată după Mire

Să nu-ţi pese de cele ce rămîn
Şi de coroana devenită casă,
Ia fluierul nădejdii din ungher
Şi ieşi cîntînd pe zarea luminoasă.

Nu-ntoarce capul de vei auzi
Că-ncep pe urma ta să şopotească
Iuţeşte pasul că s-a poruncit
Izvoarele adîncului să izbucnească

E bine să te pierzi printre cei mulţi.
Cu-ntîiele pornite spre ruine
Nainte de-a se fi lăsat
Pînziş de ploi şi-ntunecime

Şi-acolo de te-i fi ajuns
Să-ţi cauţi loc cît mai departe
De drumurile ce s-or ghemui
Cu miile-n pustietate.

Căci vulturii veghează nevăzut
Fiece hoit încotro-şi scurmă
Culcuş ascuns mîniei ce-o veni
Cu candela aprinsă de pe urmă

Rămîi deschis în pace ; nu uita
Fluierul ţi-l aşterne la picioare
De va fi noapte cînd se va striga
Şi ţi-l aprinzi de lumînare

Oprită-i creşterea. Pe cîmp
Pămîntul pas cu pas cedează
A mai rămas din drumul lui
O pată de cenuşă la amiază.

Peste păduri, sub păduri, în pădurile
Transilvaniei. Să ai norocul lor,
Norocul graiului natal, norocul
Unui loc, fierbintea cumpănă
Unde să poţi veghea.
Acum pe deal oamenii-ncep culesul
Viilor. În coşuri mari i-adună laolaltă
Şi povestesc despre-ntîmplări şi zile
Şi nopţile şi ceasul vieţuirii lor.
Rostesc curaţi acolo mari nimicuri
Ce sunt tăria, sare a vieţii,
Se lasă duşi de-acele ape

De pe zare, cuprinşi, se lasă luminaţi
Şi potoliţi la marginea amurgului
În libertate. Nu-i lumea decît
Prag de sat lăsat să-l treci
Cu cuviinţă, să-ţi aduni bruma
De răbdări, să ţi-l aşezi umbriş în soare
Să te pogori în soarta lui şi să aştepţi.
Aşteaptă vîntul, pîndă trează în Răscrucile
Păstoreşti. Pămîntul potolit aşteaptă
Ivirea zorilor. Aşteaptă lacul vulturul acel
Fără de patrie : să-şi frîngă omul vechiul
Legămînt şi să înceapă drumurile.

Drumul pe deal, drumul roş de poveri
Prin satele Transilvaniei.
Acel sîmbure de pace, rodnicia
Văzduhului într-un leagăn mormînt
Unde te-ai putea furişa să aştepţi
Să-ţi aprinzi urmele sîngelui şi veghind
Să te socoţi aşteptînd.
Satele ies pe cîmp şi de pe cîmp pogoară
În univers şi se socot astfel
În zarea drumului.

Grîul e strîns de mult, zvîntat
Pe scoarţe-ntins şi-ales la umbra
Din livadă şi morile încep
Povestea lor de toamnă.
Primele pîini s-au şi-arătat
În albele ştergare pe masa sărbătorii.
Lumina-i bună acum ca apa de izvor
Şi nu e greu s-ajungi la neamuri
De departe, să trimiţi din vreme veste
Că eşti pus pe drum şi vei ajunge
Prin păduri degrabă.
Ceru-i mereu aproape şi ocrotitor

Şi noaptea încărcată de foşnete de
Aripi ce-şi iau rămasul bun
Şi pleacă gîngurind sub stele.
Nu se mai pierde omul de acum
În prea departe. Toate-au devenit
Nespus de grăitoare, se vede împăcată
Pe coline zbaterea fluturelui în
Cămăşi de flacără.

Cum petrecutu-s-au pe-aici
Poeţii noştri, răbdători şi cu veciile
Legaţi prin straiul trudei la cuvînt
Şi-ntr-ale neamului nădăjduiri.

Coşbuc cu faţa de monah, creangă
De sat cu rădăcini plăpînde trase
Pe malul unor ape şi rodind la timp.
Şi Goga i-a urmat cu pace şi-n ceaslov
Lovindu-se de umbrele strămoşilor.
Cum calcă duhul aşteptării
Evlavios răsare crinul şi-i-aşteptat
Cu-acelaşi blînd murmur Luceafărul
De ziuă al inimilor noastre.
Pe cărărui subţiri căluţi uşori de munte duc

Negura văilor în risipire sus
Şi la răscruci, descoperit
E cîntecul de noapte al miorii.
Un om a fost pe-aici zdrobit
În suferinţă. A trecut odată cu pelicanii
Şi-l cunosc dealurile arse de-aşteptări
Unde-i zarea Patria oii stinse
Pe columnele păstorului.
De-am cunoaşte seminţele îndeajuns,
De-am stăpîni măcar această rouă cerească
Frumos ar înflori neamul cel nou
De trandafiri la noi măicuţă în fereastră

Să ai o casă, prag şi grai uşă
La poarta roiurilor cînd se rup

Coroanele stejarului în floare.
Să ai drum liber ajuns la lampa
De pe masă şi să fii, veghind
Cu-ai tăi în taină laolaltă.

început de iubire

Tîrziu dăm semn că am iubi.
Veac mult trebuie să treacă
Pînă ce-n raclele pustii
S-adună-o lacrimă de apă.

Căci nu-i iubirea acest dor
De-a te lipi de patimile ţărnii
De-a risipi etern şi de-a pofti
Încovoiat sub jugurile cărnii.

Ţărînile ţărînile le pasc
Şi ce e pleavă piere în furtună
Orbecăind molizii prin păduri
Îi mîncă strîmbă molia bătrînă.

Grea e iubirea şi-o pricepi
Abia cînd nu mai ştii de tine,
Decît că drumul ce ţi-e dat
Un altul l-a bătut mai bine.

Decît că haina ce o porţi
Şi nici cămaşa nu sunt ale tale.
Şi nici curat obrazul nu-l retragi
Cînd cel viclean te pălmuie pe cale,

Decît că singurul avut
Ce se cuvine să-ţi rămînă
Nu-i decît veghea lîngă cel uitat
Zdrobit în suferinţă pe colină.

Căci nu-i iubire decît semn
Că trebuie să ieşi întîmpinare
Pe cel împovărat să-l uşurezi
Şi cel pierdut să-l scoţi la arătare.

Iubirea nu-i decît a şti
Să te retragi în ceasul cuviinţii
Cînd clopotele cad pe cer
Şi-ţi cer luminile fiinţii

Atunci cu braţele pe piept
Să laşi să cadă candela în ceaţă
Căci Mirele va trece negreşit
Să-ţi ia icoana stinsă de pe faţă.

origine

La început a fost pustia
Şi în pustie era vînt
Şi-n vînt ardea ascuns cuvîntul
Şi în cuvînt era pămînt

Pămîntul nu era decît
Un trandafir în miez de noapte
Pe crucea liniştii uitat
Iubind lumina de departe

Şi trandafirul nu era
Decît lumina ce-o să vină
Şi tot venind s-a întrupat
Lumină trandafir lumină

Lumina nu de sine sta
Ci-l căuta pe fiecare
Pe nume din pustii strigînd
Tu eşti cutare şi cutare

Aşa s-a întîmplat că eu
Venii lumină luminată
Întîiul prunc cu-ntîiul grai
Şi te-am numit pe tine tată.

Apoi se-ntunecă din nou
Şi nu ne-am mai adus aminte
Decît de marele pustiu
Plin de cenuşi şi de morminte

Şi-n miezul nopţilor din nou
Ne-am ridicat bătrîni cetate
În care şoarecii boceau
De spaime şi singurătate.

Se-aude iar bătînd buimac
Un negru vînt cu veşti străine
Şi cerul iar e spînzurat
De limba zilei care vine

Din nopţi în nopţi tot mai adînc
Aud cum anii se scufundă
Pustia iarăşi de fereşti
Se freacă oarbă şi flămîndă

Noi unde suntem ? Încotro
Cine mă strigă iar pe nume
Deşteaptă-te e focul, foc
Ultimul foc se clatină în lume

Iar trandafirul mîine-n zori
Va răsări pe altă mare
Un alt pămînt și cer va fi
Şi-atunci poetul va dispare.

imnul vedenie

Scumpă mamă te văd acolo-n sat
Către ceasul miezului de noapte,
Cînd pruncii dorm şi lîngă foc
Tu stai cu mîinile împreunate.

Şi-l rogi pe Domnul şopotind
Un grai ce nimeni nu-l pricepe,
Ce se termină veşnic într-un cînt
Abia lăsîndu-şi umbra pe perete.

Lampa-i trasă, tata-i dus de mult
După mălai cu caii pe cîmpie
Şi lupii urlă de flămînzi pe deal
Şi-o oaie-n casă fată-ntr-o tipsie.

Jarul îşi lasă laba pe sfîntul zugrăvit
În sticla din icoana sîngerie,
Bezna de-afară se freacă de fereşti
Cu mîrîit de ger şi sărăcie.

Dar tu măicuţă pe scaunul umil
Acolo pe-ntuneric lîngă vatră
Cu faţa albă ca un sîmbur sfînt
Eşti maica noastră preacurată.

Mielul fătat abia îl iei cu grijă-n pumni
Şi ud îl storci de nări şi de picioare
Cum storşi am fost şi noi în alte nopţi
Născuţi aici pe vatră în sudoare.

Oaia îşi trage soartea prin casă sîngerînd
Şi behăie speriată după mială
Şi tu o culci îndată jos şi-i scoţi
Cu sula cleiul din ţîţa virginală

Apoi bagi sfîrcul ţapăn mielului în gît
Şi mielul smulge din rădăcina sacră.
Şi oaia maică geme behăind,
Şi pruncii dorm în bunzile de piatră

Şi tu măicuţă ieşi şi-aduci din pod
Coşarca plină cu otăvi albastre
Şi oaia paşte fînul crud în ger
Şi mielul este pasca Învierii noastre.

Apoi se crapă încet zorii de zi
Şi mielul răstignit în răsărituri
Îşi lasă sîngele prin marile zăpezi
Şi lupii-l ling flămînzi în hăpăituri.

Dincolo de patria credinței,
Dincolo de tărîmurile nedăjduirii,
Trăiește facla iubirii.
Dincoace de noi, mai aproape
Ca noi înșine,
Se-ntinde graiul dragostei.
O limbă are această țară
Fără neam, ce n-o
Povestesc decît îngerii
Și muritorii.
Multe se spun despre ea,
Multe i se pun la socoteală ;
C-ar fi de neam domnesc,

Și-ar viețui pe un tărîm
Greu de atins.
Iubirea nu-i persoană fiul meu,
Zadarnic vei cerca să-i
Vezi făptura, ochiul ei, să te
Lovească din aproape.
Nu-i ființă și origine,
N-ai să găsești nicăieri un înscris
C-ar veni anume dintr-un cer
Să se reverse într-un altul.

Nu-i înscris nicăieri despre ea
Şi de vrei s-o numeşti cu tărie
Vei povesti alte limanuri

Şi alte mari prăpăstii
Vei ocoli. Ea e mai mult
Decît aceste toate şi mai puţin
Pentru că-e altceva.
În freamătele cărnii de-o cauţi n-ai să dai
Decît de valul de cenuşă,
Pe gură nu-i şi-n fluturii de mai
Nu sîngeră nici o poveste
Nici roiul încleştat în zbor
Mînat de vînt cînd zorii se sărută

Cu arborii călări pe zări
În icoane fumegînde,
Nu-i veste dintr-acolo.
N-o ştie tînărul aprins de dor
După iubită. Nici ea, fecioara
N-o cunoaşte.
Şi nici poetul n-o mai ştie,
Iubirea nu-i de teapa lui.
Demult poeţii izgoniţi au fost
Din taina ei. Nu întreba
La casa lor de vîlvă,
Ei au pierdut cheia harului
Ce bănuia văpaia dragostei

Altundeva şi altcum ar fi
Să-ţi pregăteşti marele tău drum,

Călătoria ta-ntr-acolo.
Alţi însoţitori să veşteşti,
Alte straie să-ţi pui, calul
Şi aripile altor vietăţi
Să-ţi urmeze
Cînd vîntoasele-ncetează
Şi cumpenele pier, cînd
Scîncetele morii
Nu se mai deşteaptă, cînd
Vin acele valuri mari de frig
Şi se-ncuibează în ungherul casei.

Cînd vlaga trupului s-a scurs
Cu fulgerele în ţărînă
Cînd oasele sînt albe şi
Ochii s-au oprit şi mîna
Tremură-n lumină, cînd
Graiul cade şirag
De clopoţei pe veşnicul cîmpiei
Cînd nu se mai aud ce şoptesc
Viorile venite-n omenie,

Cînd e de miezul nopţilor
Trecut şi-ncepe să se lumineze.
Din lămpi în lămpi trec veştile în şomoioage,
Că să apropie rumoarea unui rai
Pe aripe vuind la guri de revărsare
Al fluviului veşnic ce
S-a clintit din loc,
Cînd nu-i decît un cer spuzit cupolă
Ce se revarsă uriaş cu sori flămînzi
Şi neclintiţi, strălucitori orbind şi

Cotropind,
Cînd încetează larma din jur şi au pierit
Toţi cei din care-ai apărut :

Şi fumul vetrei şi grinda-ntunecoasă
Şi floarea de muşcată şi dealul însorit
Şi viţa-n floare şi holdele din soare
Şi ochii celor dragi şi prietenul iubit.
Cînd se întoarnă gura însetată să
Soarbă din căuşul tuturor,
Atunci cînd dus, întins
Auzi dinamica putere, cutremurul
Acel zguduitor ca şi cum s-ar
Descleşta un munte fără margini
Din vijelioasele-i ţîţîni şi prăbuşit
S-ar cufunda-ntr-o mare ;
Abia atunci cînd trecere se cere,

Cînd vama cea mai grea se va-mplini,
Cînd ultima solie ce te urmează
Îşi ia rămasul bun şi ea rupînd peceţile
De-ncredinţare, cu steagul frînt şi
Armele-n pămînt, se-ntoarnă goală
Veghea-n noapte şi însoţitul
Alb şi luminat
Intră în mătcile grozave
Din care nimeni n-a hălăudit,
Ce curg etern, uitare pe uitare în veşnic pomenirea

Celui Sfînt, înconjurat de aripi miriade
Ce-aduc slăvire, fără-a osteni, Celui ce-a fost

Pustie muritoare, zdrobit pe deal de lemn,
Celui ce cîntă-n fiecare şi Celui fără ani ce va veni.
Abia atunci să ştii că-i semn
De dragoste ; c-ai fost iubit
Pînă la capăt.
C-ai ajuns în Patrie.
Prin moarte degustăm din ea,
Marea iubire, numai nefiind aici,
Ne-ntoarcem la izvoare
Să vieţuim iubirea cu ardoare.

Sîngele craiului şi scînteioara
Aşternute picioarelor cereşti,
Sămînţa fără origine. Nu-i neam
Cel ce te poartă în grădinile
Mirelui. Din aproape L-ai văzut
Şi-L cunoşti şi-L rosteşti
Celui ce te priveşte. În lume stai
Şi treci arzînd deosebită-n port
Şi vieţuire. Oamenii n-au decît
Lumea de-aici pentru a-mpodobi
Iubirea. Din cele ce sunt ne-am clădit
Graiuri şi foc am aprins din bucuria
De noapte.

Aducem acasă şi devin una cu noi
Cele ce ni-s dragi. Umbra poienelor
Şi zvîcnetul aripei ostenite-n amurg.
Astfel şi florile. Mult mai cumplit
Ne întreabă decît ceru-nstelat,
Alta-i bolta lor ce-o deschid
Înăuntru în lume. Tainică
Şi fără răspuns rămîne-va
Lumina lor de noapte. Nu se frîng,
Nici sting, nici piere cenuşa lor
Din crugul pămîntesc. Le soarbe

Sufletul, slăvitul vînt şi
Astfel stau în umbra mea de veghe.

Dar garoafele, fiul meu. Carnea lor crudă,
Bordo închis şi foaie peste foaie. Fragile sunt
Ca buzele cuvîntului. Deschise stau
Şi le răneşte roua sfîntă la subţiori,
Cerească ceată pe pămînt văzînd venind
Cel ce rămîne.
Atins se cheamă neamul tău
De revelaţie. O, bucuria de-a vedea
Odihna viitoare stînd în preajma
Soarelui fără amurg !

Înfloreşte durerea şi suferinţele sunt frumuseţe,
Garoafa sînge scurs de mult pe lemnul păcii
Iată-l dat în floare.
Nu piere jalea şi focurile nu se sting
În veci de subt armura noastră. Se mută
Doar vestirea-n Crin şi întruparea-n
Crucea de seminţe. Grîul e chip
Şi faţă povestesc şi ochii animalelor,
Primejdia şi slava sunt pe chip
Încrucişate fiecărui. Pe obraz se lasă
Ultima vestire. Pată mai grea şi groasă
De miros ceresc. Aici comoara se scufundă.
Icoană ţin în vîntul izbucnit,

S-o spele apele furtunii de trecătoarele
Poveri.
N-avem iubit al meu copil decît

Menirea dezvelirii. Fîntînele-ngropate-n
Nisipiş, cohortele de foi puhoaie
Ce-au năduşit graiul stelarelor fîntîni,
Să fie iarăşi slavelor lăsat.
Nu poate sta prea mult ascuns
Chipul făpturilor. În miezul zorilor
Veghind pot răsări anume fiecărui.
Nu-s moarte, fără grai şi duh,
Nici urmele pierdutelor sălbăticiuni,
Sîngele lor zvîntat din pietre funerare

Urlă cînd ploile-l rănesc.
Nimic din cîte-au fost cîndva
O clipă nu-s pierite. Veşnică-i
Însăşi umbra gîndului de-a lumina
În lume. Însăşi nefirea este.
Din toate strigă chipul să se vadă,
Şi nevederea e, văzut
Şi adorat se vrea adorator cosmul slăvit,
În fel şi chip cu dar anume fiece umbră
Şi ungher. O horă chor fără de margini

Ţin icoanele făpturilor cu toate.
Aşa-i şi cu garoafa. N-o poţi frînge
Din slava chipului ceresc ce odihneşte
În uimirea sa. Curate cresc şi fără
Stînjenire sub clopotele Transilvaniei.
Din cimitir coboară peste sat
Rumoarea lor nemuritoare
Moaşte de mir duhovnicesc
Transfigurînd pămîntul.

veghe

Aştept să înceteze acest vînt
Şi să pogoare noaptea pe cîmpie
S-aud corăbiile cum se-ntorc
Pline de oase din pustie,

Aştept o mînă din înalt
Să-mi bată nopţile la uşă
Să-mi picure pe poartă-n zori
Semnul de sînge şi cenuşă,

Aştept să vină de pe deal
Caru-ncărcat cu viile răscoapte
Şi să înceapă focul gol
De-a lungul miezului de noapte,

Şi steauă tu a zorilor de zi
Să te vesteşti din nou de sărbătoare
Şi-acest liman de lut să mi se ia
Cu cer cu tot din mădulare

Aştept ca pîinea ce o frîng
Să mi se facă fluture în gură
Şi din paharul ce-l sorbesc
Să-mi sară-un şarpe sub armură.

În fiecare seară te arăţi
Făptură blîndă a fiinţei noastre.
Cînd încetează cumpăna să tragă
Din adînc izvoarele,
Se-ntoarce lucrătorul către vatră,
Atunci rămîn pămînturile
Singure. Toate tînjesc după un acoperiş
Altul decît cerescul boltei.
Grijile vin şi omul istovit
Coboară spre veghe către
Casă. Rămîn şi drumurile
Singure deschise pe pămînt
Rotindu-şi sclipătul uşor

Pe dealuri şi pe văi.
În cuibul rece se întoarce
Căldura păsării şi gîngurind
Se leagă puii fraţi pe veci subt
Aripile maicii.
Se trage poarta dinspre cîmp
Şi se aprind luminile. Fereşti de apă
Pîlpîie vestind povestea omului
Întors la matca familiei.
La masa dinspre Răsărit s-aşează
Tatăl. Lampa-n grinzi grăieşte

Pace pentru lume
Pruncii în jur cînd

Se rosteşte Imnul de slăvire,
Sunt numai ochi la chipul părintesc.
Apoi împart din pîine şi încing
În sare şi sorb ulciorul devenit
Izvor. Acasă este omul, toate sunt
Din bucuria mîinilor lui închipuite,
Lampa şi vatra păstrează în cenuşi
Scînteia soarelui mutat în odihnire.
Numai în veghe urzeşte omul
Firul subţire care duce
Vestirea lui în univers.

Întoarse şi turmele, se-mpart
Pe strunga staurului. Cele sterpe
Rămîn pe dinafară şi cea zămislitoare
Trece prin strîmtul vad
Sub alt acoperiş.
Cînd ugerele pline se deschid
Şi vîjîie ploiş laptele bun
Şi alb în oalele păstorului,
Atunci se-ncumetă lumina
Ta Luceafăr blînd în tremur
Peste lume.
Păstor ceresc saluţi din slavă
Păstorul pămîntean veghind

Calea oii din mări peste ţară
Şi neam la crucea vînturilor

Ce freamătă văzduhurile munţilor.
Nu stelei închinare şi nici luminii
Voastre ci sîngelui ce sîngeră în voi.
Acelei răni ce se străvede Luceafăr
Luminos sub straiul tău cînd
Vîntul dezveleşte coasta
În care părul ţeapă te-a fost pătruns
Cînd spînzurau în holdele de rouă
Zboruri ce nimeni nu le-a mai văzut
Cu capete de soare şi trupuri de lăcuste
Încolăcite-n jurul Mielului.

Viind la apusul soarelui,
Văzînd lumina cea de seară
Lăudăm prezenţa Ta-ntreit
În lina pace a candelei.
Tu dai vestire că încep
Să lumineze cîntecele-n lume
Tot ce s-a strîns cu trudă pe cîmpii
Se-mparte cu bunăvoinţă.
Liniştiţi sunt fraţii mei, Neamul cel nou
Din care-mi trag prin moarte sîngele

Din osul lor os părinţii mei
În pace-nsămînţaţi prin catacombe ;
Slăviţi să fie în iubirea lor
Şi împăcata lor pe lume vieţuire.
Cînd se aprind luminile-n amurg
Şi steaua cea dintîi străluce
Se strîng cu toţii într-un grai
Şi cîntă cu ardoare laolaltă,
Împart apoi din aluatul copt

Fărîmitura sacră,
Muiată-n focul rubiniu.
N-avem noi altă origine decît
Amurgul. Cînd ziua începe,

Stelele dintîi vestesc rumoarea
Zorilor pe lume.
Mari sunt ele şi grăitoare
Deasupra pustiei. Acolo ţin loc
De trecut. Acuma, astăzi este
Totdeauna. Nici viitor nu poate
Fi. Nimic nu trece şi răsare,
Oprită-i spaima. Doar bucurie
Ceasul cînd adie roiul de
Miresme din roua raiului,
Grădinile sunt pline de ardoare
Şi-ncremenite unde şopotesc
De pe izvorul sfînt.

Cîntînd începe noaptea şi prin somn
Se mută viaţa-n dimineaţă,
Fără să ştim şi întrebaţi
Cresc zorile de ziuă pe coline.
Între Luceafărul de seară prinşi
Şi învierea Dimineţii
Nu-i decît un răsărit în
Zori. Luce doar Unul pe vecie :
Amurgului o faţă-n miez
De nopţi se desfoliază altă-nchipuire

Şi-n zori al treilea obraz,
Slăvitul grai şi-l tremură-n fîntîne.
Triada stea a pribegiei noastre
Cuvînt rostit şi Maranatha
Acum doar cîntec, doar curată
Întîmpinare şi iubire.
N-am altă armă şi scut, nu-i alt
Cort să-mi lumineze umbra
Decît evlaviosul Imn al dragostei.
Altă ţărînă-n care să-mi păstrezi
Icoanele seminţelor.
De dincolo sunt toate pogorîte-aici,
În faşă oul ţine foşnetul aripei.

Nu dobîndim nimic. Doar
Să putem păstra atît amar de Har
Şi măreţie. Toate-ţi sunt ţie date.
Din pîntecele maicii, ai urzit în vlagă
Întregul răsărit.
Dumnezeiesc alcătuit copilul meu
Şi cine te-ar putea lovi pe-o altă cale
Decît a mulţumirii ! Evlavios să-ţi sumeţeşti
De mic firava-alcătuire şi simţire,
Căci nu-i cum ne dezvinovăţi de nu vom
Proslăvi etern,
Aşa cum crinul poartă viitoare neamuri
În portul lui duhovnicesc.

Nu-s stelele de sine decît poveri de piatră
Ce-ngreuie văzduhul
Şi-n lumina lor nu-i de pătruns
Decît fără cuvinte.

Cumplit doare prostia omenească,
Trufaşul său de sine stare.
Pustie-i pîinea necăjită fără de pacea
Mirelui. Şi puhav aşternutul,
Nopţile cuiburi de duhoare împrăştie
Fără de vînt ceresc,

La ce-ar fi nebunia asta roditoare
Fără de Numele şi Nunta lui !
Suntem în prag de sărbătoare. Aşa e satul,
Neamul lui. Suntem din seminţie minunată.
Să ne povestim
Cu frică :
Cînd împlinit-a pruncul o sută douăzeci de zile
L-am scos către Luceafăr,
Adia lumina suferinţei, veghe şi post, o
Zi era din cele de cenuşă.
Rugător se tîrîie pe uliţele crucii
Durerea bunului Păstor. Pe dealul
Căpăţînii ard cele trei straie ale nopţii.

Ne-am lipit de acest deal pe veci. Această culme
A spînzurătorii. Zdrobit de viu Peştele
Vede deşertul mării coborît pe cîmp.
Luceafărul de sînge, Vestirea morţii eşti
Acolo răstignit pe cimitire.

Şi morţii sunt neam. Ai noştri sunt
Cei duşi mai aproape de inima lumii,
Grai spun ei şi dintr-ale lor averi
Ne ţinem vetrele. În mătcile lor
Ne zbatem fiinţa către noaptea de aur.
Nu croim noi alte poteci decît cele
Ce-au fost. Abia cînd suflul morţilor
Ne ţine loc de suflare dăm semn
Că am trăi. Soarbe pămîntul
Partea lui din puterile noastre.
Cît freamăt stă la temeiul holdelor !
Toate cîte le ia pămîntul sunt
Pentru noi. Nu risipeşte mormîntul
Nimic din cele încredinţate ;
Se-ntoarce doar focul în somnul
Din care-a fost deşteptat.

Unde sfîrşesc morţii şi-ncepe
Cîntarea noastră cine-ar putea
Numi ! Cărarea cea de vînt
Pe ape n-o cunoaşte nimeni
Dintre călători. Vîna de
Vuiete cereşti ce zmacină
Golurile nopţii, noi n-o putem
Dibui. Cuibul ce-şi coace

Seminţia în veşmînt vulturesc,
Nu-l putem deosebi. Şi-a păstorului
Veghe sub crucea staurului,
Unde sfîrşeşte muntele şi-ncepe
Văpaia. Bucurie se cheamă
Neamul morţilor. Pe neamuri
Stă graiul lor
Rînduite în slavă. Duhul

Le păstoreşte şi Lacrima
Crinilor din cîmpiile de
Cenuşi, acolo unde izvorăşte
Fluviul şerpuitor spînzurat
Pe marea de pucioasă.
Toţi împodobiră-mpăcarea. Mila
Îi primeşte sub pavăza sa.
Se adaogă doar înc-o mărgea
De temei în coroana Păstorului.
Prin ochiul lor se vede
Nevăzutul. N-avem alte
Ferestre ce dau către murmurul
Mumelor. Copil soarbe sufletul

Meu lapte de foc din Duhul
Părinţilor.
Nu spaimă vestesc cimitirele
Ci icoana-mpăcării,
Soarele dreptăţii le ţine-n braţă
La sînul curăţiei,
Focul în foc îngropat,
Dogoreşte doar scîncetul
Văzduhului.

Nu stă mult trupul aprins
Între noi.
Înfăşat fierbinte-n veşmîntul
Preoţiei ca şi noul născut
E dus îndată-n grija
Părintelui. Graiul maicii
Ne luminează aici,

Dincolo-ncepe
Cîntecul părintesc.
Cu foi de palmier tinerii
Vestesc biruinţa. Uns
Cu mir pentru ceasul de
Nuntă îl salută solitar
Pelicanul din grădina
Iubirii. Pe subt porţi
Oile pasc bruma
De umbră căzută din
Pustie. Rare sunt seminţele
Înafara porţilor. Nu-i decît
Un izvor viu aici pentru toată
Cetatea la picioarele Templului.
Capul retezat al preotului
Îi ţine loc de istorie.

Şi la noi sub crucea de stejar
Orînduiţi deasupra satului
Ei ne sînt acoperămînt.
Nu în văile vedeniei dedesubt,
Loc de văzduh ne ţin ei
Ridicaţi în slavă pe limba
Clopotului. Din el cad zăpezile

Şi de acolo vin veşti despre
Vecia răsăritului.
Sub vatra lor ne-am clădit
Adăpost. Cerul ne sunt ei
Şi mersul vremurilor ;
Cînd steaua se clatină-n

Naltul sfînt, amintiri năvălesc
De la pruncii petrecuţi
Iute prin sîngele nostru, rupţi
De mult din roiurile omeneşti.
În soare şi vînt ne ard
Cimitirele. Stăm pe foc,
Călcăm gura Duhului
Greu lăsat să cînte
Călătoria noastră.
Viitorul neamului, nădejdea,
Marea noastră şansă şi noroc
Marele nostru veşmînt la care
Ţes toate războaiele Patriei.
Aşa sunt morţii. Fiul meu, învaţă
De mic păstoria, deprinde timpuriu
Încotro cearcă neamul lor să

Pribegească. Nu pasc oile decît
Foaia de grîu şi sîngele din viţă
Ocroteşte seminţele şi-n zori să ieşi
La truda rădăcinilor arse de fum
Şi neputinţă ! Taie altoiul din
Nobil neam şi-l du să lumineze
Seminţia acolo-n pacea Salemului.
Întîiul vînt ce sare dimineaţa

Spre noi cîntînd la candelă
Venea din numele acest
Cît mierea cea mai de preţ în grai
Nici raiul nu-i mai acasă-n
Ţara mea ca numele iubitei.
Păci acolo între cele două mări
Înconjurat de munţi şi de coline,
Piatra jertfei şi vălul de mireasă

Al Crinului Garoafă, Sfîntul mir.
Că te iubesc şi cine să mă-ntoarne ?
Au adîncimi şi-ncepătorii,
Spaimele nopţii nefiinţei, foamea
Şi frigul gol şi biciul, scuipat
Zdrobit, oare ce rană
Mi s-ar putea trimite
Să-mi spargă vîna care trage
Viaţă din inima lui. Pe veci
Legat ca focul de văpaie,
Ca laptele de uger
Şi soarele de trup.
Nu sunt al meu cum nu-i a sa

Poteca lăsată pasului să ducă-n munţi
Speranţa văilor.
Golul mormintelor e viitorul ; aceste
Coşniţe de aur pline de taină
Şi de Imn, aceste clopote cîntînd
Fără de limbi, luminile aceste miriade,
Smerite-n zori naintea mea
Cînd plec genunchele cu teamă
Şi lacrimile bucuriei sting flora

Pămîntului. Te luminează, luminează
Slăvit al păcii grai şi neam !
Cît te iubim cu toată seminţia
Şi-ntreg acest pămînt întors !
Nu-s munţii noştri decît o încordare,
Numai auz întins pe mări
Să prindă zvon de sărbătoare

Din gura ta de rai dumnezeiesc,
Din mîna ta întinsă peste neamuri
Cu flamurele păcii fără ani.
Cum aş cîrti cînd ziua ta începe
Cîntînd, cînd zorii te vestesc
Atît de falnici şi de puri. Cînd
Calci cu turmele de rouă
Păduri şi văi şi lanuri şi
Cetăţi ca un izvor
Să nu se stingă-n matca lui de dor,
Cînt trece umbra
Slavei tale pe subt icoana păsării.
Cum să nu se răscoale noaptea-n mine
Văpaia adorării ! Cum aş putea dormi,
Cînd stau de veghe
Slăviţii fluturi

Murmurînd pe mii de voci, culori fără de nume
Şi Mume fără de cuvînt, cînd
Fructele din floare sar pe lume
Nerăbdătoare de-a-ntîlni făptura mea
-Nclinată după unghiul zidit de foc
În poarta mea.
Nu-i nimeni mort cînd tu viaţă

Te chemi și ne numești pe toți,
Cînd trandafirul dus odată-n slavă
Nu mai pogoară-n fulgerul cenușă.
Cel viu rămîne viu de-a pururi
Și cei ce trec chiar stinși
Ard în vecii. Viață slavă

Peste slavă, din zori în zori
În veșnic răsărit ce nu mai urcă
Și coboară.

Cum să slăvesc, cum să te laud,
Cum să povestesc, în ce grai, în ce
Strai să îmbrac acum bucuria
Ce mi-a fost dat s-o privesc !
Căci am văzut lumina, căci
Iată sunt pe veci atins şi
Bolnav. Acest trup, ochiul
Acesta slăbănog, în acest vas
Mi-a fost dat să zăresc, să gust
Să contemplu toată slava ei
Fără chip. Acest om muritor,
Acest nume şi cu această limbă
Am simţit, am vorbit, am încremenit
Într-o noapte şi-o zi, de mai
Multe ori, am auzit şi-am văzut,

Am fost ridicat, am fost scufundat
Umilit şi slăvit să văd cu ochii
Mei, cu sufletul meu, cu mîinile
Mele s-ating nevăzutul slăvit
Pe cel ce este veşnic viaţă,
Să văd şi să-nţeleg lumina.
Apoi a pierit, s-a retras
Ca o mare fără seamăn, ca
Un ocean supt de reflux.

S-a retras de pe zările mele
Şi acum sînt aici năucit.
Ştiu că era adevărul întreg,
Că eram cel după care-am
Vegheat şi rîvnit să-l
Presimt din aproape.

Venea încet şi s-aşeza deasupra mea
Ca la o mare depărtare ; sta un fel
De roată uriaşă plină şi galbenă
De-un alb bolnav aş zice,
Aur străvechi lucind ascuns dogoritor.
Din toate cîte ştiu nimic nu semăna :
Nici soarele, nici altui semn
Ceresc şi nici imaginaţiei.
Apoi venea aproape şi înfăşura.
Cu un cîntec mut, ca o putere
Dinamică şi rotitoare, cuprinse
Întregul loc unde eram întins şi apăsa

Pe ochi şi pe fiinţă ca o povară
De nepurtat. Ştiam că-i ea Lumina
Şi fără seamăn lăsam să o privesc
Cîntînd fără cuvînt şi fără grai. Un
Imn ce-ncerc să mi-l aduc aminte
De slavă imn şi nesfîrşit.
Apoi se retrăgea în depărtare iarăşi
Şi se făcea lumină pămîntească
Şi plecam cu cartea iar pe
Cîmp pe banca din pădure şi
Încercam să înţeleg din scris
Ce se-ntîmplase.

De cînd văzut-am nu mai am vedere,
Şi toate-n jurul meu s-au ofilit
Caut cu deznădejde adesea şi-n mare

Bucurie nu mai am stare, umblu
Şi-am umblat prin toate graiurile după
Slava aceea ce mă cotropi atunci.
Adesea vine-n zori cînd după veghe
Deşteaptă-mă cîntînd, o simt că
S-a lăsat în trupul meu şi cîntă
Cu sîngele năvală slăvind iubitul
Răsărit de zi.
A devenit fiinţa mea întreagă
O pîndă de hapsîn, sunt ca un hoţ,
Sunt încordat ca arcul de războinic
Să-i văd slăvitul pas cînd va lovi
Din nou umila-mi aşezare.
Să mi se smulgă limba de pe gît
Cu cleştele fierarului de nu-i

Voi descoperi tăria şi bătaia
Şi prea sfînta miere
Din toate darurile ce mi se trimit.
Nici o dulceaţă nu-i în ea, căci
Mai presus de toate cîte mi-s date aici
Spre bucurii ; au o anume limitată
Văpaie-n firea lor şi o cunosc
Şi-a trandafirului mireasmă o
Pot vesti întreagă cît e şi
Darul raiului inima mea îl ştie
Şi laptele fierbinte proaspăt muls
Şi pîinea sfîntă o cunosc uşoară

Adusă-n zori altarului prinos.
Nici rîu nu-i ea şi nu-i nici
Rece bătaia dintr-un astru
Nevăzut. Lumina soarelui
O ştiu cu carnea şi toată
Umbra ce mi-o port în el,
Şi nici-o taină nu mai este
Mie în golul nopţilor.
Cunosc şi ştiu de încotro coboară
Văpaia vînturilor şi-n zăpezi
Mi-am fript spinarea veghetoare
Şi limba mea a preţuit pe rînd
Din toată flora şi izvoare
Le-am petrecut prin soarta mea.
Îi ştiu şi leului copilăria şi

Cornul şarpelui l-am biruit. Din mîna
Mea ling munţii slavă cu turmele
De aur fără veac şi nu-i culoare
Să nu o fi purtat în pace
Pe crucea pieptului cîntînd
Şi v-am iubit pe voi coline toate
Şi holdelor le-am dus secerători
La ceasul potrivit şi pentru toate
Lăsai o văduvă şi un orfan
Să mulţumească Domnului de soartă ;
Dar ea Lumina nu e nicăieri
Nu o cunoaşte graiul şi focul
De-l întrebi n-au auzit de ea
Nici vulturul în rotocoale de-i spui
Să dea vestire, n-a priceput,

Nici roua raiului de primăvară
Nici slava crinului nu o cunosc.
De-ntrebi cîmpia năvălită-n floare
Dă semn cîntînd că n-a trecut pe-aici.
Şi hora satului de-o ştii ca ştiutoare
Te va-ndrepta spre alt acoperămînt.
Nici omul n-o cunoaşte, nici pietrarul
Adesea nici altarele n-o ştiu,
Nici clopotul cu turnul nu se-ntoarnă
Măcar c-un zvon din acel veac,
Nici cimitirele n-o ştiu, zadarnic
Voi străbate cenuşa lor în lung şi-n lat.

Pămîntul n-o cunoaşte de-l ţii în
Faptul serii albastru cît mărgeaua
Întrebînd, la rîu. Măruntă-i lumea.
Şi goală şi puţină, abia răsună pasul
Fără glas al pustnicului în sandale
Trecînd prin iarba schitului.
Şi nici poetul n-o cunoaşte. El socotea mereu
C-o ştie şi te-ndeamnă într-acolo.
Dar i-un drum închis. Nu-s decît
Fundături şi mlaştini ce joaca lor
Îndeamnă şi cine să urmeze
Cu-ncredere vestirea lor !
Nici gînditorul nu mai are harul
Acoperiş, vegherii lui.
Un semn slăvit cunoaşte Văzătorul,

Necunoscutul nimănui,
Fără de neam şi vatră pribeagul
Şi umilul ; evlavie se cheamă,

Pe-un tărîm trecîndu-şi drumul,
Nevăzut Nebunul.
Aşezat la temelia lumii cu răbdare,
Clădit de viu în sfîntul legămînt
Ce ţine cerul spînzurat în soare
Şi pe pămînt sămînţa spînzurată-n glii.
El cel ce dă adeverire cu facla
Sîngelui aprins că nopţile-au
Trecut şi crapă zorii
Luminii fără de-nceput.
Ei nu sunt oameni ci gunoiul lumii
Ajunşi batjocură de rîs,

Ei nu-s decît o trestie fumegătoare
Nu-s decît ţipătul neprevăzut
Ce-ngheaţă spaima nopţii-n măruntaie
Celui nedrept şi risipit.
De el de-ntrebi te va lua de mînă,
Din peşteră şi alte mîini
Se vor întinde şi frate după frate
Înşiruiţi şi mîini de mîini
Veţi pogorî, vă veţi întoarce
Pe cumpăna acelui ceas
Din care toate sunt uitare
Şi numai El a mai rămas.

Acum e sărbătoare la noi,
Mari facle s-au aprins,
Cetera de fum, fluierul din lemn domnesc
Şi tobele uşoare din pielea vietăţilor.
Clopotul păstoresc la lumina soarelui.
În amurg se întîmplă întoarcerea.
Tatăl în prag cu braţele deschise
Primeşte închinarea Fiului.
El vine întors de puterea pămîntului.
Pretutindeni e cerul, dar grai
Nu povestesc decît cimitirele.
Patrie — locul întîlnirii celor
Ce nu se mai despart.
Harul înnobilează şi mila
Ţine trează povara văzduhului.

Nu se întorc decît muritorii,
Cinstea şi norocul întoarcerii
Nu-l au decît călătoriile.
Cît spui, cît ai adus să verşi
În visteriile Neamului.
Morile goale mereu, aşteaptă demult
Grăunţele de aur.
Mătcile secetei cer murmurul ploilor.
Cît ţi-ai purtat umbra prin univers,

Cît familiar ai lăsat cerul Duhului tău
Să lumineze fața străină.
Nu ne știe străinul decît
După zvîcnetul inimii. Omul nu-ți cere
Decît împărtășirea de taină.
Cît ducem noi veac de la noi

Să aducem putere și soartă.
Nu vroim decît pătimirea curată
Lîngă potirul împărătesc
Și frîntul din același frămîntat
Al grîului străvechi.
Cît ai întors, cît trudit
Să pătrunzi din slava celor de departe ?
Puțină umbră în țara cuvîntului.
Ce este profeția, s-a spus,
Cît este freamătul furtunilor tale
Vedenie ? Vei sta lîngă
Auzul celui trimis să priceapă
Pe așezămîntul de piatră.

Între voi va fi drumul nesigur
Din pămînt reavăn gata
De-a primi sărutul semințelor
Și vei mărturisi :
Acea brumă de rouă
Pe zborul fluturelui
Ceara așezată-n răscruci
Din care se împletește jertfa
De lumină pe pieptul răposaților.
Fiece semn al trestiei în simbol

Satele sunt pe dealuri încă
Îmbrăcate-n cămașa crinului.

Nici Împăratul nu-i mai sărbătoresc
Înconjurat de cete miriade.
Slăvit să fie ceasul întoarcerii,
În vatra lui ard mirurile nunții,
La care-au fost strigați
Deal după deal, fereastră cu fereastră.
Din tobe blînde să trimitem vești
Și-n trîmbițe ușoare și-n trompete,
Să-ndemne buciumul enorm din jalea fetelor,
Gorduna groasă și fluiera fierbinte
În preajma marii sărbători
Cînd vin în valuri pelerini
Podoabă la ceasul clopotului.
Întoarcerea — mijitul sărbătorii
Cu frații și cei dragi, cu cei străini

De port și grai dar laolaltă
În jurul Focului, cel sfînt
Din Patria Garoafei.
Suntem descoperirea Realității,
Lumea ce stă la pîndă
Să-și petreacă întregul foșnet
Prin umbra strîmtă a Inelului.
Se văd cele ce sunt întregi ;
Suflarea sărbătorii luminează
Și nu mai sunt decît acolo El
Și noi venind din Marea Noapte
Cu brațele de slavă duși
Vederea față către față.

Cîte au trecut peste tine ?
Valuri potop au intrat

Pînă-n gură şi-n ochi.
Loviţi de nămoluri puhoi
S-au scurs toate cascadele.
Neam stins, neam prelins
Una cu sămînţa uriaş împlîntată
În craniul stîncilor,
Una cu focul şi văzduhurile.
Nu-s turle aici, nici zidiri
Ci libera floare a Iubirii
Petrecută Încrederii-n grai
Pe firele Nădăjduirii.
Neagoe-ntîiul testament
Din tată-n fiu înscris pe pielea

Proaspăt jupuită de pe catargul ceresc.
Nu-i neam decît acolo unde a-nceput
Trasul pe roată al Fluturelui,
Unde văpaia încolţind în os
Îşi mută suferinţa în imnul sărbătorii.
Ieşi din pămînt, din grai, din aşternut
În miez de noapte desprinde-te de toate
Şi-ndreaptă-te spre zarea
Ce-o voi deschide eu
La marginile lumii pentru tine.
Deocamdată pribeagul, rupt
Şi pe drum din vechile chingi
Ce te robeau. Liber acum şi singur
Cerul doar urmează pas cu pas
Firave flamurile tale.

Spre Răsărit e drumul între cele
Două mări în vîrtejurile Pustiei
Tel-Arad şi-apoi cobori acolo
Unde doi din trei cu foc ceresc
Şi moarte coborîtă.
Roşcată ca pe suliţe stă zarea
Pe oasele pustiei sprijinind un veac
Al nimănuia ; încă omul nu-i acasă
La Părinte. Torent se varsă valea
Joasă a rîului lepros şerpuitor
Pe subt picioarele Mar Sabei.
Ieşirea nu-i decît o moară uriaşă
Cu zuruit grozav ce-ţi prinde capul
Între ale sale zvoniri
Să-ţi subţieze firea întru ascultare.

Apoi lăsat eşti iarăşi lîngă foc
Să-ţi lecui rănile. Dar nu mai eşti
Al tău. Pe veci pierdut. În Cel ce este
S-au mutat elanurile tale,
Nu se mai bucură primăvăratec
Pasul trecînd prin sfîntul înflorit,
Aici nici struţul nu-şi mai păstrează puii
De dragul Drumului pustiu, nici Pelicanul
Stol nu-i de găsit deasupra gurii de vărsare
În marea dulce dinspre nord
Pe unde se revarsă Borasul barbar
Prin munţii veşnic încărcaţi în rouă
Şi scînteie albind vestita Via Mari.

Ieşi din acest sat, din acest grai şi neam
Din firea locului. Aceste clopote de-acum

Una-s cu fața Morților. Galbenă-i
Funia și limba de scamă fără leac.
Ieșirea este întoarcere. Cei care vin
Adeveresc de-a pururi ceea ce rămîne,
Restul etern, coroana de temei
A ființei neamului.
O țară de morminte în care nu-s
Decît în zale luptătorii apărînd
Albastrul cerului întins pînziș
Cu prundul peste ape ;
Cum din adînc s-aud tîrîndu-se
Cu trupul mult și monoton
Grele și mari fluvii de taină

Peste locul prohodului Prodrom.
„Un vis am avut un vis" —
Nu-i sfînta realitate-n el,
Falsul profet să-l lași să-l
Povestească. Tu lasă-te vîrît
În puțul cu nămol
Din curtea templului
Acolo stai și vei pieri.
Ori lasă-ți zdrențele ce le-au trimis cu funia,
Le pune subțioară și lasă-te tîrît din nou
La fața omului. Spune mai departe prorocind
Nu osteni chiar de va fi în țăndări
Limba să ți se zdrobească
Viteazul prototip monahul Irmiahul.
Satul profeților. Un ceas pe jos

Spre răsărit ieșind pe poarta oii
Treci dealul nopților pe unde Mirele veghea

Cu cele douăsprezece seminții sub stele
Şi-n mari extazuri pregătea
Cutremurul Catapetesmei.
Cobori apoi pe pielea groasă a mării
Fără grai şi veac pe jos cîntînd
Cu fluturii pustiei în diminețile de foc
Ale Iubitului sfîrşit de an
Din soarta legilor.
În cort stă pămîntul la amiază
Sub lumina cortului.
Sus pe deal elinul Ioan

Aprinde Candela Amurgului
Şi Clopotul pustiei cade cu
Sunete de aur peste preasfîntul
Şi umil Satul neamurilor.
Aveți voi încredere că vă port
Spre acel val uşor de mirare
Nădăjduitor ce ține trează
Taina în potir şi-n frîntul pîinii
Soarta firii ?
Nu-i cîntărețul decît acordul inimilor,
El cunoaşte ceasul cînd trebuie lăsat
S-alerge liber şarpele prin casă.
Scump îşi păstrează el făptura
Nefrîntă de mijloc. Liber va vesti mereu
Severul cod al Patriei iubirii,

Împăratul graiului ; cu virtuțile
Nunții încins este el. Diadema lui
Metanoia se cheamă. Întors şi ieşit
Aşezat la cîrma veacului.

El are dreptul de cinste. Al său tron
În preajma Tainei ce se săvîrşeşte
Luptă-i cîntecul pentru acest loc
Să nu-l doboare molia şi umbra.
În acel unghi de unde se străvede
Lăuntrul jertfei şi al Ispăşirii.
Slujitor el, între cei ce vin, străinii,
Şi ai casei, cei care ies şi cel întors,
Puntea de aur. Graiul său o-ncheagă,
În miezul sărbătorii.
Întoarcerea, întoarcerea spre Copilărie.

Rohia-n inima pădurii
Şi pruncii Patriei în jur cu flori
De crin în braţe gătiţi de sărbătoare
Din deal în deal doxologind
Garoafa sîngeră colina
Şi Transilvania-i un Imn
Al zorilor fără de moarte
Din ceasul zilei fără de sfîrşit.
Moldova veac molatec,
Liturgic miez de nopţi ce mistuie din sine
Veghind odihna Domnului Sfînt,
Cel Marele Ştefan.
Din Ţara Românească vin holdele şi pîinea

Pe masa sărbătorii.
Vinu-i din văi călugăreşti
Faţă de masă ochi din Maramureş.
Păstoru-i preot din Carpaţi,
Mielul jertfit este Mioară
Mereu pe umeri dus la zorii

Sfinţi de primăvară,
Cînd crapă iar troznind de jos
În sus Catapeteasma veacurilor oarbă
Dintre cei Doi ce vor fi grabnic Trei.
Lumina-i lină şi soarele în slavă,
Şi-i veşnic bucurie fiul meu
Şi-i veşnic Imn şi veşnic sărbătoare
Şi pururi suntem sfîntul drum
Ce nu-şi mai află pacea decît

Culcat pe zare, descoperit şi în extaz.
Aşa-i pămîntul, două pîini roşcate
Într-un ştergar ţesut în veac,
În mîna maicii duse către soare
Pe-o cărăruie pîlpîind abia,
Parabolic îl vei spori în averea
De taină a omului.
Cum sîngeră steaua
La căpătîiul păstoriei,
Cum umblă slăvitul Răsărit

În jurul Mirelui.
Şi vei trimite mîinii salutare
Şi-n ochiul celui ce aşteaptă vei lăsa
Izvoarele să sîngere.
Vălul tras de pe instrumentul
De luptă în sihăstriile eroice
Unde capul viperei şi-a găsit
Odihnă-n matca Mielului.
N-are multe de spus întorsul,
Fapta iubirii e grai
Monedă de aur plăteşte

Flamura sîngelui său,
Clădită adînc la temelia viţei.
Nu încape aici decît ceea ce este ;
Floarea-soarelui şi grînele,

Pacea colinelor în zori cînd
Se trezesc secerătorii,
Şi pelicanul singur întors
Pe vechiul aşezămînt.
La cuibul altarului
Un tată ne hrăneşte pe toţi.
Om şi dumnezeire
Nu maică e sînul, ci Duh
Ce-l confirmă pe noul-născut.
De sus e focul-naştere
Întors din cer pe calea de ţărînă
Pe-o punte fir ce leagă două Patrii
Făcînd din ele Cosmosul întors
La matca lui originară
De aripă fierbinte pentru eternul zbor.
Cîntaţi popoare, alt Imn se aude
Urechile nebunilor deja presimt
Un cînt universal fără cuvinte,
Un cînt fără silabe doar veşnicul Cuvînt
Alef etern în alfa odihnească,
Omega simbolul cel sfînt

Din ou ieşit rămîne pururi Unul
Şi nu e Patria decît din neguri miliarde
Sărbătorind frăţesc înaintarea, drumul.
Căci nu mai este decît cel ce arde,
Căci nu mai sunt decît cei ce jertfesc

Miresmele garoafelor par vestitoare
Cînd ies de-acasă şi se risipesc.
Şi pelicanul creşte simbol pe coline
Abia cînd trupul mistuit,
Abia cînd rupţi ficaţii de la sine
Se mută-n pruncii care i-a zidit.
Şi fiul nu-i copil decît atunci
Cînd se întoarce Tatălui în poartă,

Cînd munţii bat din palme-n sărbători,
Şi dealurile ca şi mieii saltă,
Cînd se încinge hora fără grai
Umăr la umăr, faţă către faţă
Cînd nu mai este slavă şi slăvit
Decît Luceafărul de dimineaţă.
Cîntaţi popoare, n-a mai rămas din voi
Decît această sfîntă bucurie,
Decît aceste murmure ocean
Ce curg puhoaie către veşnicie.
Boul mănîncă paie cu leul la un loc
Şi şarpele se joacă de-a pururi cu copiii
Şi soarele şi luna s-au oprit,
Pe-aceeaşi poartă neagră a Cîmpiii.
N-a mai rămas din toate cîte sunt

Decît Iubirea devenind Cuvînt.

Fiul meu prunc ce ţi-aş putea lăsa
Aducere-aminte de la mine
Ţi-s ochii dintr-ai mei şi mersul şi-n obraz
Îţi cade-aceiaşi umbră de ruşine.

Nu stăm noi mult pe-aceste culmi şi văi
Prea-i multă întunecime şi tăcere
Şi cerul mult prea mult lăsat.
Pe noi apasă cu durere

Căci suntem fiule vîrîţi
Într-o poveste ce ne depăşeşte
Şi nu-i putem veni de leac
Păşind spre ea şi ea se tăinuieşte

Ni s-a legat de sînge şi-o iubim
Mai mult ne tulbură decît alină
Mai mult ne-ndeamnă să ieşim
Cît mai degrabă în lumină.

Căci suntem fiule-ntr-un fel
De margină fără hotare
Şi nu se vede malul potrivit
Unde să-ţi laşi semnalul de plecare.

Pipăi într-una ca un fel
Nesigur de statornicie
Ca o coroană ce s-a împăcat
Dar rădăcinile-s în agonie.

Nu-ţi pot rosti de ce să te apuci
Muntele-i strîmt şi marea e uşoară
Şi graiul s-a-mpămîntenit
Şi-l stăpîneşte spaima milenară.

Există o urmă ce te-ar putea purta
De-ai îndrăzni cu rîvnă timpurie
De spargi în zidul casei spre răsărit şi ieşi
Ajungi degrabă fiule-n pustie.

Să nu îţi iei nimic de drum,
Gol noaptea nevăzut te furişează
Şi-n zori vei fi de mult ajuns
La urma care ne urmează.

Cînd fraţii şi părinţii dorm
Îndeamnă-te cu rîvnă-n risipire,
Nu te-nspăimînte fiule, pe drum
Că vei cădea degrabă în orbire.

Aşa e dat. Întîii paşi aduc
Dureri cumplite ca o vîlvătaie
Vulturi de hoit ocol s-or repezi
Să-ţi ia fiinţa dintre măruntaie.

Şi vei surzi de-a binelea şi-or pogorî
Popoare de lăcuste peste tine
Şi nu te-o vătăma decît la cap,
Dar o să-ţi aminteşti de mine

Atunci să ştii că eşti pe drumul bun,
Că ai intrat în urme pîn'la sînge
Că ai ajuns la miezul grăitor
De unde-ncep luminile a curge.

De-aici e bine să te laşi
Dus de val acolo unde duce
Şi să primeşti de la izvor să bei
Paharul roditor în cruce.

imnul lui ştefan cel mare

Pentru Herbert Günther

Nu pentru Domn lăsai
Armata de imagini cu vulturii
Peste mormîntul tău, înveşmîntate-n
Flăcări să se rotească.
Şi tobele de luptă şi fluierele suliţi
Şi flamurile bucuriei ; nu pentru Domn,
Nu pentru mîndrul Domn viteaz
Al patriei Moldave, ci slugii
Prea umilul rob ascultător
Poruncilor de foc ce-au ridicat
Veşmîntul acestui paşnic neam
În mare trecere naintea
Slavei cereşti.

Genunchele de rob plecate
Pe lespezile reci în rugi
Acatistînd. Smerit în post,
Jertfind din rodnicia holdelor
Şi-a vinului cunună dusă
Eternului potir.
Aşa-l cunoaşte graiul meu
Şi Imnul de aceea îl slăvi
Căci slugă cu nevrednicie
Ştefan se socotea umbrind
Colinele pămîntului.

Pe capul bourului arde-n stemă
Steaua-nvierii păsării de foc

Din vatra de cenuşă
A Rusalimului pustiu rămas
Cu ceara spînzurînd un roi
Pe crucea primăverii.
Podul înalt şi Valea albă
Cîmpia de oase, Valea Vedeniilor,
Cimitir nocturn, îşi tremură
Oştirile nădăjduirii braţul
Constrîns la apărare. Mîna
Croită pentru semnul sfînt
Fiorii cruzi ai morţii-o-ncleştară

Pe furci şi pe securi. La oaste
Prunc din pîntecele maicii
Şi cel bătrîn pînă la gît pierdut
În marile zăpezi. Femeile torc
Funii din cîlţi muiaţi în smoală
Pentru căruţele de călăreţi,
Bătrînele înnăduşe fîntînele
Cu fiară şi-amestecă-aluatul
În coveţi cu fluturii apocaliptici
Ai ciumelor. Satele ard, în urmă
Nu rămîne decît pămînt neîntocmit,
Ca-n zilele dintîi. Veşnic rămîne
Neamul fără zidiri temeiuri,

Ci-şi poartă-n inimi cortul — shema,
Pe roţi e templul sfînt şi bucuria-n cîntec

Ascunsă — adînc în grai cu toţi
Pribegi, izvoarele-n ulcioare
Pămîntu-n roţi şi grînele-n potir
Cu vinul sacru laolaltă.
N-are vlagă osul năvălirii în sinea sa.
Apos bate sîngele cotropitor în
Fundătura inimii.
Dreptatea nu-i cuvînt ci axa nopţii
Ce ţine-n cer pleiadele şi echilibrul
Oului în cuib. Ţipăt ea, ultima
Flacără ţîşnind din mădulare

Muribunde. Tronul şi stema neamului,
Ea stă pe scaunul dumnezeiesc.
Drept s-o priveşti în ochiul fără umbre,
Demn şi dator să-ţi aperi osemintele.
Cei duşi mai întîi şi seminţia viitoare,
Freamătul stolului nevăzut ce-şi
Vuieşte neamul la gurile de vărsare
Şi-n rădăcini pe pielea izvorului
Boltit în inima pădurii.
Albinele Moldovei Constantine,
Ştii tu drumul lor în valuri blînde

Sub soarele de iunie. La Văratec
Stau turme uriaşe de fluturi
Gata de-a porni cu cer şi cu pămînt
Cu tot în slavă la semnul Mirelui
Cu ştergare mari îmbrobodit
Obrazul nopţii fulgeră în lume.
Cum luminează în mijlocul fraţilor
Şi părinţilor faţa îngerului

Cînd se deschide poarta şi se vede
Slava cerească. Acolo peste
Chedron în umbră păstrează
Noaptea urmele vii, trecute-ncet
Spre cumpăna colinei

De unde începu ascensiunea.
Pe acel deal frate al meu
Am stat să povestim cu El.
Peste pustie se vedea muntele
Nebo şi-un corn din
Marea Moartă în diamanticul
Amurg. Tu eşti fratele meu.
Şi ne-am schimbat veşmintele
Fără să ştim, că împlineam
Un sacru legămînt.
Îţi povesteam jertfa şi templul
Golul mormîntului ne ţinea
În valul păcii. Adia vîntul

De seară şi pogoram cu crengi brumării
De măslin colina sfîntă a sărbătorii Floriilor.
Pruncii ne urmau. Bătea din turnul mare
Al căpăţînii clopotul străvechi
Şi noi ţineam în lume trează
Lumina bunului pămînt.
Nu-i cîntecul iubitul meu frate
De drum decît păstrarea acestui sat
Ceresc aici în pace între oameni.
Ştefan Coroană, candelă,
Întîiul slugă — diacon la împărţitul

Pîinii pentru masă,
Dreptatea văduvei şi pruncului
Orfan din darurile pămîntului.
Avea acest copil şi semnul
Duhovnicesc : din el grăia
Şi-n el îşi ridica veşmîntul
Şi solia. Mirele-i răsări
Naintea celorlalţi din slavă,
Anume pruncului. Din dreapta
Tatălui primit-a semn
Şi el sta drept în lume şi smerit
Îşi ridica obrazul să vestească
Anul milei pe urma pelicanului.

Iertat îmi fie Doamne
Graiul parabolic şi simboalele
Ce mă ocrotesc !
Cu drag le-am învăţat cu sîngele
Şi rup din pîinea lor ca şi
Din pîinea trup. Profeţii
Nu se vestesc pe ei. Şi-i Doamne vai,
De nu te-om povesti vizionar.
Pe roata focului tras
Şi dus în vama fără vămuire
Cu feceorelnicul nebun,
Fără aloe sacră-n lămpi
Rămas subt porţi în nopţile din urmă.

Pe aceeaşi stîncă unde mielul
Sîngera, ai ieşit urmărit
Prin porţile frumoase.

Aici vorbit-ai grai de foc
Şi Îngerul pe faţa ta trecu.
Nu mai era nici an, nici veac,
Nici om în chipul tău. Ochiul
Nu mai vedea ; vizionar au
Început să cînte toate,
Clopot ceresc de carne
Devenită Duh cînta

Pe limbă omenească.
Ura nu arde nicăieri mai adînc
Decît atunci cînd faţă-n faţă stă
Sfinţeniei. Izbeşte stînca perlă
De-un munte de ţărînă.
Putna-i pe vale. Deasupra
Sunt pădurile şi jos coboară
Rîul peste ţară. În coasta
Domnului, Daniel sihastrul
Sîngera sfetnic. Vedenie el purta
Crucea Moldovei pe sub soare
Nu-i Domnului însoţitor mai bun
Decît ascetul, treaz veghetorul

Lîngă cumpene nemilostiv,
Să-mpartă pacea norodului.
Dealul trimite har şi
Muntele dreptate şi din iubire
Pentru cel umil se naşte oastea
Ce păstrează umbra mormintelor
Virtute pentru neam.
Nu-i de ajuns azi şi cele viitoare.

Din foc trecut se-ncheagă
Cenuşa vulcanului. Nu-i grai
Decît al morţilor. Fără părinţi
Osul e strîmb în carne şi
Ochiul sîngelui nătîng.

Nu calcă drumul încotro e zarea
Şi amorţeşte vulturul în ou,
Nu mişcă seminţia din grînare,
Fără leacul prohodului.
Orb stau înaintea vederii,
Un singur ochi ne luminează.
Făptura lui întreagă este hrana
Şi singur strai şi aşternut.
Din iubire oriunde-am fi Tu cu noi
Pătrunzi în nopţi cu zorii pe vecii.
Şi-n munţi de aş pieri la temelia mării

Şi-n rădăcina beznelor de aş fi dus,
Harul pătrunde, vede şi păstrează
Şi chipul meu rămîne-va atins.

Tu nu eşti nou, dar dintre vechi Întîiul aici
Lăsat în grai să sîngere s-ar cuveni. Nu piere
Urma eroului, doar se îmbracă-n foc şi devine
Icoană în grinda muritorilor. Precum aloia de aur
Ţesută deasupra apelor, astfel s-aşterne coroana
De slavă în sîngele alesului. Din leagăn se cutremură
Focul ceresc în smeritele mădulare. Laptele supt
Din albul, pieptul mumii, şerpuitor ocoleşte mormîntul.
Pe făgaşul luptei intrat murmurul întîmplării înfloreşte
Destin. Precum roiurile, de matcă, este neamul durat
De aura eroilor. Oasele lor încrucişate gălbui,
Candelabre ţin treaz în carne urletul continuu.

Vine cîte unul trimis în veac, în mers neşovăind
Şi spune adevărul. Una-i în faptă şi grai şi cei mulţi
Îl presimt de departe îndată intrînd în raza lui de luptă.
Prin ei întorşi, rămîne, puşi pe drumul încet şi greu al
Libertăţii ; ţinut de obîrşii, are încă Transilvania
Cerească lipsă de văpăi pecetluind comorile-n pămînt
Şi-n jurul turmelor numind veghea păstorului. Între
Carne şi os cuţitul împlîntat n-a furişat văzduh
Cît se cuvine. Lucrează fiul ca şi tatăl sub crugul
Soarelui. Pe holde stau în valuri neamuri de
Nădejdi ce-aşteaptă cu miresme începutul şi-n drum
Revarsă stavili vămi şi nu le biruie decît nemuritorul.

Nu prin moarte suntem ceva, nici naşterea nu-i ceas
Nalt pentru fiii pămîntului, ci zilele hotărîte să lupţi
În lumina puterii. Apusenii la noi sunt munţi loviţi
Pe dinăuntrul cu fulgere de aur, în văzduh se întăresc
Şi stau în blîndă taină păduri de brad şi goruni şi stejari.
Ţăranul moţ e potrivit şi blond cu ochiul getului
Albastru,-n braţ viteaz şi la răbdare îndelung şi-n
Port evlavios, hrănit cu lapte şi din blîndă miere
Graiul mlădiu îl zămisli. Lucrează turmele şi cînepa
Feştile în lămpile uşoare, ca ţesut, ştergarul ţine trează
La icoană candela sărbătorii. Sunt locuiţi
De foc şi de amintire şi-i ocroteşte dragostea mai de demult.

Încă tatăl tău Alexandru începuse lupta dreptăţii-şi
Ctitori sălaş curat în satul Vidra şi-n cuvînt rostit
Puternic chibzuit îşi făcu loc de păstrăv în şuvoiul
Vremii. Pruncii-i îndemnă de mici s-apuce straiul
Cunoştinţii. Avram sortit spre preoţie, l-a oprit porunca
Timpului în templul Justiţia. Strîmb atîrnau balanţele,
Aurul greu de-o parte cerca să-l dovedească piatra
Stearpă şi pămînt hain venetic aşezat peste seminţe
Zvîrlite-n glii din sacrul răsărit. Dacu-n latină
Pribegea liturgic în ritmul Sofiei. Nu eram oameni,
Socotiţi din pricina credinţei în urma Schismei. Dreptul
Slăvitor pe dealul Extra Muros îşi ocrotea în exil mormintele.

Nu-i exilul plecare. În exil trăiesc ai casei. Fiilor li se cere
Ieşire din sînul părintesc. În bunzi, prin munţi în peşteri
Lîngă turmele altora, la focuri ce-nghiţeau, pe limbi albastre
Căile dreptăţii. În păduri nu cresc decît poieni ce-ndeamnă
Omul să se-ntoarcă şi rămas să-şi desfacă graiul. Nu-i
Putere fără cuvînt şi duh fără de faptă. Transcenderea pădurii

Se ceru Transilvaniei. Straiul de rob slugar, fugar pribeag
Iobag amar, mînat de bici sub trăznetele nestatornicului amurg.
N-au dăruit stăpînii ţărnii vitregi, acestor prunci ai firii decît
Sansa vecinicului vînt intrat în neam cu zorii sacri ai sărbătorilor.
Mută-i gura vremii fără limba eroică, repetă doar întocmai
ceea ce
Puternic cerul hotărîse prin Fiul, Mirele înveşmîntat în strai
etern

La dreapta veşnicului vechi în zile. Curat şi fără umbre
Creşte pelicanul în cuiburile neamului. Deasupra ferestrelor
În clopote şi-n cimitir prin ierburile groase şi-n floarea cea
De crin din cumpăna răscrucilor. Din grîul cel de pîrgă aduce
Sfînta jertfă sub candela altar şi povestind în rugă pe şopote
Cu cei pieriţi de mult din seminţie. De dragul căruia, cel de un
Neam, ai îndrăzneală către miez de nopţi cînd oasele îţi ard
De vii în carne şi laţul spaimei te-a pătruns adînc. Al celor
Trei părinţi, cel cotropit de aştrii pe ţărmul mărilor, izvoare de
Urmaşi, cel Mirele Rahilei şi apoi copilul dus în trei zile
Ca să fie-adus jertfire vie încrucişat pe lemnul focului. Dar noi
Cît mai păstrăm slăvită legătură şi cît în Duh sîntem
ofranda tainei ?

Se scurge drumul de pămînt de-a lungul rîului şi printre dealuri
Sate în nopţi urzite-n jurul lămpilor. În vetre prunci
şi în păduri
Sălbatec îşi duce straiul cel prigonit. Grai la strîmtoare precum
Asina profetului balaamic. Pînă să ajungi la credinţă multă
rătăceşte
Braţul în zvîcnetul sîngelui. Apoi ieşind din ea pe rîpile
mohorîte

Printre holdele puhabe-n gliile reci poţi ridica steaguri
războinice.
Dar fiind fiul luminii stai dezarmat sub flamura salemică.
Nu mai vorbeşte natura. Nici umbra nici luminile nu-şi mai
rostesc
Legămîntul. Se cufundă poteca în noapte şi buhele se trezesc.
Prin
Inima pădurii trece carul încărcat cu griji şi suferinţi.
Medievală
Luptă, crudă neştiinţă. Ţară de roţi şi roiuri şi fîntîni.
Sihaştri noi
Prin scorburi pe la stîne încinşi cu şerpi în straie crude
de sălbăticiuni

Atîta suntem, cîţiva eroi şi graiul mesianic. Satele vii şi cele
Ce-au trecut în umbre. Moţii pe drumuri murmurau amurgul
Împăratului. Pe spade sticlea ceasul morţii. Mereu s-amînă
Plata lucrătorului şi strigătul pătruns-a în auzul Sabaotic. Nu-i
Cu putinţă temelia pusă din punga hoţului să prindă rădăcini.
S-a
Pustiit pe veac şi Betsaida, Ruinele vuiesc din Corasin şi Marea
Moartă mîncă încă poarta nedreaptă a Sodomei.
Cîmpia Libertăţii
La picioarele Moriei prin înlăturarea Moirei. Avram
Iancu craiul munţilor, ce răsărit se poate ctitori în patriile
Răsăritului ? Viforul vremii te-a lovit pe cînd treceai călare, —
'N zori pe sub ferestrele dreptăţii. Şarpele-ncoronat izbi cu coada
Şi-apoi într-o bulboană sură-n dosul casei sorbit de ape dispăru.

Amorţesc în paralizii şi peste noapte pier, se scutură din lume
Ca şi roada moartă, răzvrătiţii. Cel ce nu are să-şi dea haina

Şi sabie din tîrg să-şi lege lîngă braţ, dar Mirele
Rostise : lasă, cînd două braţe-ale mîniei se îmbrăcau
Să verse purpuriul inimii. Greu se desface trupul de ură
Şi gura de blestem, pute ţărna lumii de sînge curs prin uri
Fără pricină. Astfel sări din cursul blînd smerită firea ta
În nebunie şi tîrît ai fost de rătăcită-ntunecime de rîs
Şi fără har şi gînd. În zorii de septembrie pe-o rogojină
'N casă străină ai adormit sub creştet cu un fluier şi-ntr-o
Năframă boţ, înscris citeţ rostit spre împăratul nemaitrimes.
Te-au tras pe car sub gorunul lui Horea adăugat la

Neamul de eroi în mohorîtă zi de toamnă ; cădelniţele
Fumegau sub limba rece-a clopotului. La cap se cernu
Ploaia-n pînziş, frunzarele duium şi jalea cucuvăilor.
Poeţii te-au rostit pe grai fără putere şi-n lege ai căzut precum
Un steag zdrobit de vijelie. Viforul vremii cum spuneai şi
Cearcănele soarelui. Carul de luptă-i prea gros cu noroaiele
Neamului trase pe roţi să poată pătrunde urechile fragilului
Şi nevăzut acul în mîinile neşansei de-a fi aici acum pînă
'N amurg. Nu străbate focul decît foc şi nevăzutul umblă-n
nevedere
Oricît izbesc în porţi de diamant picioarele greoaie ale morţii.
Cîntecul sacru îndulceşte gura ce-o zămisleşte-n straiul omenesc.
Aproape eşti, erou, dar cel al Milei altfel în Har şi foarte
de departe :
Privesc prin neguri plumbul îngheţat în viforul neistovit.

Cuprinsul

Iubit cititor, 5

CUM SĂ VĂ SPUN : 1964

Autoportret, 10
Sfîrşitul războiului, 12
Ploaia, 14
Sentimentul mării, 15
La zece ani, 28
Cîntec, 29
Mînzul, 30
Adolescent, 32
Beau lapte, 34

VIAŢA DEOCAMDATĂ : 1965

Teribilul actor, 38
Invers, 40
Pămîntul, 42
Cosmosul meu, 44
Elegie, 46
Iarnă grea, 48
Veghe, 50
Schiorul, 52

Ciocîrliile, 54
Scîndura de balans, 56
Dezechilibrăm, 57
Limba străină, 59
Şi iată, 61
Origini, 63
Ar fi mai bine, 65

INFERNUL DISCUTABIL : 1967

Ca în paradis, 68
Dealuri, 70
În aşteptare, 71
Etape, 72
Zi şi noapte, 73
Omul, 75
Zorii, 77
Cu trudă şi sfială, 78
Un bulgăr de zăpadă, 79
Stea dublă, 81

VĂMILE PUSTIEI : 1969

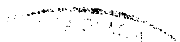
Ascensiunea, 84
Amintire, 92
Bucurie, 94

IMNELE BUCURIEI : 1973

Lumină lină, 96
Graiul Patriei, 98

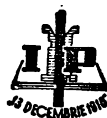
Întoarcerea poetului, 109
Imnul Carpaţilor, 119
Hagia Sophia, 129
Floare neagră, 133
Imn, 136
Către Eminescu, 138
Foc ceresc, 141
Graiul, 143
România, 146
Trisagion, 147
Logos, 149
Iubire, 150
Extaz, 151
Noapte, 152
Vedenie, 153
Cîntare, 154
Feciorie, 156
Izvorul, 157
Veghe, 159
Amurg de toamnă, 160
Strunga oilor, 162
Dubito, 164
Fluturii, 165
Imnul garoafei, 167
Ochiul, 169
Zborul curat, 172
Miserere nobis, 174
Prea iubire, 176
Misterium tremendum, 177
Lumina neapropiată, 179
Candela, 183
Duhul Transilvaniei, 185
Aşteptare, 190
Rohia, 192

Toamnă, 198
Transilvania, 201
Început de iubire, 205
Origine, 207
Imnul vedenie, 210
Imnul iubirii, 212
Imnul garoafelor, 217
Veghe, 220
Imnul luceafărului de seară, 222
Imnul morţilor, 228
Imnul luminii, 235
Imnul întoarcerii, 241
Imnul testament, 252
Imnul lui Ştefan cel Mare, 255
Imnul lui Avram Iancu, 262

Lector: ELIS BUŞNEAG
Tehnoredactor: ION TUDOR

Apărut 1975. B.T. 28.VII.1975. Tiraj 4250 broşate
Coli tipar 17.

Tiparul executat sub comanda
nr. 1254 la
Întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918"
str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97,
Bucureşti,
Republica Socialistă România